

Cô Công Quả Thụ

Contents

Cô Công Quả Thụ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53

Cô Công Quả Thụ

Giới thiệu

Thể Loại: trung dài, ngọt, 1×1, HEEditor: GinnyChỉ là một câu chuyện tình yêu giữa vị tổng tài cùng với nhân viên của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-cong-qua-thu>

1. Chương 1

Kim Jaejoong lần đầu gặp Jung Yunho là khi:

Tổng giám đốc kéo Jung Yunho đến thao thao bất tuyệt giới thiệu với mọi người, còn nhân vật chính thì mặt mày âm trầm, như thể toàn bộ thế giới đều thiếu nợ anh ta vậy.

“Mọi người, đây là CEO mới của công ty – Jung Yunho, từ nay về sau, quản lý hành chính công ty toàn quyền giao cho cậu ấy phụ trách, hi vọng mọi người tích cực hợp tác với cậu ấy!”

Nói xong, như thể có phép thuật, tiếng vỗ tay vang lên.

“Yunho, cậu nói vài lời với mọi người đi!” Tổng giám đốc mập mạp cuối cùng cũng nhớ tới chủ đề của hội nghị hôm nay.

“Hy vọng mọi người toàn tâm toàn ý với công việc của mình. Được rồi, cuộc họp kết thúc, mọi người đi làm việc đi!”

Anh ta nói không hề giống với mọi người tưởng tượng, tuy quản lý mới rất dễ nhìn, trước lúc nhậm chức đã kích thích ảo tưởng của vô số cô gái xinh đẹp. Nhưng hiện giờ vẻ mặt lạnh lùng kia cơ hồ khiến cho mọi người chỉ muốn đứng xa anh ta.

Đương nhiên Kim Jaejoong cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, hơn nữa cũng không thích tham gia náo nhiệt, lựa chọn đứng ở một góc hẻo lánh quan sát.

Cứ như vậy thời gian trôi qua, mọi việc lại không bình thường như mọi người hi vọng...

Không biết ai đã từng nói, nếu một người càng thần bí lại càng dễ khơi gợi sự tò mò của mọi người, mà người này lại không được mọi người chào đón, nhất là không được chính bản thân chúng ta chào đón, thì dù phải dùng cách nào chúng ta cũng sẽ đào móc toàn bộ chuyện bất quái của mười tám đời nhà họ.

Không may chính là, Jung Yunho lại là một người như vậy, ít nhất là đang có một tình huống như vậy xảy ra trong văn phòng này!

Có lẽ vì lúc trước kỷ luật công ty vô cùng lỏng lẻo, giám đốc mới bất mãn mời Jung Yunho về quản lý.

Không thể phủ nhận là từ khi anh ta đến, hiệu suất công việc tăng cao đến N lần, nhưng bất mãn của viên chức với Jung Yunho cũng là N bình phương.

Đương nhiên, đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh trở thành đối tượng bàn luận của mọi người!

“Nghe nói cậu ta là cháu trai của một thành viên nào đó trong ban giám đốc, đi cửa sau mà vào nên mới ra vẻ ta đây hơn người như vậy...”

“Sai, sai hoàn toàn rồi, tôi nghe nói cậu ta là con rể tương lai của tổng giám đốc nên mới đề bạt cậu ta, vừa tốt nghiệp đại học xong liền trực tiếp về công ty!”

“Vậy thì có cái gì đáng khoe, chỉ là một tên tiểu bạch kiểm thôi mà!”

(Tiểu bạch kiểm: Nam nhân có vẻ ngoài đẹp nhưng lại dựa vào nữ nhân để kiếm sống)

“Không chừng, với bản lĩnh của cậu, cậu cũng có thể làm CEO đấy...”

Tiếp theo là một tràng cười, nhưng tất cả mọi người vẫn tận lực áp chế thanh âm, dù sao nói đi vẫn phải nói lại, liệu có người ngạo ngu ngốc nguyện ý đắc tội với vị cấp trên này đâu?

Kim Jaejoong ở một bên yên lặng lắng nghe.

Cậu từ trước tới nay đều không thích náo nhiệt, từ nhỏ đã vậy, cậu, Kim Jaejoong, luôn rất bình thường, thậm chí bình thường đến mức còn có chút hèn nhát.

Hơn nữa, cậu lớn lên rất đẹp, nhưng vẻ đẹp này phù hợp với con gái cũng không có nghĩa sẽ phù hợp với con trai!

Vì là nam nhân quá mức xinh đẹp, dễ dàng khiến cho những người cùng giới có phản cảm hoặc bài xích, cho dù sự nghiệp có thành công, cũng rất dễ khiến người ta hiểu lầm là tiểu bạch kiểm!

Đây thật sự là một việc rất ủy khuất cho cậu — Hơn nữa có ai lại muốn bị người ta coi công tác của mình là công tác của trai bao đâu!

Mà là một nam nhân xinh đẹp, phiền não không chỉ có như vậy.

Bởi vì, có cô gái bình thường nào lại thích cả ngày đi cùng với một nam nhân còn xinh đẹp hơn, hơn nữa còn vì nam nhân này mà phải chịu trách nhiệm người khác nữa! Trừ phi cô gái này bị diệp lục làm cho đầu óc trở nên hỗn loạn, mới có thể cam tâm làm chất phụ gia cho mỹ nhân.

Nói ngắn gọn, đây chính là phiền não của nam nhân xinh đẹp.

Kim Jaejoong từ lúc trưởng thành đến giờ, liên tục gặp những phiền não của nam nhân xinh đẹp này.

Nhưng có câu nói rất hay, thói quen thành hiển nhiên, hiển thành cũng thành thân nhiên.

Bề ngoài hơn người, như vậy bạn nhất định phải làm việc thật cẩn thận, bằng không bạn chính là con chim gốc ghéech trong tâm bản của thợ săn!

Kim Jaejoong biết rõ nguyên tắc đó, bởi vậy cậu mới hy vọng mình có thể bị che lấp bởi mọi người, bị lãng quên ở một góc.

Nhưng Kim Jaejoong từ nhỏ đến giờ thiếu nhất chính là vận khí.

Trong lúc dư luận ở công ty dâng lên như thủy triều, thư ký của Jung Yunho – cô Cao lại gả cho một nhà giàu lên xin nghỉ việc.

Trong công ty, vô số cô gái bình thường luôn phàn nàn về Jung Yunho lại nhao nhao hành động, túi LV, Gucci, nước hoa Dior, phấn lót Lancome,... bình thường không nổi dùng nay có thể cho cái gì lên người đều cho hết lên, nhất thời, toàn bộ cô gái trong văn phòng đều giống như hoa mùa xuân đang ganh đua sắc đẹp.

Vì vị trí thư ký của Jung Yunho là một chức vụ vô cùng béo bở!

Đúng vậy a, ngày bình thường dù nắng thế nào đi nữa thì nam nhân kia cũng không thuộc về mình nên nắng không sao.

Nhưng có cơ hội lấy được một anh đẹp trai, hơn nữa lại tiền nhiều thì nữ nhân vô luận bình thường chán ghét anh ta bao nhiêu, đều nghĩ hết thấy biện pháp tới gần người đàn ông này, tranh thủ mọi cơ hội là người của người đàn ông đó!

Cho nên, văn phòng ngoài mặt còn có vẻ bình tĩnh, nhưng kì thực mùi thuốc súng đã tràn ngập khắp nơi rồi.

Nhưng trong thời khắc này, vận khí của Kim Jaejoong tựa hồ lại càng xui xẻo.

Khi Jung Yunho tuyên bố để Kim Jaejoong làm thư ký của mình, ánh mắt của mọi cô gái đều tập trung về một chỗ, hận không thể giết chết Kim Jaejoong.

Jaejoong một lần nữa lại trở thành kết quả cuộc chiến tranh trường kì của các cô gái — vật hi sinh trong cuộc chiến tranh của nữ nhân, cũng là phương pháp giải quyết tranh cãi giữa các nhân viên hữu hiệu nhất của Jung Yunho

2. Chương 2

“Kim Jaejoong, từ ngày mai cậu tiếp nhận công tác của cô Cao.”

Một câu của Jung Yunho, đem Kim Jaejoong bình thường vô cùng đẩy ra nơi đầu sóng ngọn gió!

Ánh nắng sáng ngời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, phản chiếu lên người đàn ông ngồi trước mặt, tuy đang cúi đầu cũng khiến cho Kim Jaejoong cảm thấy có chút tán thưởng.

Dù đồng dạng là nam nhân nhưng tại sao khí chất trên người kia lại hấp dẫn Kim Jaejoong vậy?

“Từ ngày mai trở đi, tám giờ cậu đến công ty, có được không?”

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng giọng nói tràn ngập sự áp bức như thể một mệnh lệnh!

“Dạ, được!”

“Trước lúc tôi đến công ty, cậu phải sửa sang lại toàn bộ các văn kiện cùng với lịch trình làm việc của tôi trong ngày, đặt trên bàn tôi.”

“Dạ, được!”

“Làm việc với tôi, tôi hi vọng cậu có thể công tư phân minh, đương nhiên tôi không hề lãnh khốc vô tình như mọi người vẫn lén nói, cũng sẽ biết thông cảm với nhân viên của mình, cho nên — cậu không cần câu nệ như vậy!”

Vừa mới bắt đầu, Yunho đã thấy Kim Jaejoong luôn nắm góc áo của cậu, chẳng lẽ mình khủng bố như vậy sao?

“Dạ, được!” Kỳ thật Jaejoong từ nhỏ đã có tật xấu như vậy, ở nơi nào hơi nghiêm túc một chút, cậu sẽ bắt giác cảm thấy khấn trương, thậm chí còn khấn trương đến mức khiến người ngoài cảm thấy có chút ngốc!

“Những thứ khác không có gì đặc biệt cả, được rồi, cậu ra ngoài làm việc đi!”

“Dạ!”

Dạ, được.... Từ lúc đến đây, cậu ta tựa hồ chưa từng nói một câu hoàn chỉnh. Tuy nhiên, người như vậy lại rất phù hợp với ý mình — Ít nói, không tranh cãi! Nhưng xã giao mà cũng nói như vậy thì liệu có ổn không nhỉ? Đây là đánh giá của Jung Yunho về biểu hiện của Kim Jaejoong.

Còn ở bên kia, quyết định của Jung Yunho tưởng chừng như đơn giản nhưng lại khiến cuộc sống nguyên bản rất bình yên của Kim Jaejoong trở nên đầy sóng to gió lớn.

Đối với Kim Jaejoong mà nói, Jung Yunho chọn cậu làm thư kí riêng, chuyện này thật sự rất đột ngột, hơn nữa còn lộ ra cảm giác quỷ dị. Tuy rằng đây là cơ hội để thăng chức.... Nhưng....

Kim Jaejoong trúng tuyển đã đánh nát vô số hi vọng cùng mộng đẹp của các cô gái trong công ty, như thể vừa bị đẩy từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục vậy. Nếu bạn bị như vậy, bạn có chán ghét người đã đẩy bạn từ thiên đường xuống không?

Đây chính là một vấn đề khác mà Kim Jaejoong phải đối mặt!

Quả nhiên đúng như Kim Jaejoong dự đoán.

“Tôi bảo này, người kia là nam nhân mà cả ngày liền giả bộ yếu ớt, vừa thấy đã khiến người khác khó chịu!”

“Chẳng lẽ Thiết Huyết kia (Chỉ Jung Yunho) cũng là gay sao?”

(Thiết Huyết: Kiên cường, vững chắc, danh thép, sắt đá, nghiêm túc)

“Gay? Mọi người nghĩ thử xem, cho dù là nam nhân bình thường nhìn thấy tiểu bạch kiểm da non thịt mềm kia sao không có phản ứng chứ!”

“.....”

Lời nói càng ngày càng quá phận, Kim Jaejoong không phải thánh nhân, đương nhiên không thể nói tuyệt không để ý, cũng không thể hoàn toàn không nhìn thấy. Nhưng Jaejoong cũng hiểu được mấy lời đồn kiểu này chỉ cần không để ý tới, qua một thời gian ngắn tự nhiên sẽ biến mất!

Dù sao, mọi người đều có việc của mình, không phải ai cũng có nghề phụ buôn dưa!

Ngày đầu tiên Kim Jaejoong trở thành thư kí của Jung Yunho.

Buổi sáng, cậu rời giường từ sáu rưỡi, bảy giờ đã có mặt ở công ty.

Bảy giờ mười lăm đã sửa sang xong toàn bộ văn kiện về công tác của Jung Yunho ngày hôm qua, thậm chí còn quét dọn lại toàn bộ phòng làm việc của anh vô cùng sạch sẽ (Kỳ thật văn phòng vốn không mấy bừa bãi, Jung Yunho sao lại muốn làm việc trong một nơi bẩn thỉu đâu)

Lúc bảy giờ ba mươi, Kim Jaejoong xuống dưới bảo vệ lấy báo ngày hôm đó, đặt lên mặt bàn Jung Yunho. Sao đó rót một chén trà xanh đặt bên cạnh, vì Jung Yunho bảy giờ bốn mươi sẽ đến công ty.

Kim Jaejoong chuẩn bị xong hết thấy, lúc đó là bảy giờ ba mươi lăm phút.

Một ngày như vậy, Jung Yunho hết sức hài lòng với năng lực làm việc của Kim Jaejoong.

Hàng tuần làm báo cáo công việc, an bài lịch trình công tác ngày hôm sau, Jung Yunho nghĩ đến những công việc của Kim Jaejoong, không phải lo nghĩ gì nhiều vì Kim Jaejoong đã thay anh lo lắng chu toàn.

Năng lực công tác như vậy, khiến cho Jung Yunho đối với Kim Jaejoong có tán thưởng nhưng cũng có kinh ngạc, rõ ràng là nam nhân, vậy mà làm việc so với nữ nhân còn cẩn thận hơn!

Kim Jaejoong vừa tốt nghiệp xong đã vào làm tại công ty này, tính đến giờ cũng đã khoảng hai năm. Với năng lực công tác của Kim Jaejoong như vậy, không có khả năng vẫn là công nhân bình thường!

Cẩn thận của cậu ta, đôi khi còn khiến Jung Yunho hoài nghi, nam nhân xinh đẹp trước mắt này căn bản là nữ nhân.

“Đưa cái này cho bộ tài vụ, bảo bọn họ mau soạn thảo lại dự toán công trình này cho tôi! Mặc khác, còn có hợp ban giám đốc, cậu giúp tôi làm báo cáo hội nghị!” Jung Yunho cúi đầu xem tài liệu, nhưng trong lúc giao việc, vẫn chú ý tới người đã theo anh một tháng mà mỗi lần tới báo cáo công việc với anh vẫn còn khăn trương nắm góc áo!

“Hợp ban giám đốc là tuần sau a, tôi sẽ hoàn thành trước tối mai, đặt trên bàn anh!”

“Ngày mai?”

“Quá muộn ư? Vậy sáng mai tôi ...”

“Không, không, ý tôi là, tối mai.... Lượng công tác của cậu quá lớn, nếu làm gấp như vậy hẳn chất lượng của bản báo cáo không thể cam đoan được đúng không?”

“Ah!”

Cái này coi như là một phương thức anh ta biểu lộ quan tâm sao? Vì cái gì rõ ràng anh đang nghi ngờ năng lực của mình, nhưng qua tai Kim Jaejoong, giọng nói kia tựa hồ có khá nhiều quan tâm là sao?

“Vậy thế này đi, thứ năm tuần này trước khi tan sở cậu phải hoàn thành đặt trên bàn tôi!”

“Dạ, được!”

“Jaejoong?”

Jung Yunho cười vô cùng miễn cưỡng, nhưng Jaejoong lại cảm thấy đặc biệt thân thiết!”

“Dạ!” Nhưng thanh âm của cậu vẫn nhỏ như cũ.

“Kỳ thật, tôi đang nghĩ, mỗi lần cậu gặp tôi đều khăn trương như vậy sao? Tôi rất khùng bố sao? Hay là cậu cảm thấy tôi sẽ ăn cậu?”

“Không có, ha ha!”

Đây là lần đầu tiên, anh ta gọi cậu là Jaejoong, lo lắng công việc của cậu quá nặng, thậm chí còn đùa giỡn với cậu chuyện ngoài công việc!

Mà lại khiến cho người không hiểu nhất chính là, cậu – Kim Jaejoong lại cảm thấy một tia vui vẻ vì những chuyện nhỏ nhặt này.

Cũng có lẽ vì cố gắng làm việc lâu như vậy nay đã được người khác công nhận, trong nội tâm mới có chút ít cao hứng! Tâm tình giống hệt như trẻ con vậy, luôn hi vọng được thưởng kẹo!

Đúng, nhất định là như vậy, cho nên trong lòng mình mới có tia cao hứng vì sự lo lắng của anh ta a!

Ngày đó, Kim Jaejoong tự nhủ với mình như vậy!

3. Chương 3

Kim Jaejoong đứng trước cửa hàng hoa gần quảng trường, dự định mua một bó hoa hồng đỏ thật to.

Mà giờ khắc này, tay trái cậu thực sự ôm một bó hoa hồng đỏ rất to, tay phải đút vào túi quần nắm chặt vật gì đó, tựa hồ rất trọng yếu, có thể vì khăn trương mà cậu đã cảm thấy tay mình đang ra mồ hôi!

Jaejoong có vẻ gò bó nhưng lại đơn thuần như vậy thu hút rất nhiều sự chú ý trên quảng trường.

Mà trong công ty, kỳ thật hôm nay Jaejoong xin phép về sớm, còn Jung Yunho cũng sớm rời công ty.

Vì tên bạn thân chí cốt xấu tính của anh Park Yoochun giờ đang ở nhà hàng cơm Tây Unaided Mailbu chờ anh!

Cho dù công tác chồng chất lên như núi nhỏ, và anh cũng không phải thật sự muốn gặp cái tên đào hoa lúc nào cũng cười cười kia, nhưng cẩn thận nghĩ bọn họ đã nửa năm không gặp, cộng thêm cả phương thức nói chuyện buồn nôn của người nào đó hôm trước.

“Bảo bối, đừng lạnh lùng như vậy nha, anh đã đến nửa năm không sung hạnh người ta rồi!” Mà lúc Park Yoochun đang nói những lời này, bên ngoài văn phòng đúng lúc có một nhân viên đến đưa văn kiện cho Jung Yunho. Vì công tác nên Yunho rất ít khi dùng điện thoại, nhiều khi toàn để loa ngoài.

Bởi vậy, người kia thiếu chút nữa bật cười, nhưng vì trước mặt Jung Yunho nên cố nén, mặt hồng hết cả lên.

Đợi cho người nọ đi ra ngoài, Jung Yunho mới bắt đầu nói chuyện với tên Park Yoochun khiến người ta phải đau đầu kia, giờ phút này anh hận không thể hung hăng đập cái tên cả ngày cọt nhả hại anh xấu mặt.

Cho nên, thực hiển nhiên, Park Yoochun thông minh của chúng ta áp dụng một biện pháp tương đối hữu dụng với Jung Yunho – kẻ cuồng công tác chính hiệu!

Nếu không, vì cái gì lúc này, Jung Yunho vừa tan tầm liền lên chiếc Ferrari phong cách của mình đi đến nhà hàng cơm Tây kia.

Cho nên anh cũng trên đường đi qua quảng trường, rồi thấy người nào đó ôm một bó hoa hồng to, giống một nam sinh trong sáng đứng ngay gốc trên quảng trường.

Người kia hẹn bạn gái sao? Về mặt đơn thuần, người kia rất dễ khiến người khác cho rằng cậu không có bạn gái mà! Bởi vì đơn thuần quá, hiện tại mấy cô gái tựa hồ thích những tên như Park Yoochun hơn.

Sao mình lại chủ quan đi kết luận người nào đó như vậy, là một CEO thành công sẽ không bao giờ sai lầm – chỉ cần bằng bề ngoài sẽ phán đoán một người! Nhưng Jung Yunho lại cảm thấy Jaejoong có khuôn mặt rất đơn thuần và vô hại, cho nên anh đã xem nhẹ việc người này là một nam nhân, cũng sẽ có bạn gái!

Khi Yunho ý thức được vấn đề Jaejoong có bạn gái, anh thế mà lại cảm thấy có chút thất vọng, nhưng cảm xúc này chỉ lóe qua một chớp mắt rồi vụt bay đi! Bởi vì Jung Yunho nói thế nào cũng là một người rất lý trí, cho nên lối suy nghĩ lý trí sẽ lái suy nghĩ của anh thành “Việc riêng của người ta có liên quan gì tới mình đâu, mình quan tâm linh tinh làm gì!” Như vậy mà thôi

Lúc Jung Yunho tới nhà hàng Unaided Mailbu, Park Yoochun đang hôn tay một cô phục vụ bàn, ánh mắt mê đắm nhìn chăm chăm người ta, cười hết như kẻ trộm!

“Khụ khụ!” Jung Yunho cũng không muốn vì Park Yoochun mà lãng phí thời gian quý giá của mình, nên rất nhanh đã đánh gãy bầu không khí ái muội mà Park Yoochun tạo ra!

“Bảo bối à, tan tầm xong nhớ gọi điện cho anh đó nha!” Nói xong lại “Chụt” một tiếng, hôn cô gái, chẳng qua lần này là hôn nghiêng trên mặt!

Lúc cô gái bị Park Yoochun làm cho thất điên bát đảo đến đỏ ửng mặt đi rồi, Yoochun lại bắt đầu tươi cười, làm vẻ mặt vô hại với Jung Yunho!

Sao đó bắt đầu nói, một câu kia thực sự khiến Jung Yunho học máu.

“Ho bảo bối, cuối cùng anh cũng đến! Em nhớ anh đến chết mất!”

Sau khi nói xong, lập tức đi quá, định cho Jung Yunho một cái ôm thật mãnh liệt! Nhưng lập tức bị quán quân Hapkido của chúng ta chặn lại trong bán kính một thước quanh mình.

“Gọi tên khác đi, đừng gọi tao buồn nôn như vậy!”

“Không gọi bảo bối, tao gọi như thế nào đây? Yun Yun? Ho Ho? Bánh bao đậu????” Nhìn khuôn mặt Yunho càng ngày càng đen, gã rút cuộc dừng liệt kê các tên của Jung Yunho.

“Được rồi, tao gọi mày là Yunho a! Vốn tao còn định gọi mày là Tiểu Hồ Hồ, Tiểu Nha Nha nữa cơ.” Park Yoochun vẫn ra vẻ vô tội, lại còn giả bộ rất ủy khuất!

“Tiểu Hồ Hồ? Tiểu nha nha?” Lần này đến lượt Jung Yunho nghi ngờ!

“Không phải mày có chiếc răng khểnh rất đáng yêu sao? Cho nên tao mới nghĩ ra a, nếu mày dùng tên này khẳng định siêu...!” Từ cuối cùng bị nghe lại trong miệng Park Yoochun.

“Thôi được rồi, Yunho bảo bối!”

Không thèm cùng tên kia so đo nữa, Yunho đoán chừng mình sẽ tức điên mất! Thật là, sao ngay từ đầu mình phải cãi nhau với gã về cái đề tài tên gọi dở hơi này!

“Mày tìm tao có việc gì?” Jung Yunho uống một ngụm rượu liền trực tiếp vào chủ đề chính.

“Bình thường lúc mày làm không chuẩn bị trước sao?”

“Huh?” Jung Yunho nhất thời có chút khó hiểu, không phản ứng kịp lời Yoochun nói.

“Mày trực tiếp quá a. Trực tiếp thật sự rất đau, mày là công không có cảm giác gì, còn tao là thụ, đau đớn là rất lớn, có biết không?”

Lời nói này của Park Yoochun rất rõ ràng, khiến cho Jung Yunho đỏ mặt! Nhưng biểu hiện ra ngoài với Park Yoochun ba đường hắc tuyến trên mặt!

“Được rồi, chỉ đùa chút thôi, tao sao có thể làm thụ được! Tao nói vào chính sự! Tao vì nhớ mày lắm nên mới từ nước Mỹ xa xôi ngàn dặm bay về nước tìm mày đấy!”

“Ít nói linh tinh đi, bình thường, lúc này mày đang ở New York, ngồi đối diện hẳn là một cô gái hoặc một cậu bé xinh đẹp! Hưởng thụ mỹ vị trong nhà hàng ở New York, nửa giờ sau sẽ đưa bọn họ đi làm cái việc mà mày gọi là vận động hàng ngày! Làm gì có chuyện mày bỏ mấy việc đó đến Hàn Quốc xa xôi này tìm tao ăn cơm?”

“Yahhhh, sao mày lại nói tao như vậy, thật là, tao là người thế nào mày biết mà! Tao đột nhiên cảm thấy thật nhớ mày nên mới về nước mà!”

Lần này Jung Yunho tựa hồ thực sự nổi giận, Park Yoochun nhìn bộ dáng Jung Yunho, bắt đầu cười phá lên mất hết hình tượng.

“Nhìn mày kìa! Ai nha, bảo bối, sao mày vẫn dễ bị trêu thế! Ha ha ha!”

“Không có việc gì à, rảnh rồi vậy sao? Tao có việc, tao đi trước!”

“A, đừng đừng, đừng như vậy! Tao không đùa nữa, tao thề đấy!”

Park Yoochun lúc này mới kéo được Jung Yunho đang có ý định đi ngồi xuống, sau đó bắt đầu cuộc nói chuyện đứng đắn đầu tiên sau nửa năm của họ.

4. Chương 4

Không biết là ai đã từng nói, thời tiết là thứ đến quỷ cũng không thể dự đoán. Cho nên mới có chuyện một bà phù thủy mặc áo choàng đỏ lên núi cầu nguyện sau đó bị sét đánh chết.

Kim Jaejoong của chúng ta không hề mặc áo choàng đỏ (Cậu mặc áo sơ mi trắng và áo khoác đen), cũng không hề lên núi cầu nguyện (Cậu theo chủ nghĩa duy vật), lại càng không phải là một phù thủy — Cho nên kết quả của những điều nói nhằm phía trước chính là Kim Jaejoong đang đợi người yêu của mình trước quảng trường thì mưa to xuống!

Kim Jaejoong cậu không phải người ngu, cũng không phải người làm nghệ thuật, đương nhiên biết rõ trời mưa phải tránh mưa! Nhưng nghĩ lại, người yêu của Kim Jaejoong là ai a? Đây chính là bảo bối ba năm nay của Kim Jaejoong đó!

Cho nên trước khi đợi được người yêu đến, Kim Jaejoong tuyệt đối sẽ không rời quảng trường nửa bước. Đương nhiên quảng trường là nơi rất ít kiến trúc, cho nên Kim Jaejoong phải đứng dầm mưa.... Từng giọt mưa trên tóc chậm rãi chảy xuống đầy mặt, đôi môi nguyên bản hồng hào run lên vì lạnh, sắt mặt lại càng tái nhợt! Áo trắng dường như đã hòa cùng màu nước! Hoa hồng đỏ trong tay đã bị mưa quất cho chỉ còn lại vài cánh hoa tàn!

Giờ phút này Kim Jaejoong muốn có bao nhiêu chạt vật thì có bấy nhiêu, nhưng trong lòng cậu lại nghĩ rằng: Mưa lớn như vậy người kia có cầm dù không? Hay vì mưa to quá không rời công ty được, mình có nên đến đưa dù không?

Nhìn xem, tâm lý Kim Jaejoong giờ phút này rất mâu thuẫn! Dù bản thân cậu đã ướt sũng nước mưa, lại không hề phàn nàn người yêu đến trễ, thậm chí vẫn chưa buông tha cơ hội hẹn gặp, dù điện thoại người kia đã tắt máy! Cậu chỉ biết nghĩ hết thấy vì người kia, không yêu cầu người kia đền đáp gì cho cậu!

Kim Jaejoong đúng là đồ ngốc, là đồ ngốc có thể làm mọi thứ vì người yêu!

Jung Yunho nói chuyện với Park Yoochun một giờ về việc chính sự xong, mưa ngoài cửa sổ vẫn không ngừng rơi, đánh lên cửa sổ nghe thanh âm rào rào!

Jung Yunho nhìn mưa lớn như vậy, có chút thất thần, nhớ tới thân ảnh trên quảng trường liền mất tập trung!

“Ồ, Jung tổng, mày cũng biết ngăn người sao?” Park Yoochun nhìn Jung Yunho, có chút kì quái, đây là lần đầu tiên Jung Yunho thất thần trong lúc bàn công sự cùng gã, hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Yunho quay lại liếc Park Yoochun một cái, lúc này Park Yoochun mới yên tâm lại, đây mới thực sự là Jung Yunho!

“Nhìn mày có vẻ không ổn, có việc gì à?”

“Không có!”

“Thôi đi, tao còn không hiểu rõ mày sao, chẳng lẽ đang nghĩ đến Kelly?” Vừa nói ra, Park Yoochun liền muốn cắt đứt lưỡi mình luôn, Jung Yunho nếu thật sự như vậy, gã cũng không cần phải lo lắng cho cậu ta!

Kelly là bạn gái ba năm nay của Jung Yunho. Bọn họ quen biết tại Mỹ, sau đó dưới sự chứng kiến của Park Yoochun bắt đầu thành một đôi.

Jung Yunho là người dễ khiến người khác khó chịu, dựa theo cách nói của Park Yoochun thì không phải anh không yêu Kelly, chỉ là anh không biểu hiện nội tâm của mình!

Nhưng cô gái mà Jung Yunho vừa ý sao có thể đơn giản được?! Kelly đương nhiên cũng rất yêu Jung Yunho, yêu đến tận chỗ sâu nhất trong linh hồn nên mới có thể dễ dàng tha thứ cho Jung Yunho – kẻ không biết chăm sóc người yêu là gì. Lời này cũng là do Park Yoochun tổng kết!

Park Yoochun đùa mới khiến cho Jung Yunho nhớ tới, tựa hồ anh đã hơn một tuần chưa gọi điện cho Kelly rồi. Lúc vừa mới về nước, dù bận rộn thế nào, anh mỗi ngày đều gọi điện cho cô! Nhưng gần đây dường như anh đã quên mất việc này.

Anh yêu Kelly, trong mắt anh cô rất ôn nhu nhưng không mất đi nghịch ngợm, xinh đẹp thông minh nhưng cũng rất gợi cảm, hơn nữa quan trọng nhất là chỉ cần Jung Yunho gật đầu một cái, Kelly cũng có thể hiểu anh đang nghĩ gì! Chính bởi vậy mà Jung Yunho vừa mới tốt nghiệp đã trở về làm CEO giúp công ty của gia đình Kelly.

Nhưng bọn họ cũng vì vậy mà tách nhau ra, vì Kelly vẫn ở Mỹ tiếp tục hoàn tất học vị thạc sĩ ngành thiết kế công trình của mình! Dự tính nửa năm sau sẽ về!

“Park Yoochun, mày vẫn nhiều lời như vậy!”

“Huh? Thật không, cảm ơn!” Yoochun giả hoạt cười một tiếng, nụ cười này khiến Jung Yunho cảm thấy gã rất vô sỉ!

“Mày quả nhiên da mặt vẫn rất dày a!” Jung Yunho thật sự không còn lời gì để nói với Park Yoochun.

“Xin hỏi, đây có phải là đàn anh Yoochun không ạ?” Đang lúc Park Yoochun định phản kích thì có một giọng nữ vang lên bên tai hai người.

“Cô là?” Yoochun có chút nghi hoặc.

Cô gái trước mặt này gã căn bản không biết, dáng người cũng khá ổn, khuôn mặt chắc được bốn sao! Cô gái như vậy, Park Yoochun cũng đã từng quen, nhưng người trước mặt này thì hoàn toàn lạ lẫm!

“Em cũng học ở đại học S đấy ạ, giống với đàn anh Yoochun ạ! Chỉ có điều nhỏ hơn anh hai năm, hẳn anh không biết em!”

Dường như nhìn ra nghi hoặc trong mắt Yoochun, cô gái kia vội vàng tự giới thiệu mình với Yoochun!

“Ah, nguyên lai là đàn em! Anh thực sự không có vinh hạnh rồi, đàn em xinh đẹp vậy mà trước đây anh lại không có cơ hội quen biết!”

Yoochun làm ra vẻ mặt đáng tiếc khiến cho cô gái kia vô cùng mừng rỡ nhưng cũng có điểm thẹn thùng.

Jung Yunho ở bên nhìn Park Yoochun trêu đùa cùng phản ứng của cô gái, có chút dở khóc dở cười!

“Khụ khụ!” Jung Yunho thấy Park Yoochun quăng một ánh mắt đến, liền lập tức phối hợp ho khan vài tiếng!

“Đàn anh Yoochun đang có việc, em sẽ không quấy rối anh nữa! Hôm nay em xin về trước vậy!” Cô gái kia cũng rất thức thời, minh bạch Yoochun và Yunho có chuyện cần nói, nhưng cô lại không biết, việc hai cần bàn đã sớm xong từ nửa giờ trước rồi!

“Huh, thật sao? Như vậy nếu rảnh rồi thì sau này liên lạc vậy!” Yoochun tiếp tục giả vờ tiếc nuối cùng bắt đầu đi!

“Dạ, đàn anh, quên không nói cho anh biết, đây là số điện thoại của em!” Nói xong đưa cho Yoochun một cái danh thiếp!

“Vậy có thời gian thì liên lạc sau nha! Tạm biệt!”

“Vâng, đàn anh, hẹn gặp lại!”

Nhìn bóng dáng cô gái mảnh khảnh dần rời xa, Yoochun mới liếc mắt nhìn danh thiếp trong tay.

“Khoa nghệ thuật trường đại học S, Song Mi Hye, ha ha!” Sau đó tiện tay nhét danh thiếp vào thùng rác!

Jung Yunho dường như đang muốn xem kịch vui, chăm chú nhìn nam nhân đào hoa trước mặt!

5. Chương 5

Không phải mày rất thích con gái sao? Vừa rồi không giống tác phong của mày!” Jung Yunho thật vất vả mới tìm được cơ hội đả kích Park Yoochun, sao có thể buông tha dễ dàng được?!

“Park Yoochun tao thích mỹ nhân thật, nhưng cũng có nguyên tắc của chính mình.” Park Yoochun bĩu môi với Jung Yunho, nhún vai một cái.

“Nguyên tắc? Mày cũng có sao? Cái tên vừa nhìn thấy con gái đã hưng phấn như mày cũng có nguyên tắc sao?” Trong giọng Jung Yunho tràn ngập nghi hoặc với Park Yoochun. Anh thật sự hiểu rất rõ Park Yoochun mà, vì sao ư? Tất nhiên là vì giao tình của hai người từ lúc còn quần tã tới giờ!

“Mỗi cái đình đều cần ốc vít phù hợp với riêng mình! Câu nói này mày nghe chưa?” Không đợi Jung Yunho trả lời, Park Yoochun lại nói tiếp. “Cái đình của tao nói, nó cần một cái ốc thật ngây thơ. Không phải là cái ốc chỉ vì tiền tài mới yêu!”

Nói xong một chuỗi dài, Park Yoochun tựa hồ vô cùng đắc ý với triết lý tình yêu của mình, uống một ngụm cà phê trên bàn. Sao đó lại rất mất hình tượng phun toàn bộ ra.

Bởi vì Jung Yunho sau khi nghe triết lý về tình yêu của Park Yoochun xong, làm bộ như đang suy nghĩ điều gì, sau đó dùng ánh mắt thực ngây thơ nói: “A, Yoochun, nguyên lai nơi đây của mày có thể nói nha!”

Câu nói khiến cho Park Yoochun bị sặc cà phê ho khan, hơn nữa còn thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà hàng, Jung Yunho lúc này rất không có phẩm hạnh mà che miệng cười.

Cuộc nói chuyện của hai người bạn oan gia thanh mai trúc mã cuối cùng đã kết thúc với kết quả là Jung Yunho thắng.

Mà bên kia, Kim Jaejoong đứng dưới trận mưa to nửa giờ sau liền bị Kim Hee Chul đang đi trên đường thấy, thuận tiện lùi về nhà!

“Kim Jaejoong, đầu óc em có bệnh à đúng không? Có đúng không vậy?”

Kim Hee Chul ngồi một bên giúp Kim Jaejoong đang nằm trên ghế salon thay khăn lông, không ngừng oán giận kẻ điên đã đứng ngâm mưa đến nửa giờ ở quảng trường.

Đôi môi trắng bệch của Kim Jaejoong cố nhếch lên, cho Kim Hee Chul một nụ cười: “Em không sao, đừng lo lắng mà.” Nhưng Kim Jaejoong càng như vậy lại càng khiến Kim Hee Chul đau lòng.

Đúng lúc này, điện thoại Kim Jaejoong thật không thức thời vang lên.

Cậu nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy điện thoại đặt trên bàn.

May mắn, là người kia. Kim Jaejoong bình tĩnh lại trong một giây rồi nhấn nút trả lời.

“Jaejoong, em không sao chứ?” Người bên kia điện thoại rất quan tâm khiến tâm Kim Jaejoong liền ấm áp hẳn lên.

“Uhm, không có việc gì, đừng lo lắng!” Kim Jaejoong tận lực đè nặng thanh âm của mình, vậy mới có thể che dấu thân thể đang rất suy yếu của mình lúc này, để người kia an tâm một chút.

Hee Chul thấy Kim Jaejoong như vậy, ra vẻ tiếc rên sất không thành thép, sau đó đột nhiên nói:

“Sao lại không có việc gì a, hyung đoán em chết lúc nào cũng không hay!” Kim Jaejoong oán trách nhìn Hee Chul một cái sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Anh hôm nay lúc đi có bị ướt không? Trời mưa to quá!”

“Không có, thực xin lỗi Jaejoong, hôm nay vốn đã định đi, nhưng đột nhiên khách đến rất đông, không có cách nào để đi!”

“Không sao cả, anh cẩn thận một chút là được, chú ý thân thể, đừng ăn mì tôm nhiều quá, tự làm đồ ăn đi!”

“Cái kia, Jaejoong, hôm nay em hẹn anh là có việc gì sao?”

Kim Jaejoong cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu, sau đó thanh âm run nhẹ trả lời:

“A, không có gì, chỉ là đột nhiên muốn hẹn anh, nhớ anh thôi!”

Nói xong câu này, mặt Kim Jaejoong liền ửng đỏ, Kim Hee Chul thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nghịch ngợm lấy tay hứng nước mắt của Kim Jaejoong.

“Ah, vậy sao? Thế thì hôm nay em nghỉ ngơi sớm đi, hôm nào hẹn sau!”

“Uhm... Được rồi!” Jaejoong tựa hồ còn muốn nói gì, nhưng thấy sự mệt mỏi trong giọng đối phương liền thôi.

Jaejoong cúp điện thoại xong tựa như một búp bê, tinh xảo, xinh đẹp nhưng lại trống rỗng, không có linh hồn.

Nước mắt không kiềm nổi liền rơi xuống, Kim Hee Chul một bên rút khăn giấy, một bên không kiên nhẫn nói với Kim Jaejoong:

“Đủ rồi đấy, nam nhân khóc cái gì mà khóc a! Vừa rồi gặp em dầm mưa đến ngất đi ở quảng trường cũng không thấy em khóc. Hiện tại thì hay rồi, hyung thật vất vả cứu sống em, người ta vừa gọi điện tới, em lại khóc, được được. Sức lao động của Kim Hee Chul thật là quá rẻ mạt.”

“Hyung, em xin lỗi, hyung cứ mặc kệ em, em không sao, chỉ là có chút khổ sở!” Nói xong đứng dậy đi đến nhà vệ sinh của nhà Kim Hee Chul.

Kim Hee Chul thấy thế vội vàng đi theo, nhưng vẫn bị Kim Jaejoong nhốt ngoài cửa.

“Kim Jaejoong, hyung nói cho em biết a, em yêu loại người như thế, em muốn chết hyung cũng không xen vào, nhưng hyung báo trước. Cái chai sữa tắm màu xanh da trời là hyung nhờ người mang từ Pháp về đấy, nếu em làm gì nó, em không chết, hyung cũng sẽ giết em đấy!”

Kim Hee Chul vừa mới cảnh cáo xong thì chợt thanh âm lỏm thút thít bị vỡ văng lên từ bên trong.

“Này, Kim Jaejoong, mở cửa phòng cho hyung!”

Kim Hee Chul muốn phá cửa ra, nhưng dù sao đây chính là đồ nhà mình, phá hỏng thì lại phải mua, thật lãng phí a, hơn nữa, Kim Hee Chul rất sợ đau nha.

Cho nên, suy nghĩ một lát, Kim Hee Chul quyết định không thể bỏ mặt Kim Jaejoong trong đấy liền ra sức tìm kiếm đồ trong kho của nhà, cuối cùng tìm được chìa khóa dự phòng.

Nhưng không mở thật ra lại may, mở cửa xong, khuôn mặt Kim Hee Chul có chút quỷ dị, không biết nên khóc hay cười với Kim Jaejoong nữa.

Bởi vì lúc Kim Hee Chul mở cửa xong, Kim Jaejoong đang quỳ dưới đất dùng sức chà xát bồn cầu nhà Kim Hee Chul, sau đó quay đầu cười nói với Kim Hee Chul.

“Hyung, ở một mình cũng phải chú ý vệ sinh a! Còn có, vừa rồi em không cẩn thận làm đổ chai nước lau nhà của hyung rồi!”

Kim Hee Chul sững sờ ba giây, lập tức kiểm tra lại mọi thứ trong phòng tắm. Xác định chai sữa tắm mang về từ Pháp vẫn còn nguyên, những vật khác cũng vậy, liền cười vui vẻ với Kim Jaejoong, nói:

“Phương thức giải quyết đau thương thế này hyung rất ủng hộ, lần sau nếu em không vui, đến tìm hyung nha! Hyung sẽ cho em mượn nhà bếp để quét dọn ha!”

6. Chương 6

Kim Jaejoong ở vài phương diện đích thật là một nam nhân thiếu dây thần kinh, ít nhất là ở phương diện cảm tình cậu thật sự ngu ngốc, nhưng có lẽ nhưng Kim Hee Chul đã phân tích, Kim Jaejoong cậu, không

phải không hiểu. Chỉ là có một vài việc cậu không muốn thừa nhận.

Kim Jaejoong người này, làm việc thật sự rất khó công tư phân minh, cảm xúc quá mức.

Từ ngày gặp Kim Jaejoong tại quảng trường, Jung Yunho cảm thấy Kim Jaejoong có chút gì đó là lạ.

Ví dụ như, sáng hôm sau, Kim Jaejoong lần đầu tiên đi làm muộn nửa tiếng.

Mà Jung Yunho cũng chỉ mặt đen nói với cậu chỉ cho phép một lần thôi, lần sau sẽ không bỏ qua nữa. Nhưng Kim Jaejoong lại thật sự không hiểu. Một.... Rồi hai, ba lần động chạm đến giới hạn của Jung Yunho.

“Jaejoong, báo cáo tài vụ quý này tôi bảo cậu đã làm tốt chưa?”

“Ngài Jung, thực xin lỗi, tôi hiện tại lập tức đi làm, giữa trưa sẽ đưa cho anh.” Kim Jaejoong vẻ mặt có lỗi nhìn Jung Yunho, tựa hồ rất ủy khuất, khiến cho Jung Yunho vốn định bùng nổ lại tự mình áp chế xuống.

“Đi ngay đi, a, từ từ, còn có cuộc hẹn của tôi với ngài Welson cậu đã chuẩn bị chưa?”

“Dạ, đã hẹn rồi ạ, là ba giờ chiều ngày mai!”

“Ba giờ chiều ngày mai không phải hẹn ngài Kim Hyun Dong về việc hợp tác phát triển sản phẩm mới sao?” Jung Yunho vẻ mặt nghi hoặc nhìn Kim Jaejoong. Trải qua một thời gian quan sát, anh đã hoàn toàn tin tưởng năng lực làm việc của Kim Jaejoong, cho nên lúc có vấn đề như vậy xuất hiện, anh lại hoài nghi bản thân mình nhớ lầm rồi.

“Ah, thực xin lỗi, tôi nhớ lầm, tôi hiện tại lập tức gọi điện cho ngài Welson.”

“Được rồi, tôi tự gọi, thuận tiện giải thích với ngài Welson, nếu không, ông ấy rất có thể hoài nghi thành ý hợp tác cùng họ của chúng ta.” Jung Yunho bắt đầu vỗ vỗ đầu, anh thật sự rất đau đầu rồi.

“Được rồi, cậu ra ngoài trước đi, nhớ rõ giữa trưa mang báo cáo tài vụ lại đây cho tôi!”

“Dạ!” Kim Jaejoong xoay người định đi ra ngoài, nhưng lại dừng lại quay đằng sau.

“Cái này cho anh, lúc đau đầu bôi một ít lên huyệt Thái Dương sẽ đỡ đau ngay. Là thuốc Đông y pha chế sẵn, không có tác dụng phụ đâu!”

Kim Jaejoong nói xong, đặt thuốc lên mặt bàn Jung Yunho rồi xoay người bước khỏi văn phòng.

Để lại một bóng lưng bé nhỏ yếu ớt cho Jung Yunho đang không hiểu.

Kim Jaejoong ngày hôm nay thật sự như đang ở trên mây, một ngày không những không giúp Jung Yunho xử lý việc ngược lại còn tăng thêm rất nhiều phiền toái cho Jung Yunho.

“Kim Jaejoong, tôi nói cho cậu biết, cậu nếu có năng lực thì chăm chỉ làm việc đi, không có thì thu dọn đồ đạc rời đi cho tôi.”

Sau tám lần Kim Jaejoong mắc sai lầm, Jung Yunho tức giận rống lên với Kim Jaejoong. Đích thật là rống đấy, bởi vì Jung Yunho cực kỳ tức giận. Không có một thủ trưởng xuất sắc nào lại dễ dàng tha thứ cho một thư ký hiệu quả làm việc cực thấp lại thường xuyên mắc sai lầm.

“Kim Jaejoong, cậu nói cho tôi biết, cậu rốt cuộc là làm sau vậy? Mắc bệnh à? Hay là vấn đề khác? Nếu vì sinh bệnh, cậu có thể về, tôi cho cậu nghỉ phép, còn nếu vì năng lực hay vấn đề khác, cậu có thể rời khỏi công ty được rồi.”

Đây là lời nói của Jung Yunho sau khi Kim Jaejoong lần thứ chín đưa nhầm văn kiện cho anh.

“Ngài Jung, thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe câu này nữa, hôm nay cậu đã nói với tôi rất nhiều lần rồi! Tôi cần chính là người có năng lực! Ngày mai, cậu đến bộ phận nhân sự báo danh, chuyển công tác sang phòng Doanh thu thị trường, sau đó dọn bàn của mình cho Tina.”

“Dạ, tôi đã biết!” Kim Jaejoong cúi đầu, Jung Yunho không nhìn rõ nét mặt cậu nhưng thanh âm của cậu lại tràn ngập nhục chí và thất vọng.

Lúc Kim Hee Chul tan tầm trở về, vừa mở cửa liền cảm thấy hôm nay trong nhà tựa hồ có chút dị thường.

Đây là? Đây là? Chẳng lẽ? Mùi thơm của đồ ăn!

Nhà mình có ma sao? Nhà trọ này chỉ có mình Kim Hee Chul ở, làm sao có thể có người nấu cơm được? Mang theo nghi kị cùng một chút sợ hãi, Kim Hee Chul mở cửa nhà mình.

Trên mặt bàn là cái gì?

Sườn xào chua ngọt, cá quả om cà, thịt bò kho tàu, canh gà, đậu hũ xốp giòn.

Cuộc sống sao có thể mỹ diệu thế này? Đây là ý nghĩ đầu tiên của Kim Hee Chul!

“Hyung, trở về rồi à, vừa lúc ăn cơm đi!” Kim Jaejoong ngọt ngào nở nụ cười với Kim Hee Chul!

Kim Jaejoong vào bằng cách nào, tới đây làm gì? Đây là suy nghĩ thứ hai của Kim Hee Chul!

“Em vào bằng cách nào?” Kim Hee Chul một bên dùng đũa gấp một khối thịt cho vào miệng, một bên mơ hồ hỏi.

“Không phải dưới thềm trước cửa có chìa khóa sao?” Kim Jaejoong bất đắc dĩ liếc anh.

“Làm sao em biết?” Cái này càng khiến cho Kim Hee Chul thêm nghi hoặc, anh thật sự có đặt một chiếc chìa khóa dự bị dưới thềm trước cửa, nhưng đây là tuyệt đối cơ mật, chỉ có một mình anh biết a!

“Em và Junsu đều biết a, lần trước lúc hyung đi Tây Ban Nha, cậu nhóc thuận đường đi qua nhà anh, cảm thấy trời nóng quá còn lên lầu tắm rửa nữa.”

“Em nói lần hyung đi Tây Ban Nha ba tháng trước?”

“Dạ!”

“Cái gì, được lắm, Junsu! Thảo nào lần trước hyung trở về thì không thấy chai sữa tắm Nhật Bản đâu, hyung còn cho rằng mình làm mất ở Tây Ban Nha rồi, nhưng hyung nhớ rõ không hề mang nó đi!”

“Ah, hyung nói cái đó à, Junsu nói nó định dùng thử một chút, nhưng không cẩn thận làm đổ toàn bộ, ha ha!”

“Tên Kim Junsu đó, không muốn sống nữa sao, em có biết cái đó đắt thế nào không? Chín ngàn ba đó, không phải Won, cũng không phải Yên, là Nhân dân tệ đó, chín ngàn ba nhân dân tệ a! Hyung còn chưa dám dùng lần nào.”

Kim Hee Chul nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ngay lập tức xẻ Kim Junsu thành bốn mảnh! Kim Jaejoong trong lòng âm thầm thở dài thay Kim Junsu.

“Jaejoong, tài nấu ăn tiến bộ a! Thật là ngại, để em mua nhiều đồ ăn vậy, còn thay hyung nấu cơm!” Kim Hee Chul hưởng thụ bữa ăn ngon mà vui vẻ, đồng thời cũng vì mình chiếm được tiện nghi mà vui vẻ.

“Không phải a, hyung, nguyên liệu nấu ăn này đều là trong tủ lạnh của hyung a!” Kim Jaejoong rất hồn nhiên nói cho Kim Hee Chul.

“Em nói là mấy thứ trong tủ lạnh?”

Kim Jaejoong nhẹ gạt đầu.

“OMG, sao lại để cho con biết hai thằng nhóc kia a! Kim Jaejoong, đó là nguyên liệu nấu ăn cả một tuần của ông đấy!” Nói xong rất thất bại ghé mặt vào bàn!

“Hyung, bàn em chưa dọn xong đâu, trên còn dầu đấy! Quần áo hyung sẽ bẩn!”

Kim Hee Chul lập tức nhảy dựng lên, cẩn thận kiểm tra y phục của mình. Sau đó bắt đầu gào khóc như bị bệnh tâm thần.

“Thượng đế à, con đã tạo nghiệt gì a! Sao lại có thể đối xử với Kim mỹ nhân như vậy!”

Kim Jaejoong thấy Kim Hee Chul như vậy, đột nhiên trong nội tâm rất vui vẻ. Những lo lắng vì công việc hôm nay tựa hồ đã biến mất.

Ăn cơm tối xong, Kim Hee Chul ngồi trên ghế salon đắp mặt nạ matxa mặt, còn Kim Jaejoong ngồi một bên xem tivi, rất không có phẩm hạnh bốc khoai tây chiên, vừa ăn vừa cười to.

Kim Jaejoong khê liếc Kim Jaejoong, lắc đầu, ra về chán ghét.

7. Chương 7

“Hyung bảo, em làm gì mà cứ ba ngày thì hai lần chạy đến nhà hyung a!” Kim Hee Chul dùng chân đá đá Kim Jaejoong xem TV đến mê mẩn.

“Không vì cái gì hết, nhớ hyung thôi!” Kim Jaejoong không hề để ý trả lời Kim Hee Chul.

“Thôi đi, lại cãi nhau với người kia à? Ngày hôm qua nhìn em như vậy hyung biết rồi, em lại bị cho vào lãnh cung chứ gì!” Kim Hee Chul dùng tay đè lên mặt nạ trên mặt, một bộ hyung không thèm nghe giải thích khiến cho Kim Jaejoong rất không thoải mái.

“Không có a. Chúng em gần đây rất tốt, chỉ là cả hai đều bận việc lên mới có chút bất hòa!” Kim Jaejoong tiếp tục bỏ qua Kim Hee Chul, sau đó hết sức chuyên chú gặm táo xem tivi.

“Chắc chắn, em cứ tiếp tục giả bộ đi! Hyung xem em có thể làm đà điểu tới khi nào!” Kim Hee Chul kéo mặt nạ trên mặt xuống, hung hăng ném vào thùng rác, sau đó xoay người tiến vào phòng.

Kim Jaejoong cuối cùng cũng dừng gặm táo ăn khoai tây chiên, một mình ngơ ngác xem tivi, mắt lại trở nên trống rỗng. Trên tivi chiếu là hài kịch, nhưng giờ phút này Jaejoong lại như muốn khóc.

Kim Jaejoong ôm hai chân, chôn đầu vào, đúng, cậu là đà điểu, rất nhiều chuyện. Cậu một mực tin tưởng còn có thể cứu vãn. Nhưng hiện tại vô luận ai cũng nhìn ra, hai người có vấn đề. Tựa hồ Kim Jaejoong làm đà điểu không nổi nữa.

Jung Yunho vì sáng nay Kim Jaejoong mắc rất nhiều lỗi nên không thể tiếp tục tăng ca, từng chút giải quyết mọi vấn đề.

Cho nên lúc anh trở về, mấy cửa hàng tạp hóa bên đường đều đã đóng cửa. Chỉ còn lại một cửa hàng giá rẻ. Jung Yunho đi vào, lấy một cốc mì tôm trên giá.

Sau đó mở ra ăn ngay tại cửa hàng đó, anh thật sự rất đói bụng, từ buổi sáng đến giờ mới chỉ ăn một túi bánh quy và một hộp sữa tươi. Đó là bữa sáng. Về sau cứ mãi mê chôn đầu trong núi công tác. Anh cảm thấy nếu không ăn, mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Đang lúc anh ăn, một nam sinh trẻ tuổi đứng ở quầy thu ngân đột nhiên nói với Jung Yunho:

“Hyung của em nói ăn mì tôm quá nhiều thận sẽ yếu, nam nhân sẽ rất dễ bắt lực, hơn nữa sau khi chết thì sẽ nhanh chóng biến thành cây khô đấy!”

“Khụ khụ!” Jung Yunho bị sặc rồi! Một là vì ăn quá nhanh, hai là vì lời nói của cậu thu ngân kia khiến cho Jung Yunho có chút kiêng kị. Dù sao là nam nhân tuổi trẻ, ai cũng nghĩ huyết khí phương cương, chẳng ai lại muốn trở thành ông già bắt lực cả!

Jung Yunho nghe xong, đặt hộp mì tôm xuống, lấy mấy đồ vật vừa mua ra khỏi cửa hàng giá rẻ, trước khi đi còn nhìn lại cậu thu ngân, trước ngực cậu ghi “Kim Junsu”.

Jung Yunho về đến nhà, đặt các thứ lên bàn, mở tin nhắn trong điện thoại hôm nay.

“U-know? Không ở nhà à? Em là Kelly, anh cái tên ngu ngốc kia, khẳng định không có ăn cơm cẩn thận. Muốn đến bệnh viện à, không được ăn quá nhiều đồ ăn nhanh. Em không ở cạnh anh thì phải chăm sóc tốt bản thân mình, còn có, kỷ niệm một năm chúng ta quen nhau anh cũng đã quên, được rồi, chờ em trở về thu thập anh! Yêu anh, bye!”

Jung Yunho rất bình tĩnh chuyển tiếp.

“Này, Yun Yun, ngày hôm trước từ biệt, người ta cảm thấy rất nhớ a! Liệu mai có thể gặp lần nữa để thỏa lòng mong nhớ của người ta không? Yêu anh nha, honey!”

Jung Yunho đột nhiên cảm thấy trong phòng thật lạnh, tựa hồ nên mở điều hòa lớn hơn chút!

Sau đó lại ần tiếp.

“Yunho à, còn chưa về nhà à? Nghe bảo hôm nay cậu Kim Jaejoong đó gây ra cho cậu rất nhiều phiền toái! Nếu cảm thấy không được thì đến bộ phận nhân sự đổi người đi a! Dù sao thì đừng ép buộc bản thân quá mức, đừng để ý nhiều đến lợi ích công ty làm gì.”

Ha ha, Jung Yunho nhin không được cười lạnh một tiếng. Nói cái gì mà quan tâm sức khỏe của mình, kỳ thật ông quan tâm nhất là lợi ích công ty a, hơn nữa, chuyện mình mắng Kim Jaejoong trưa nay đã rơi vào tai chủ tịch. Không biết ông ta đặt bao nhiêu người giám thị quanh mình đây, cũng có thể thấy được, ông ta không tin tưởng mình cỡ nào.

Tới nơi này làm việc cũng là vì Kelly, chủ tịch đồng ý anh làm CEO cũng vì anh là bạn trai Kelly.

Nhưng bạn trai thì cũng chỉ là bạn, không thể nào bằng con rể. Vô luận Yunho cố gắng thế nào, cuối cùng cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Jung Yunho cũng không phải không rõ điều này, những nghĩ mình luôn bị người giám thị thì cảm thấy có chút không thoải mái.

Người bên cạnh, có ai đáng giá để tin tưởng không? Không biết vì cái gì, trong đầu Jung Yunho lại hiện ra Kim Jaejoong mỗi lần gặp mình đều khẩn trương nắm góc áo.

Khóe miệng Yunho đột nhiên lại cong lên, tâm tình tựa hồ cũng tốt hơn nhiều, dường như đã quên chuyện hôm nay mình bị Kim Jaejoong làm cho tức chết.

Sáng nay Kim Jaejoong đi làm sớm hơn bình thường nửa tiếng, ăn xong bữa sáng liền rời khỏi nhà Kim Hee Chul.

Hôm nay nhất định phải đi sớm, dọn dẹp bàn để bàn giao cho người khác. Không thể làm việc mất tập trung như hôm qua được, nếu không thật sự sẽ phải cuốn gói khỏi công ty.

Lúc Kim Jaejoong đến công ty, trong văn phòng chỉ có bác lao công đang quét dọn.

“Jaejoong, hôm nay đến sớm vậy à?” Bác gái thân thiết chào hỏi Kim Jaejoong.

“Dạ, ha ha, hôm nay cháu đến thu dọn đồ đạc ạ!”

“Thu dọn đồ đạc?” Bác gái tựa hồ có chút nghi hoặc.

“Dạ, trở về vị trí cũ, không được làm thư ký của ngài Jung nữa.”

“A, vậy sao? Jaejoong, đừng nản chí, ở đâu làm đều giống nhau a, hơn nữa bác nghe mọi người bình luận về vị quản lý mới kia không được tốt lắm, có lẽ đổi đi cũng là một việc tốt!”

“Đúng vậy ạ, ha ha, về sau phải chăm chỉ làm việc thôi!”

Lúc Jung Yunho đến văn phòng, cà phê trên bàn không có, báo ngày hôm nay cũng không, văn kiện trên bàn vẫn lộn xộn như ngày hôm qua.

Tâm tình tốt đẹp của Jung Yunho đột nhiên hết sạch, nộ khí với Kim Jaejoong ngày hôm qua vốn vất vả đẹp đi giờ lại nổi lên.

“Kim Jaejoong, cậu vào đây cho tôi!” Jung Yunho nhắc điện thoại, không đợi đối phương nói liền ra lệnh.

“Ngài Jung, có việc gì thế ạ?” Một cô gái lạ mặt khẩn trương đứng trước mặt Jung Yunho.

“Tại sao lại là cô? Kim Jaejoong đâu?” Jung Yunho nghi hoặc.

“Dạ, là thế này, ngày hôm qua tổng giám đốc nói Kim Jaejoong làm việc quá qua loa, không thích hợp làm thư ký của ngài, cho nên để tôi tới tiếp nhận công việc của cậu ấy.”

“Quyết định khi nào?” Trong giọng Jung Yunho có chút giận dữ, khiến cho cô thư ký trả lời cũng không dám buông lỏng.

“Dạ, là ngày hôm qua ạ, Kim Jaejoong sáng nay đã thu dọn các thứ!”

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi!” Jung Yunho dùng tay xoa cằm. Tựa hồ suy nghĩ cái gì, sau đó lại thở dài một hơi, thô bạo vò rối tóc mình.

8. Chương 8

“Ai, nghe nói gì chưa, Kim Jaejoong bị chuyển đi nơi khác rồi!”

Bản thân Kim Jaejoong kỳ thật chỉ là một nhân vật nho nhỏ không đáng chú ý, nhưng bất cứ chuyện gì liên quan đến Jung Yunho, muốn không chú ý cũng không được.

“Sao có thể chưa nghe nói, kỳ thật ah, Jung Yunho lúc ở Mĩ vốn là gay, cho nên mới bị Kim Jaejoong câu dẫn đấy!”

“Thật sao? Vậy sao hiện tại lại bị chuyển đi nơi khác?”

“Tôi nghe nói, con gái chủ tịch là bạn gái cậu Jung, ở Mĩ lo lắng bạn trai mình bị nam nhân cướp mất, cho nên ah, một cuộc điện thoại vượt đại dương. Kim Jaejoong liền bị chuyển đi nơi khác!”

“Kim Jaejoong này cũng thật sự có bản lĩnh, lúc trước thấy cậu ta rất ít khi xuất hiện, tính tình cũng coi như được, không nghĩ tới lại như vậy ah! Thật sự là người không thể xem bề ngoài. Nước biển không thể đo bằng đấu ah!”

“Ồ ơ, nhìn mấy cô kia, giọng thật là chua ah. Lúc trước không phải các cô thua bởi Jaejoong kia sao?”

“Hah, nhìn ông mở miệng là Jaejoong, ngậm miệng cũng là Jaejoong. Khiến người ta cảm giác như ông cũng gian dầu với Kim Jaejoong ah! Nói đi, kỳ thật ông cũng chú ý Jaejoong chứ gì.”

Nói xong. Cả trai lẫn gái ở trong phòng đều cười.

Jung Yunho kỳ thật đứng ngoài cửa hơn nửa ngày rồi, một mực nghe những lời đồn này, bắt đầu đi lác đầu. Sau đó, ho hai tiếng, đi vào phòng nghỉ.

“Xem ra tất cả mọi người đều rất rảnh rỗi, tôi còn tưởng công việc tôi giao là hơi nhiều, hóa ra tôi nhầm rồi!”

Jung Yunho nói xong, cả trai lẫn gái chen chúc đi ra khỏi phòng nghỉ, bắt đầu vui mình vào công tác.

Jung Yunho cầm tách cà phê, bắt đầu pha. Trước kia anh chưa từng làm những việc này, vì Kim Jaejoong đã thay anh làm hết thấy, hiện tại cô Choi này, Jung Yunho cảm giác cô tựa hồ rất bận rộn, cho nên, việc pha cà phê chỉ có thể tự mình làm.

Chưa bao giờ biết rõ, nguyên lai công việc mình giao cho Kim Jaejoong nhiều đến như vậy, cũng không hiểu sao Kim Jaejoong có thể thường thường tăng ca giữa đêm khuya để hoàn thành công việc, sau đó sáng hôm sau vẫn rất nhàn nhã, như thể lượng công việc như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Jung Yunho tựa hồ nghĩ đến xuất thần, vì nước nóng đã tràn ra ngoài tách cà phê trên tay anh, thành công khiến tay Jung Yunho bị bỏng, sau đó Jung Yunho cũng theo tự nhiên làm rơi tách, cà phê tung tóe đầy đất.

Jung Yunho rút khăn lau sạch sẽ cà phê trên mặt đất, sau đó ném mảnh vỡ vào thùng rác.

Trên tay đã sưng đỏ một mảng lớn rồi, Jung Yunho chỉ có thể đến phòng vệ sinh chườm nước lạnh.

Jung Yunho vừa đi vào phòng vệ sinh liền giật mình, vì thanh âm sợ hãi của Kim Jaejoong ở cách một phòng. Thanh âm kia có lẽ toàn bộ người ở ngoài đều nghe thấy.

Lúc Jung Yunho nhìn thấy Jaejoong, cà vạt của cậu đã tuột, áo sơ mi trắng có chút mất trật tự, tóc tán loạn nhưng nhìn rất nghệ thuật, sau đó cả người vô lực ngồi trên bồn cầu, đương nhiên là có mặc quần, nếu không lúc cậu nhìn thấy Jung Yunho hẳn phải kêu to nữa.

“Chuyện gì xảy ra à? Vừa rồi ai ở bên trong hét vậy?” Bên ngoài đã bắt đầu có người đến xem xét tiếng thét chói tai vừa rồi.

Jung Yunho bước vào phòng vệ sinh, rồi khóa cửa lại, che kín miệng Jaejoong. Sau đó lắc đầu ý bảo cậu đừng nói chuyện.

Kim Jaejoong mở to hai mắt nhìn Jung Yunho, sau đó gật gật đầu, trong mắt tràn ngập nghi hoặc, tim đập nhanh hơn. Những chi tiết nhỏ này, Jung Yunho đều thấy toàn bộ.

“Jaejoong? Là cậu ở bên trong sao? Xảy ra chuyện gì à?”

“Jaejoong. Cậu ở bên trong a, nói đi!”

Theo tiếng gõ cửa “Đùng đùng” không dứt có thể kết luận bên ngoài không ít người, Jung Yunho buông lỏng tay, bĩu môi ý bảo Kim Jaejoong trả lời!

“Uh, tôi ở bên trong!”

“Vừa rồi là cậu hét sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ah, không có gì, chỉ là cái đó, cái đó, táo bón mà thôi!” Kim Jaejoong nghẹn cả buổi nói ra một câu như vậy.

Không chỉ khiến cho một đám người ngoài cửa ngơ ngác cả buổi, ngay cả Jung Yunho cũng một lúc mới kịp phản ứng, sau đó che miệng mình bắt đầu cười.

Mà Kim Jaejoong vì thế cũng bắt đầu có chút ngượng ngùng, vốn mặt trắng nõn lúc này đã là đỏ thắm.

“Được rồi, vậy cậu cứ chậm rãi bài tiết ah, chúng tôi đi! Đừng có lớn tiếng kêu nữa.”

“Ah!”

”Được rồi, đi thôi, đi thôi. Tất cả mọi người trở về đi!”

Nghe người ngoài cửa đã đi rồi, Jung Yunho mới buông tay, bắt đầu cười điên cuồng. Táo bón, đó là cái lý do thối nát gì a? Có người táo bón sẽ kêu to lên sao? Bất quá, quay trở lại, Kim Jaejoong vừa rồi ngồi trong phòng vệ sinh làm gì?

Kim Jaejoong tức giận, bởi vì giờ phút này miệng cậu đang cố đè nén, mắt mở to nhìn chằm chằm Jung Yunho.

“Được rồi, tôi không cười nữa, bất quá, cậu nói dối thực sự rất kém! Còn có, vừa rồi sao cậu lại đột nhiên kêu to thế?”

Kim Jaejoong cái gì cũng không nói. Yên lặng cúi đầu, sau đó mở cửa phòng vệ sinh, đẩy Jung Yunho ra ngoài, chính mình liền ngồi xổm xuống.

Jung Yunho cho rằng Kim Jaejoong ngồi xổm xuống là muốn khóc, bởi vì trong một phút Jaejoong trầm mặt, trong mắt cậu tràn ngập bi thương, Yunho nhìn rất rõ.

Nhưng vượt ngoài dự kiến của Jung Yunho là khi Kim Jaejoong ngồi xổm xuống, cầm bàn chải toa-lét bên cạnh, sau đó bắt đầu dùng sức chà bồn cầu.

“Kim Jaejoong, cậu rốt cuộc là làm gì thế?” Jung Yunho bắt đầu bị Kim Jaejoong khiến cho mơ hồ.

“Kim Jaejoong, chẳng lẽ một ngày nay cậu đều ở chỗ này chà bồn cầu, cậu không có việc làm à? Hiện tại rất rảnh rồi sao?”

Jung Yunho bắt đầu có chút không kiên nhẫn được nữa, anh vốn là người rất nóng tính, hết lần này đến lần khác lại bị Kim Jaejoong chọc giận.

“Kim Jaejoong, tôi ra lệnh cho cậu, trả lời vấn đề của tôi!”

Jung Yunho có chút tức giận kéo Jaejoong đang ngồi xổm dưới đất, sau đó, bắt đầu lớn tiếng ra lệnh với Kim Jaejoong.

“Giám đốc thì sao? Giám đốc thì có thể quản việc riêng của nhân viên sao? Giám đốc có thể bêu xấu mặt nhân viên sao? Tôi không đi làm hôm nay đấy thì sao?”

Kim Jaejoong giãy dụa khỏi Jung Yunho, cũng lớn tiếng nói ra bất mãn với Jung Yunho.

“Được, không đi làm đúng không?”

“Đúng vậy, không đi làm, hôm nay tôi không đi làm!” Nói xong, Kim Jaejoong không quay đầu lại đi ra ngoài. Kéo cửa phòng vệ sinh ra, một đám người mất thăng bằng, tiếp xúc thân mật với sàn phòng vệ sinh.

“Mấy người....?” Kim Jaejoong có chút nghi hoặc, nhìn thoáng qua Jung Yunho, sau đó quay người lại, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đám người ở cửa, nhìn bóng lưng Kim Jaejoong đã đi xa, lại nhìn Jung Yunho, sau đó lại nhìn nhau.

“Mấy người cũng như cậu ta, toàn bộ đều không đi làm phải không? Rất rảnh rồi phải không? Tất cả đều quay lại làm việc cho tôi!”

Jung Yunho lần này thực sự tức giận với Kim Jaejoong, vốn trên tay có vết thương, đến phòng vệ sinh lại bị tiếng thét của Kim Jaejoong dọa, để tránh những lời đồn đại của mọi người trong văn phòng mới cùng Kim Jaejoong trốn vào WC, Kim Jaejoong cậu ta tự nói ra một lý do thối nát khiến người ta cười vỡ bụng. Sau đó, tốt bụng quan tâm cậu ta, cậu ngược lại, lấy Jung Yunho làm nơi xả giận.

Mấy người trong văn phòng xem ra thực rảnh rồi. Đây cũng không phải là ban biên tập báo! Mỗi ngày bát quái bay loạn khắp nơi! Jung Yunho nghĩ như vậy.

Chuyện ngày hôm nay, ngày mai sẽ bị truyền ra cái gì nữa, dù có ba đầu sáu tay cũng chắc gì biết được? Huống chi Jung Yunho chỉ có một đầu hai tay. Vết thương trên tay tựa hồ cũng hết đau rồi! Bởi vì Jung Yunho tức giận quá mức.

9. Chương 9

Kim Jaejoong ra khỏi công ty liền một mạch chạy như điên đến cửa hàng bách hóa. Sau đó bắt đầu điên cuồng mua đồ. Quần áo, đồ trang sức, thuốc men,... Cậu đi dạo khắp cả cửa hàng bách hóa. Cuối cùng dừng lại vì một việc.

“Anh là muốn mua nội y giúp bạn gái sao?” Cô bán hàng có chút nghi hoặc nhưng vẫn rất nhiệt tình hỏi Jaejoong.

“Không, là tự mua cho chính mình!” Chẳng lẽ là con gái? Thôi kệ, đầu năm nay có rất nhiều người không rõ giới tính. Giờ phút này, cô bán hàng càng thêm nghi hoặc nhưng vẫn như cũ rất nhiệt tình.

“Ah, đây đều là style mới, mời xem thử!” Nói xong, cô bán hàng của chúng ta cầm lấy một bộ nội y hồng nhạt đưa vào tay Jaejoong.

Jaejoong cầm áo ngực hồng nhạt trên tay đi đến phòng thay quần áo. Đột nhiên, cậu cúi đầu nhìn áo ngực trên tay, lại nhìn xung quanh một chút, đều là áo ngực đủ màu sắc, mặt lập tức đỏ ửng. Sau đó buông nội y, chạy ra khỏi cửa hàng, bắt đầu chạy như điên khắp cửa hàng bách hóa.

Mình rốt cuộc đang làm gì vậy? Thật sự là càng ngày càng điên rồi!

Kim Jaejoong nghĩ như vậy, ngẩng đầu, bỗng nhiên có chút bối rối trốn vào một cửa hàng gần đấy. Trước mặt là một cảnh tổn thương mắt Kim Jaejoong, đánh nát tâm Kim Jaejoong.

“Hey baby, nhớ anh sao?” Một nam nhân mặc Armani màu đen ôm lấy cô gái thân hình nóng bỏng trước mặt!

“Muốn đi đâu ăn cơm?” Nam nhân một bên ôm cô gái, tay lại xấu xa dạo chơi trên người cô.

“Ăn đồ Nhật Bản a!”

“Được, vậy chúng ta đi ăn đồ Nhật Bản!”

Chờ hai người đi rồi, Kim Jaejoong mới đi ra khỏi cửa hàng. Một đồng thứ vừa mua được rơi tán loạn trên đất. Cậu như vừa bị gội nước ngã ngồi xuống đất.

Kim Jaejoong không biết mình về nhà thế nào, sau khi về nhà, nhìn thấy ảnh mình và người kia chụp chung, tâm lại đau xót hóa thành nước mắt rơi.

Trong nhà này từng nơi đều tràn ngập kỉ niệm cùng người kia.

Anh nói: Jaejoong, anh có tiền rồi, anh tin người nhà em nhất định sẽ chấp nhận anh.

Anh nói: Jaejoong, em đừng khóc, cãi nhau với cha mẹ, em còn có anh ah!! Anh yêu em cả đời.

Anh nói: Kim Jaejoong, em nấu thực sự rất ngon ah!

Anh nói...

Mỗi câu anh nói, Kim Jaejoong đều nhớ rõ ràng, cảm tình bốn năm. Mỗi chỗ đều có kỉ niệm của bọn họ.

Còn nhớ rõ lần đầu gặp mặt là khi còn là sinh viên năm nhất, anh cười với Kim Jaejoong, sau đó nói: “Jaejoong, cậu thật đẹp!”

Còn nhớ anh lần đầu tiên hôn cậu trong vườn hoa nhỏ ở trường, anh đỏ mặt nói với Jaejoong: “Jaejoong, về sau anh sẽ chăm sóc em!”

Còn nhớ rõ lần đầu dẫn anh đi gặp mặt gia đình, Jaejoong bị ba đánh cả người toàn thương tích, anh bộc phát tính trẻ con nói với cậu: “Jaejoong, chờ anh có tiền và có năng lực, ba mẹ em nhất định sẽ chấp nhận chúng ta!”

Kỉ niệm của bọn họ, đã từng quý giá với Kim Jaejoong như vậy. Cậu tin tưởng anh như vậy. Tin tưởng đến mất đi phương hướng của chính mình, tin tưởng đến quên cả thế giới chỉ yêu mình anh, tin tưởng những lời đồn đãi về anh mà mình nghe được là sai...

Còn nhớ rõ, lần đầu phát hiện dấu son môi trên cổ áo anh, người kia vẫn bình thường sau đó ôm lấy Kim Jaejoong từ phía sau, nói: “Đồ ngốc, anh chỉ yêu một mình em ah, đây là một khách uống say làm càn đấy”

Còn nhớ rõ, lần đầu nghe thấy Kim Hee Chul nói trông thấy anh và một cô gái ở cửa hàng bách hóa mua nhẫn, anh về nhà, hôn Kim Jaejoong nói: “Jaejoong ah, em thật là đáng yêu, người kia chỉ là cháu gái của ông chủ mà thôi, nói anh là con trai, giúp cô xem con gái đeo cái gì thì đẹp nhất!”

Còn nhớ rõ, Jaejoong về nhà nhìn thấy đôi giày cao gót đỏ chót, một cô gái xinh đẹp cười nói với cậu: “Anh Jaejoong, chào mừng anh trở về, em là Sung Mi Hye, rất vui được gặp anh.” Câu chào mừng trở về, Jaejoong nghe chói tai vô cùng, nhưng đối phương đã nhiệt tình như vậy, Jaejoong cũng không so đo cái gì!

Thử suy nghĩ lại những chuyện như vậy, xem ra mắt Jaejoong đã sớm mù rồi!

Kỷ niệm bốn năm hôm đó, Kim Jaejoong cố ý mua hoa hồng đỏ, chờ mong anh sẽ giống mấy năm trước mang đến cho cậu một con gấu bông to, sau đó ôm cậu nói: “Chúc mừng sinh nhật bảo bối của anh, Jaejoong và Yun Sung mãi mãi hạnh phúc bên nhau!”

Nhưng Kim Jaejoong đợi mưa bốn giờ, kết quả lại là một cậu nói bận việc của anh, đêm nay không trở về nhà, anh thậm chí còn quên hôm đó là ngày sinh nhật Kim Jaejoong, cũng là ngày kỷ niệm bốn năm của họ.

Kim Jaejoong cũng nhớ rõ, hôm đó anh gọi cho cậu nói, gần đây có một dự án đặc biệt khó. Hi vọng Jaejoong có thể cho anh một ít không gian làm việc, hai ngày nay đến nhà Hee Chul ở tạm.

Kim Jaejoong cái gì cũng không nói, nhẫn nhịn chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của Hee Chul, giả bộ vẫn rất tốt.

Nhưng hôm nay, lúc Jaejoong gọi điện thoại, cậu rõ ràng nghe thấy thanh âm con gái nói ở bên anh, lại nhìn thấy cảnh kia ở cửa hàng bách hóa. Kim Jaejoong đã không còn lý do gì để che giấu mình.

Vì ánh mắt anh dành cho cô gái kia là ôn nhu, là ánh mắt mà lúc đầu gặp Jaejoong nhận được, ánh mắt đó Kim Jaejoong đã lâu không thấy trong mắt anh khi nhìn cậu.

Không còn gì nữa sao? Đã từng là những kỷ niệm đẹp nhất, nay lại biến thành dao nhọn gí vào cổ Kim Jaejoong, khiến cho cậu không dám nhúc nhích, cực khổ vô cùng.

Yêu quá sâu, đã lạc mất phương hướng chính mình. Kim Jaejoong đã từng vì người kia mà buông tha toàn bộ thế giới.

Bạn bè, người nhà, hết thầy... Mà hôm nay, niềm tin của cậu đã không còn, Kim Jaejoong phải lấy cái gì đối mặt với người nhà và bạn bè đã khích lệ cậu đây?!

Không còn cái gì nữa! Ngay cả công việc cũng vứt đi, tiền trong thẻ hôm nay cũng dùng hết rồi.

Ha ha, không còn cái gì nữa.

Nhận điện thoại, nghe giọng nói, Junsu khó có thể tin được nói:

“Hyung? Là Jaejoong hyung sao?” Ngữ khí Junsu bắt đầu có chút lo lắng.

“Uh, là hyung, Junsu, hyung mua cho ba mẹ vài thứ, hôm nào em mang về nhà cho hai người a!”

“Dạ, đã biết, hyung, hyung khóc à?”

“Không có gì, cứ như vậy nhé! Hyung cúp đây!”

“Hyung, đợi một tý...” Junsu tựa hồ còn muốn nói gì, nhưng trong điện thoại chỉ còn tiếng tút dài.

Junsu nhanh chóng gọi cho Kim Hee Chul, “Hyung, em là Junsu ah, hyung đi xem Jaejoong hyung đi, hình như hyung ấy có chút không ổn ah!”

“Kim Junsu, tên nhóc kia, mày còn dám có mặt mũi gọi điện cho hyung mày ah, Jaejoong? Mày nói tên Kim Jaejoong ngu ngốc kia làm sao? Hai đứa chưa tức chết hyung mày thì chưa đủ sao?”

“Được rồi, đã biết, hyung mày biết phải làm sao rồi, cứ yên tâm đi, Kim Jaejoong không chết được, nó cùng lắm là ngồi chà bồn cầu hai ngày mà thôi! Đừng lo lắng, hyung đi tìm nó! Sau đó, Kim Junsu, chai sữa tắm Nhật Bản chín ngàn ba của hyung mày. Nhớ cho kĩ ah. Chín ngàn ba, phải đền đầy, cứ thế nhé! Bye bye!”

10. Chương 10

“Kim Jaejoong? Đã chết chưa? Chưa chết thì nói chuyện cho hyung ah!” Kim Hee Chul một bên đặt miếng dưa leo lên mặt, một bên gọi điện thoại cho Kim Jaejoong.

“Hyung, em rất ổn, không sao cả!” Thanh âm Kim Jaejoong có chút nghẹn ngào.

“Vậy sao, không có việc gì hyung cúp đây!”

“Dạ, vâng!” Nói xong, Kim Jaejoong liền cúp điện thoại.

Hai phút sau, Kim Jaejoong một lần nữa nhận được điện thoại, người gọi vẫn là Kim Hee Chul.

“Tên ngốc kia. Em dám cúp điện thoại trước hyung à, em có phải định chết nhưng không nói với hyung sao, hyung có phải hyung của em không? Em có còn coi hyung là hyung của mình không?” Không đợi Kim Jaejoong mở miệng, Kim Hee Chul liền hung hăng mắng cậu.

“Hyung, em thật sự không có việc gì, hyung cứ tiếp tục đắp mặt nạ dưa leo đi a!” Kim Jaejoong nói xong một câu lại cúp điện thoại.

Mà đầu bên kia điện thoại, Kim Hee Chul bị Kim Jaejoong chọc tức thiếu chút nữa thở không thông, còn bị sắc dừa leo.

“Được lắm Kim Jaejoong, ông mày không quản mày nữa, nếu không ông đây không phải tên Kim Hee Chul!” Đây là sau khi Kim Hee Chul ho khan xong, nghiêng rằng nghiêng lợi nói vào điện thoại.

Ngày hôm sau, Kim Jaejoong còn đang trong giấc mộng đã bị điện thoại đánh thức. Tối hôm qua ngủ quên lúc nào, cậu không biết, chỉ biết là sáng hôm sau, mắt cậu đã đau nhức vô cùng!!

“Kim Jaejoong, cậu không muốn đi làm nữa à? Cậu có biết cậu đang cầm báo cáo của công ty quý vừa rồi không, hiện tại toàn bộ công ty đang đợi cậu đến họp đây! Tôi cho cậu 20 phút, nếu cậu không tới thì nghỉ việc cho tôi ngay lập tức!”

Theo thanh âm cao chói vót của Yunho, đầu Kim Jaejoong dần dần thanh tỉnh.

Đúng rồi, báo cáo quý, Jung Yunho trước đây có bảo cậu làm. Cũng may Kim Jaejoong đã làm xong từ trước. Cậu cầm báo cáo, sau đó nhanh chóng chạy xuống dưới tầng gọi taxi, chạy thẳng đến công ty!

Kim Jaejoong chạy như điên đến công ty, thu hút tỷ lệ người nhìn siêu cao!

Về phần nguyên nhân: Nếu bạn mặc áo ngủ đi dép lê, hơn nữa trên áo ngủ còn là hoạt hình đáng yêu đang được ưa chuộng, một mạch chạy như điên, liệu có thể nào không thu hút sự chú ý? —— Trên cơ bản là rất khó!

Lúc Kim Jaejoong đến thang máy, toàn bộ mọi người trong thang máy bắt đầu xì xào bàn tán, có người còn rất cay nghiệt, trực tiếp che miệng cười.

Kim Jaejoong lúc này mới chú ý tới quần áo của mình, sau đó có chút xấu hổ. Lúc cậu chạy đến đây vội quá, quên mất mình vẫn đang mặc đồ ngủ.

Kim Jaejoong cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ mình còn có thể trở lại công ty, mà Jung Yunho tựa hồ cũng không vì chuyện hôm qua mà giận cậu. Nếu có thể nhanh chóng đến công ty một chút có lẽ sẽ không bị mất việc.

Đây là nguyên nhân Kim Jaejoong vội vàng chạy đến công ty, ngày hôm qua mình thật sự tùy hứng rồi, sao lại làm như vậy, mắng cấp trên? Điên rồi! Lúc trước, dù nghĩ Kim Jaejoong cũng không dám nghĩ tới việc này.

Park Yoochun hôm nay tới công ty Jung Yunho, vốn là định tìm Jung Yunho bàn bạc chuyện kế hoạch hợp tác đã nói tại nhà hàng hôm trước.

Nhưng Park Yoochun chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được một việc bất ngờ như vậy. Một mỹ nhân mặc áo ngủ hoạt hình đáng yêu vậy mà lại ngã vào lòng mình. Khiến cho Park Yoochun có một ngày tâm tình rất tốt.

Công ty Jung Yunho có người đáng yêu quá!

Đây là suy nghĩ của Park Yoochun khi nhìn Kim Jaejoong lao đảo chạy tới văn phòng Jung Yunho!

Mỹ nhân này có lẽ sẽ rất thú vị ah!

Lúc Kim Jaejoong xông vào văn phòng Jung Yunho, trong mắt anh tràn ngập kinh ngạc, sau đó lông mày nhíu chặt lại, khiến cho Kim Jaejoong trong lúc Jung Yunho đang xem tài liệu chỉ dám cúi đầu, căn bản không có dũng khí ngẩng đầu nhìn anh.

“Kim Jaejoong?” Nghe được Jung Yunho gọi tên mình, Kim Jaejoong nhắm chặt mắt lại, nín lấy góc áo, như đang chờ đợi hình phạt của quan tòa.

Biểu hiện của Kim Jaejoong như vậy, trong lúc nhất thời khiến cho Jung Yunho có chút dở khóc dở cười, nhưng phần lớn là buồn cười.

“Cậu nhìn xem cậu mặc cái gì, còn nữa sáng nay cậu tới muộn một giờ, phải trừ tiền lương đấy.” Jung Yunho cố kìm nén buồn cười nói.

Kỳ thật anh rất tức giận đấy. Anh cũng định để cho Kim Jaejoong nghỉ việc hôm nay rồi, nhưng đột nhiên lại nhớ đến báo cáo của công ty quý vừa rồi còn ở chỗ cậu, Jung Yunho cũng không còn cách nào, chỉ có thể gọi điện thoại cho cậu.

Mà chính anh cũng thật không ngờ, gặp lại Kim Jaejoong trong cảnh như vậy.

“Còn có, ngày hôm qua, cậu nói từ chức...”

“Cái kia có thể không tính không? Ngày hôm qua tôi vì nhất thời tức giận nên mới nói như vậy!” Không đợi Jung Yunho nói xong, Kim Jaejoong đã cắt lời anh, cậu hiện tại rất cần việc, cho nên...

“Muốn tiếp tục làm việc?”

“Đúng vậy!”

“Được rồi hôm qua coi như cậu không ổn định, cũng phải trừ tiền lương đấy! Không có chuyện gì thì đi thay quần áo tiếp tục làm việc a.”

“Được, tôi đã biết.”

Kim Jaejoong đi khỏi văn phòng Jung Yunho, lập tức bị một đám người bao vây hỏi.

“Sao vậy, Kim Jaejoong? Là bị mắng hay trực tiếp đuổi việc?”

“Khẳng định là bị đuổi việc a, chỉ có ba chữ để nói với cậu thôi, chết chắc rồi!”

“Được rồi, Jaejoong, sếp cũng không có ý mà!”

“Kỳ thật, Jung tổng chỉ là bảo tôi đi thay quần áo rồi làm việc thôi!” Một câu của Kim Jaejoong lập tức làm mọi người ở đây hóa đá.

Đây là ai a? Jung Yunho sao! CEO mặt đen máu lạnh mới nhậm chức của công ty bọn họ sao!

Vậy mà sẽ nhẹ nhàng buông tha cho Kim Jaejoong như vậy?

Đầu năm nay, việc lạ hàng năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều ah!

Về sau, Kim Jaejoong khôi phục bình tĩnh.

Kỳ thật, Jung Yunho rất tán thưởng năng lực làm việc của Kim Jaejoong, với điều kiện là cậu làm khi thanh tỉnh, ví dụ như lúc ban đầu Jung Yunho mới dùng cậu.

Như bản báo cáo hôm nay vậy, Jaejoong kỳ thật làm vô cùng tốt, bỏ rất nhiều tâm huyết đấy.

Cũng may có bản báo cáo xuất sắc của Kim Jaejoong mới khiến cho kết quả làm việc một quý đầu của Jung Yunho được trình bày rõ ràng, cũng càng khẳng định thêm khả năng làm việc xuất sắc của Jung Yunho.

“Junsu ah, là hyung! Jaejoong. Em bây giờ có rảnh không? Có thể giúp anh một việc không?”

“Hyung, bây giờ em đang đi học ah!” Junsu có hơi bất mãn, bởi Kim Jaejoong vì chai sữa tắm Nhật Bản của Kim Hee Chul mà bán đứng cậu.

“Ngoan, đến đây đi, hyung giúp em đền thứ kia cho Kim Hee Chul!” Kim Jaejoong sao không biết tâm tư Junsu.

“Kỳ thật, giờ học này cũng không quan trọng, hyung có khó khăn cứ nói đi. Junsu dù lên núi hay xuống biển cũng không chối từ!”

“Rất đơn giản, em mang một bộ quần áo nghiêm túc một chút đến công ty hyung ah! Đúng, bây giờ, ngay lập tức!”

Ai nói Kim Junsu ngốc? Thời điểm máu chột, cậu cũng đáng sợ giống Kim Jaejoong mà!

Đắc tội ai cũng đừng đắc tội Junsu, tên ngốc nhà họ Kim này còn hung dữ hơn tất cả mọi người đấy, nhà họ Kim quả nhiên cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Đây là tổng kết của Kim Jaejoong với việc này! Cũng là một khởi đầu mới của Kim Junsu!

11. Chương 11

Kim Junsu leo lên chiếc xe màu trắng của mình vụt đi, cầm theo bộ đồ vest cho Kim Jaejoong.

Cậu đến cổng công ty Jaejoong đúng lúc gặp Jung Yunho tiễn Park Yoochun ra ngoài. Hai người tựa hồ còn đang bàn bạc chuyện gì đó, cũng không ý thức được rằng mình đang chặn lối ra vào.

Nhân viên đi qua lại thấy vậy đành phải đi đường vòng.

Vàng thái dương Kim Junsu của chúng ta, vốn không muốn tức giận, nhưng nghĩ lại, cậu là trốn học ra đây đấy, nếu không phải điều kiện của Jaejoong rất mê người, cậu sẽ không bỏ tiết đâu!

“Xin lỗi, các anh có thể tránh ra một chút được không?” Kim Junsu rất lễ phép nói. Nhưng hai người kia tựa hồ không nghe thấy tiếng cậu.

“Cái kia, có thể tránh ra một chút được không!” Kim Junsu hơi cao giọng.

Nhưng hai người vẫn không hề chú ý đến Junsu của chúng ta.

“Chặn đường rồi, đây là nhà các anh sao, tránh sang một chút được không ah!” Kim Junsu thật sự tức giận rồi, nghe thanh âm thôi cũng có thể thấy rõ.

Lúc này Park Yoochun và Jung Yunho mới để ý tới Kim Junsu. Park Yoochun rất thức thời tránh sang một bên, nhường đường cho cậu đi.

Kim Junsu lúc này mới đi tới, sau đó lại bắt đầu chạy như điên. Yoochun thấy bóng lưng chạy vội vàng, cười vô lại. Sau đó nói với Jung Yunho:

“Công ty của mày thật thú vị ah, mỹ nhân cũng rất nhiều! Sáng gặp được một mỹ nhân mặc áo ngủ hoạt hình, giờ lại thấy một vàng thái dương!”

“Hoạt hình? Kim Jaejoong? Còn có, người vừa rồi không phải nhân viên công ty tao!”

“Ah, nguyên lai mỹ nhân mặc áo ngủ đó tên là Kim Jaejoong! Rất đáng yêu!” Nói xong Park Yoochun còn ý vị thâm trường vỗ vỗ bả vai Jung Yunho, đi ra khỏi công ty.

Jung Yunho có chút không hiểu ý của Park Yoochun, chẳng lẽ gã cảm thấy hứng thú với Kim Jaejoong?

“Hyung, hyung ở đâu thế? Em đến tầng 19 rồi, nhưng tìm không thấy ah!” Junsu đứng tựa vào cửa thang máy gọi điện thoại.

Mà lúc này Jung Yunho cũng vừa vịn ra khỏi thang máy.

“Xin nhường đường một chút, cảm ơn!”

“Anh gấp cái gì ah!” Kim Junsu quay đầu nói với Jung Yunho như vậy, sau đó lại tiếp tục gọi điện thoại.

“Hyung, nếu không em giao cho tiếp tân, tự hyung tới lấy ah!” Nói xong cúp điện thoại, còn mắng Jung Yunho một câu:

“Đàn ông gì mà lòng dạ hẹp hòi!”

Sau đó ngẩng cao đầu, đi đến quầy tiếp tân của công ty.

“Chị ah, phiền chị giúp em giao cái này cho Kim Jaejoong ah!” Jung Yunho vừa nghe thấy chữ Kim Jaejoong, liền quay lại nhìn Kim Junsu, quả nhiên là người tầm người mã tầm mã, thú hợp thành loài ah.

Nhân viên tiếp tân thấy Jung Yunho, rất lễ phép gật đầu “Chào Jung tổng!”

Kim Junsu trợn tròn mắt, lập tức có chút bối rối.

“Cái này tôi giúp cậu ta lấy!” Nói xong, cầm lấy túi quần áo, sau đó đi vào.

Kim Junsu lấy lại tinh thần, vội vàng móc điện thoại.

“Hyung, nếu nhân viên công ty hyung đắc tội với giám đốc thì có bị trừ tiền lương không?”

“Không biết ah, làm sao vậy?” Kim Jaejoong ở đầu bên kia điện thoại bị Junsu hỏi như vậy thì có chút khó hiểu.

“Ah, không có gì, vừa rồi nhìn thấy giám đốc của hyung, thật sự là to cao đẹp trai, anh minh sáng suốt ah! Đây, hyung, em đi trước ah! Hyung bảo trọng!” Nói xong, vội vàng cúp điện thoại.

Jung Yunho vừa đi vừa nghĩ, cảm giác cậu nhóc tóc vàng lúc này có chút quen mắt.

“Kim Jaejoong, có người đưa đồ cho cậu!” Jung Yunho đặt túi xuống mặt bàn Kim Jaejoong, sau đó xoay người vào phòng làm việc của mình.

Junsu vừa rồi gặp được Jung Yunho sao? Kim Jaejoong vừa nghĩ lại lời Junsu nói: “To cao đẹp trai, anh minh sáng suốt”, vừa ôm quần áo đi đến WC.

Quần áo của Kim Junsu cậu mặc khá vừa, chỉ là chỗ hông thì hơi rộng, lúc mặc xong cảm giác chỗ đó hơi khó chịu.

Kim Jaejoong là một người tốt ngu ngốc, cho nên lúc nào cũng có rất nhiều người thích lợi dụng cậu.

Hee Chul trong nhà không cần nói, hôm nay còn có thêm Kim Junsu.

Người trong công ty càng không kiêng nể lợi dụng cậu. Kim Jaejoong không có cách nào đành phải giúp họ làm. Nhưng xã hội bây giờ người nào cũng thích mình được hưởng an nhàn nên cậu càng mệt hơn.

“Jaejoong. Giúp tôi làm nốt cái này ah, hôm nay tôi muốn nghỉ sớm một chút, cậu biết đấy. Người đang mang thai phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra.... Jaejoong, làm phiền cậu rồi!”

“Vâng, không có việc gì, để đó ah! Chị Kate, chú ý thân thể mình ah!”

“Uh, Jaejoong, vậy thì thật là cảm ơn cậu rồi!”

Kate là một nhân viên của công ty. Từ lúc mang thai, cô thường mượn cơ thể không thoải mái mà lười biếng, đòi Jaejoong làm cho mình việc này việc kia.

“Jaejoong, anh nhìn xem anh làm cái gì thế này, em rõ ràng nhờ anh làm trên Power Poin nha, thế mà anh nhìn xem, đều là Excel cả, đều tại anh, hại em bị Jung tổng mắng một trận.” Lily một bên làm nũng một bên oán trách Kim Jaejoong.

“Ah, thực xin lỗi. Anh sẽ làm lại hộ em một lần nữa!” Kim Jaejoong cười cười xin lỗi.

“Uh, đưa cho em trước khi tan sở ah!”

Lily là trung tâm phát thanh của văn phòng. Chuyện bát quái trong công ty, cô dường như biết rõ đồng thời cũng phụ trách việc tuyên truyền. Kim Jaejoong hiểu rõ đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân như Lily.

“Jaejoong. Tan sở hôm nay tôi đi hẹn hò, hay cậu làm giúp tôi phần kế hoạch này ah!”

“Được, hyung, hôm nay lại bạn gái mới à?!”

“Thằng nhóc kia, nhiều chuyện!” Nói xong vỗ vỗ bả vai Kim Jaejoong.

John là một tên hoa hoa công tử đồng thời hết sức vô lại. Người như vậy Kim Jaejoong có thể trốn bao nhiêu thì trốn. Trưng ra khuôn mặt tươi cười đe dọa người ta là phương pháp hành xử của loại người này.

Những chuyện như vậy, hàng ngày không biết Kim Jaejoong đã trải qua bao nhiêu lần. Kim Jaejoong lớn lên đẹp thế, mà vẫn có thể bình an đến ngày hôm nay, hẳn nguyên nhân chính là vì việc này, bọn họ muốn chen ép cậu, nhưng nếu dồn tới đường cùng, ai sẽ thay họ làm những việc này?!

Ai bảo Kim Jaejoong gốc hết thuốc chữa? Cậu sao lại không biết những quy tắc ngầm của văn phòng! Chỉ là có vài việc, biết rõ sẽ không tốt với bản thân mình.... Con người ah, đôi khi, hồ đồ một chút vẫn tốt hơn!

Chỉ là nhiều việc như vậy, thật sự rất mệt cho cậu. Nhưng hết lần này đến lần khác Kim Jaejoong chỉ hai ngày là hết buồn bực. Cho nên chẳng mấy khi tức giận lâu.

12. Chương 12

Từ lúc Park Yoochun rời đi, Jung Yunho vẫn luôn ngồi nghiên cứu kế hoạch hợp tác của hai người. Hơn nữa, bản thân Jung Yunho cũng không muốn về nhà, cho nên liền dứt khoát ở lại công ty.

Trời tối, cả công ty chỉ có văn phòng Jung Yunho cùng máy tính Kim Jaejoong là còn sáng.

Nhưng hết lần này tới lần khác hai người đều cuồng công tác, căn bản không phát hiện ở công ty ngoài mình ra còn có người khác.

Kỳ thật với tốc độ làm việc bình thường của Kim Jaejoong, giờ này đã về nhà từ lâu rồi, nhưng hôm nay cậu làm việc rất chậm chạp, là vì không muốn về nhà a, chỗ kia bây giờ về chỉ làm mình đau khổ thêm mà thôi.

Đến đêm khuya, Kim Jaejoong đã hoàn thành tất cả các việc, không tìm ra việc gì để làm, cậu đột nhiên cảm thấy rất đói bụng, đứng dậy, tình cờ phát hiện, Jung Yunho cũng còn trong phòng làm việc.

Nhìn thoáng qua cửa chớp không đóng kín có thể thấy anh đang chăm chú viết cái gì đó.

“Kỳ thật chỉ cần cả ngày mặt đờng lạnh như băng, anh ta cũng khá tốt bụng đấy.” Kim Jaejoong lầm bầm nói. Sau đó cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Trên đường đi các quán đã đóng cửa gần hết, thoạt nhìn rất trống trải, một quán mì hoành thánh mở giữa đêm hấp dẫn Kim Jaejoong.

Nhà Kim Jaejoong cách công ty rất xa cộng thêm lí do cá nhân, cho nên cậu hôm nay định ở công ty qua đêm. Nhưng khi Jaejoong ôm đồ ăn khuya về, phát hiện Jung Yunho vẫn còn đang ở trong công ty.

Tựa hồ khoảng thời gian cậu đi ra ngoài rồi trở về, Yunho chưa hề ngừng làm việc một lần nào.

Anh ta cũng chưa ăn cái gì ư?

Không biết vì sao, Kim Jaejoong đột nhiên rất muốn đưa cho Yunho một chút gì đó để ăn. Cậu cũng không biết mình lấy dùng khí ở đâu ra mà dám thật sự đi gõ cửa phòng Yunho.

“Vào đi!”

“Ngài Jung, anh muốn ăn một chút không?” Kim Jaejoong cẩn thận hỏi, cậu tựa hồ có chút sợ Jung Yunho, mà cái tên Jung Yunho cũng là một từ rất khủng bố trong tâm lý toàn bộ nhân viên công ty.

Jung Yunho xác thực rất đói, nhưng việc chưa xong, thời gian cũng đã rất muộn, anh chẳng muốn đứng dậy làm đồ ăn.

“Ah, được.” Lời nói của Yunho không mang theo bất cứ tia cảm xúc nào. Cái này khiến cho Jaejoong càng thêm phiền muộn, đây đâu phải nghĩa vụ của cậu, hơn nữa người này ít nhất cũng phải nói tiếng cảm ơn chứ.

Từ lúc Jaejoong tiến vào đến khi ra ngoài, Jung Yunho không hề ngẩng đầu lên liếc cậu lấy một cái, đây là chuyện khiến cho Jaejoong cảm thấy buồn bực nhất.

“Đúng là đồ mặt lạnh!” Những lời này đương nhiên là khi Kim Jaejoong đã ra ngoài, ngồi phàn nàn một mình. Sau đó cậu cảm thấy buồn ngủ, gồi đầu lên bàn mà thiếp đi.

Đợi đến lúc Jung Yunho làm xong toàn bộ việc, mới phát hiện giờ đã là 3 giờ sáng rồi. Nhìn bên cạnh, có một phần mì hoành thánh đã nguội. Anh kéo bát đến trước mặt, sau đó bắt đầu ăn.

Mì hoành thánh rất ngon, nhưng khi nó nguội mà ăn thì có vị khác hẳn. Nhưng Jung Yunho vẫn ăn hết. Vừa ăn, khóe miệng vừa chậm rãi cong lên.

Lúc đi ra khỏi văn phòng, thấy máy tính Jaejoong vẫn sáng như cũ, vốn định cảm ơn cậu một tiếng. Nhưng khi đi qua chợt phát hiện Kim Jaejoong đã ngủ rồi.

Jung Yunho cầm lấy áo khoác Jaejoong đặt một bên, nhẹ nhàng đắp lên người cậu.

“Như vậy cũng có thể ngủ? Ha ha!” Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Cậu Kim Jaejoong này, trong công tác và sinh hoạt hàng ngày hoàn toàn khác nhau a, chẳng lẽ nhân cách phân liệt? Jung Yunho bắt đầu lạc vào trong ảo tưởng của mình.

Khi Kim Jaejoong tỉnh lại, trên người liền có thêm một cái áo khoác, cười cười.

“Anh ta cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng!”

Người kia thật sự rất tàn khốc đấy, nhưng không phải đối với Kim Jaejoong...

Jung Yunho giao cho Kim Jaejoong một bản thiết kế đặc biệt, hẹn cậu làm tốt trước giờ cơm trưa.

Anh nhớ tối hôm qua Jaejoong rất khuya mới ngủ, cho nên cũng chỉ giao cho cậu một phần. Nhưng cậu đến tận 1 giờ chiều vẫn chưa chuẩn bị xong.

Jung Yunho chỉ có thể tự mình đi thúc giục Jaejoong bàn giao việc.

“Kim Jaejoong, bản thiết kế buổi sáng cậu đã làm xong chưa vậy?” Jung Yunho thật sự đang rất vội, cho nên ngữ khí cũng không dễ nghe cho lắm.

Kim Jaejoong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Yunho, có chút khấn trương mở to hai mắt, sau đó nói rất nhỏ.

“Tôi đang làm, sẽ xong nhanh thôi!”

“Buổi sáng tôi đưa cho cậu, giờ cậu lại nói với tôi là đang làm, Kim Jaejoong, cậu là heo à?”

Jung Yunho nói xong cầm tập văn kiện bên cạnh đập lên mặt bàn, giấy tờ liền bay tứ tung, Jaejoong vội vàng thu lại.

“Đợi chút.” Jung Yunho đột nhiên ngăn lại. Lúc này Jaejoong cũng chỉ có thể ngăn người, chờ anh nói tiếp.

“Văn kiện này không phải tôi giao cho Kate làm sao?” Jung Yunho nghi hoặc không ít, tức giận cũng không kém chút nào.

“Chị Kate nói, chị ấy hôm nay đi kiểm tra, cho nên nhờ tôi làm hộ một chút!” Kim Jaejoong càng nói thanh âm càng nhỏ.

“Cậu giúp cô ta làm? Tiền lương của cô ta có chia một nửa cho cậu không?”

“Kỳ thật, đồng nghiệp giúp nhau cũng là việc nên làm nha, huống chi chị Kate giờ đang mang thai, là tình huống đặc biệt mà!”

Kim Jaejoong rất tự nhiên nói, thiếu chút nữa khiến cho Jung Yunho tức điên lên.

Jung Yunho tiếp tục xem các văn kiện phía dưới, báo cáo của Lily, sửa lại số liệu của Tony.... Cơ hồ một nửa công việc của người trong văn phòng đều tập trung tại chỗ Jaejoong.

Jung Yunho xoay người, lớn tiếng rống lên với tất cả mọi người một câu:

“Tôi hiện tại nói lại một lần nữa, việc tôi giao cho ai, người đấy tự đi mà làm, còn đùn đẩy cho Kim Jaejoong nữa, tôi sẽ chia tiền lương của người đó cho Jaejoong!”

Nói xong, cầm lấy bản thiết kế mình cần quay người đi vào văn phòng, cửa bị đóng sập lại một tiếng. Đánh thức mọi người vừa bị Jung Yunho dọa cho phát hoảng.

Những người kia đều nhao nhao đi đến cho Kim Jaejoong, sau đó cầm lấy công việc của mình.

“Jaejoong, cái này để tôi tự làm!”

Đống văn kiện như ngọn núi nhỏ trên bàn Jaejoong nhanh chóng biến mất, cậu tự nhiên liền nhàn rỗi.

Đây là chuyện tốt với Kim Jaejoong sao?

Có lẽ vậy, thật sự là cậu đỡ mệt hơn rất nhiều. Nhưng có lẽ vì chuyện ngày hôm nay, người chán ghét Kim Jaejoong sẽ nhiều hơn.

Cậu có chút bất đắc dĩ nở nụ cười. Vốn muốn bận rộn một chút, giờ không có việc gì để làm, cậu lại bắt đầu suy nghĩ vài vấn đề linh tinh.

13. Chương 13

Jung Yunho vừa đi vào phòng giám đốc, liền chú ý đến khuôn mặt khó coi của vị tổng giám đốc. Sau đó vị mập mạp kia quăng một tập tài liệu đến trước mặt Yunho.

Anh khom người nhặt lên, mở ra xem bên trong, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên có chút cứng lại. Tổng giám đốc thấy đạt được hiệu quả như mong muốn, bắt đầu chậm rãi nói:

“Yunho, cậu là bạn trai Kelly, tôi cũng rất tán thưởng năng lực của cậu. Cho nên việc lần này mới yên tâm giao cho cậu, nhưng cậu xem bây giờ.... Được rồi, cho cậu một tuần lễ, tôi muốn có câu trả lời thuyết phục.”

“Được, tôi sẽ làm thật tốt.”

Jung Yunho kỳ thật rất tức giận, bản thiết kế này là tự anh đưa ra ý tưởng, sau đó giao cho người phía dưới làm, lúc ấy mất rất nhiều thời gian, bên Thái Lan kia cũng phải chờ khá lâu, nên anh không để ý kĩ đã trực tiếp gửi đi.

Ai ngờ, hôm nay nhận được văn kiện này, hoàn toàn không phải bản thiết kế của anh, là một đồng loạn thất bát tao ở đâu đó.

Jung Yunho trở về, tổ chức cuộc họp, là vì truy cứu người chịu trách nhiệm cho việc này.

“Phần văn kiện này là ai làm? Người phụ trách dự án với bên Thái Lan là ai?” Trước tình hình như vậy, mặt Yunho còn lạnh hơn bình thường rất nhiều, căn bản không ai dám nói gì.

“Không ai nhận đúng không? Tôi liền tự mình điều tra.” Jung Yunho nói xong, quay người hỏi thư ký hiện thời của mình – Cô Choi:

“Lúc trước cô giao dự án này cho ai làm?”

Cô Choi liếc nhìn Kate một cái, sau đó có chút do dự nói:

“Tôi lúc ấy đưa cho chị Kate làm!”

“Choi Mi Yul, cô đừng ngậm máu phun người ah, tôi từ trước tới giờ chưa từng làm dự án gì với bên Thái Lan.” Kate lập tức phản bác.

Điều này càng khiến cho Jung Yunho có thêm phản cảm với người phụ nữ kia.

“Kate, nói đi, cô lúc đấy làm như thế nào, những văn kiện kia hoàn toàn không giống với nội dung trong USB tôi đã đưa cô.”

“Jung tổng, cái đó, kỳ thật, hôm đấy thân thể tôi không thoải mái, cho nên tôi giao cho Kim Jaejoong làm.” Kate dường như nhớ ra cái gì, sau đó chỉ vào Kim Jaejoong.

Ánh mắt mọi người liền tập trung trên người Kim Jaejoong, mà người nào đó vẫn chưa biết, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh.

Jung Yunho cảm thấy đầu càng thêm đau nhức. Mấy ánh mắt kia tựa hồ hận không thể giết chết Kim Jaejoong.

“Kim Jaejoong? Kim Jaejoong?” Người bên cạnh gọi Kim Jaejoong.

“Huh, cái gì?” Cuối cùng cũng hồi hồn rồi.

“Kim Jaejoong, dự án với Thái Lan là cậu làm sao?”

“Uh, đúng vậy!” Kim Jaejoong cũng nhìn ra không khí trong phòng họp có chút quỷ dị.

“Vậy cậu nói cho tôi biết, vì sao văn kiện kia không giống với nội dung trong USB tôi giao cho cậu?”

“USB? USB nào? Lúc ấy tôi chỉ nhận được một tập tài liệu thôi!” Kim Jaejoong nhất thời có chút ngỡ ngàng.

“Được rồi, mặc kệ việc này, hiện tại cứ truy cứu người được giao, chúng ta phải giải thích rõ ràng với công ty bên Thái Lan, người nào chịu trách nhiệm chuyện này sẽ giải quyết!” Ngữ khí Jung Yunho rất kiên định.

“Kate, chuyện này ngay từ đầu là cô phụ trách, cho nên cô cũng nên tự mình đến Thái Lan giải thích cho rõ ràng.”

Jung Yunho nhìn về phía Kate nói.

“Cái này, nếu là tôi làm, thì để tôi...!”

“Kim Jaejoong, cậu cầm miệng cho tôi, lát nữa tôi sẽ tìm cậu tính sổ!” Jung Yunho quay đầu, quát lớn với Jaejoong.

“Được rồi, tan họp!”

Jung Yunho nói xong, không hề quay đầu lại đi ra khỏi phòng họp.

Lúc anh vừa bước chân ra ngoài, mọi người trong phòng họp liền xôn xao.

Kate vừa khóc sụt sùi, vừa oán trách Kim Jaejoong.

“Kim Jaejoong, lần này tôi bị cậu hại chết rồi, tôi đang mang thai mà phải đến Thái Lan xa xôi như vậy, không phải là muốn lấy mạng tôi sao!”

“Thực xin lỗi, chị Kate, em sẽ đến Thái Lan giải quyết!” Trong giọng nói Kim Jaejoong tràn ngập áy náy, như thể cậu đã mắc phải tội ác tày trời.

Sau đó một đám phụ nữ đỡ Kate khóc đến “Ngất đi” ra khỏi phòng họp. Để lại Kim Jaejoong một mình ngẩn người.

Jung Yunho đang sửa văn kiện, nghe thấy có người gõ cửa, sau đó trông thấy Kim Jaejoong từ từ tiến vào. Không đợi cậu mở miệng, anh đã cướp lời:

“Kim Jaejoong, chuyện này cậu đừng quản làm gì, Kate luôn ý lại mình mang thai mà lười biếng, tôi đã muốn cảnh cáo cô ấy rất nhiều lần rồi. Vậy nên, cậu đừng dính vào việc này. Được rồi, ra ngoài đi!”

Kim Jaejoong ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có đã bị Jung Yunho ra lệnh tiễn khách.

Cậu không có cách nào đành phải đi ra khỏi văn phòng Yunho.

Thế nhưng việc này lại không thuận lợi như Jung Yunho của chúng ta nghĩ, ngày hôm sau khi anh đến công ty, chỗ ngồi của Jaejoong trống trơn.

“Cậu ta đâu rồi?” Jung Yunho áp chế tức giận hỏi mọi người trong văn phòng. Nhưng không ai muốn đụng vào Yunho lúc này, trở thành bia đỡ đạn cho việc của Kim Jaejoong. Bởi vậy, tất cả mọi người không hện mà cùng im lặng.

“Nói đi ah, Kim Jaejoong đâu!” Jung Yunho lần này cơ hồ là rống lên. Hơn nữa lại là rống lên với Kate.

“Cậu ta nói cậu ta đi Thái Lan rồi.” Tiếng của Kate rất nhỏ, nhưng giữa không gian phòng làm việc vô cùng yên tĩnh lúc ấy, cũng đủ để cho Jung Yunho nghe thấy rõ.

“Được lắm. Choi Mi Yul, giúp tôi đặt vé máy bay đi Thái Lan, ngay lập tức!”

“Tôi trở về sẽ tìm cô tính sổ!”

Jung Yunho vừa nói xong, Kate liền như sắp khóc.

Kim Jaejoong tối hôm trước lấy toàn bộ tiền trong thẻ tín dụng ra, đặt vé máy bay đi Thái Lan.

Thái Lan, quốc gia giàu có ở vùng Đông Nam Á, nhưng giao thông của Thái Lan nổi tiếng là vô cùng tệ. Nếu như bạn không phải người địa phương, rất khó để tìm được nơi bạn muốn đến.

Cho nên, Kim Jaejoong vừa xuống máy bay, ở cửa sân bay đã bị một lái xe vây quanh.

“ Sawasdee ka (Xin chào!)” Lái xe nói tiếng Thái, nhưng vẻ mặt Jaejoong lại mờ mịt.

“Can you speak English?” Tiếng Anh là ngoại ngữ duy nhất mà Jaejoong biết. “Can you take me to there?” Kim Jaejoong chỉ vào một địa chỉ cho lái xe.

Lái xe nói một câu nữa nhưng Jaejoong không hiểu, sau đó cầm lấy đồ đạc trên tay Jaejoong. Bắt đầu đi theo một hướng khác, cậu vội vàng đi theo.

Phong cảnh Thái Lan rất đẹp. Ban ngày khắp nơi tràn ngập vẻ đẹp của một đất nước khí hậu nhiệt đới, mang màu sắc cổ xưa. Nhưng đến buổi tối, đây cũng là một trong những làng chơi nổi tiếng trên thế giới.

Kim Jaejoong đã từng rất muốn cùng bạn trai đến đây du lịch. Hôm nay có cơ hội tới, nhưng lại không phải trong tình huống như vậy.

Cậu đột nhiên cảm giác có chút châm biếm, cười cười.

14. Chương 14

Lúc Jung Yunho đến Thái Lan, vội vàng liên hệ với người phụ trách, sau đó bắt tay vào công việc chuẩn bị giải thích với người hợp tác bên Thái về sai lầm lần này.

Lúc anh đến công ty đối tác, thư ký nói, tổng giám đốc của họ đang họp. Bởi vậy, Jung Yunho chỉ có thể một mực ngồi ở phòng tiếp khách chờ.

Đợi lúc thư ký nói cho Jung Yunho biết tổng giám đốc có thể tiếp chuyện anh thì đã là hai giờ sau.

“Ngài Archie Dol, thật vui khi được gặp ngài! Tôi tới là để bàn bạc chi tiết về hợp đồng giữa quý công ty và chúng tôi!” Jung Yunho nhìn vị tổng giám đốc ngoài 40 tuổi này, biểu hiện sự tôn trọng của người dưới với bề trên.

Thế nhưng, vị tổng giám đốc trước mặt này cái gì cũng không nói, chỉ nhìn Jung Yunho, khiến cho anh có chút bối rối.

“Tôi biết rõ, sai lầm lần này của chúng tôi đã tạo nên sự nghi ngờ của quý công ty với chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn mong muốn hợp tác để đôi bên cùng có lợi.”

Jung Yunho nói rất thành khẩn, nhưng vị tổng giám đốc kia vẫn như cũ không nói gì, nhìn Jung Yunho. Sau đó đột nhiên đứng lên, đi ra khỏi phòng họp.

Jung Yunho nhìn bóng lưng của vị tổng giám đốc, đột nhiên rất ảo não, là mình nói sai cái gì sao?

Anh ngồi yên ở chỗ đó, một lát sau, vị tổng giám đốc kia trở lại, nhưng vẫn không nói gì nhìn Jung Yunho.

“Ngài Archie Dol, tôi biết rõ, công ty của ngài là công ty thương mại lớn nhất nước này. Cho nên, lần này chúng tôi được hợp tác với các ngài, là sự tin tưởng và tạo cơ hội mà quý công ty đã dành cho chúng tôi. Cũng là vinh hạnh của chúng tôi. Nhưng sai lầm lần này thật sự chỉ là ngoài ý muốn. Chúng tôi tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra lần thứ hai.”

Ngữ khí của Jung Yunho càng thêm khẳng định, nhưng vị tổng giám đốc kia vẫn như cũ không nói cái gì, lại đi ra ngoài. Jung Yunho bắt đầu cẩn thận nghĩ xem mình vừa có nói sai cái gì không.

Thế nhưng, không đến 5 phút đồng hồ sau, vị tổng giám đốc kia lại không nói gì ngồi trước mặt Yunho.

“Ngài Archie Dol. Nếu ngài có ý kiến gì về hợp tác giữa chúng ta, xin hãy nói ra. Mọi người sẽ cùng nhau bàn bạc!”

“Còn có, nghe nói ngài rất thích rượu, lần này tôi nhờ người tìm một số chai rượu nổi tiếng ở vài quốc gia. Hi vọng ngài sẽ thích!”

Jung Yunho nói xong. Vị tổng giám đốc kia lại một lần nữa đi ra khỏi phòng. Chẳng lẽ ông ấy không thích người khác tặng đồ cho mình? Chẳng lẽ mình làm sai ở đâu?

Thế nhưng lần này, không đến 1 phút đồng hồ, vị tổng giám đốc kia lại trở về.

“Cậu Jung, xin chào, qua cuộc nói chuyện với cậu vừa rồi, tôi rất khâm phục sự tỉ mỉ cùng nghiêm cẩn của cậu trong công việc. Mà cậu lại rất kiên nhẫn nữa. Công ty như vậy, nhân tài như vậy, chúng tôi không hợp tác với cậu là một tổn thất lớn.”

“Ngài Archie Dol, về việc kia....” Jung Yunho vẫn như cũ có chút không yên lòng, vị tổng giám đốc này cư xử thật kỳ quái.

“Trung Quốc có câu, người không phải thánh hiền, ai cũng phải mắc sai. Sai lầm chỉ nhắc nhở chúng ta hợp tác cẩn thận hơn thôi. Hơn nữa, tôi đã xem qua bản kế hoạch mà cậu Jung đưa tới lúc sau, làm rất cẩn thận. Tôi nghĩ, không có việc gì nữa thì chúng ta có thể ký hợp đồng rồi.”

“Tốt quá, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Cậu Jung tới nay về xem lại hợp đồng đi, nếu không có vấn đề gì thì mai chúng ta sẽ ký hợp đồng ở khách sạn Terry!”

“Được. Cảm ơn ngài Archie Dol!” Jung Yunho nói xong, lễ phép bắt tay với tổng giám đốc.

“Ah, còn có một việc, ngài Archie Dol! Đồng nghiệp của tôi đi tới nơi này trước, không biết, ngài có nhìn thấy cậu ấy không?” Jung Yunho tới nơi này ít nhất cũng 4 giờ rồi, lại không hề thấy Kim Jaejoong.

“Không có ah.” Tổng giám đốc khẳng định, khiến Jung Yunho bắt đầu lo lắng cho Jaejoong.

“Ngài Archie Dol, tôi không quen thuộc với Thái Lan lắm, không biết liệu ngài có thể hỗ trợ tôi tìm đồng nghiệp không!” Jung Yunho vẻ mặt thật có lỗi nhìn Archie Dol.

“Được, không có vấn đề, tôi giúp cậu liên lạc cảnh sát Thái Lan!”

Khi biết đã tìm được người tên Kim Jaejoong, Jung Yunho cả ngày không yên rốt cục bình tĩnh gặt đầu. Nhưng nơi tìm thấy Kim Jaejoong, lại khiến cho anh phải nhủ mảy.

“Chúng tôi tìm được người bạn của cậu Jung ở khu gay nổi tiếng tại Thái Lan.” Một vị cảnh sát trẻ tuổi nói như vậy, khiến cho Jung Yunho càng thêm sốt ruột.

“Nhanh dẫn tôi đi đến chỗ đó!”

Lúc Jung Yunho cùng vị tổng giám đốc đến chỗ kia, Kim Jaejoong đang ôm quần áo ngồi trong xe cảnh sát, hai mắt đờ đẫn. Jung Yunho xuống xe, vội vàng bước tới.

“Kim Jaejoong, cậu sao vậy? Tôi bảo cậu mặc kệ chuyện này mà, cậu nhìn mình xem, ra cái dạng gì đây, sao cậu lại ngốc như vậy!” Kỳ thật, vừa rồi ngồi trong xe, Jung Yunho nghe một vị cảnh sát nói rất có thể Kim Jaejoong bị lừa bán. Nội tâm liền khó chịu, đã quyết định lúc nhìn thấy cậu, sẽ không so đo những chuyện trước kia nữa.

Thế nhưng khi nhìn thấy Kim Jaejoong, tất cả những lời quan tâm mà Jung Yunho định nói lại biến thành câu trách cứ.

“Thực xin lỗi, tôi cũng không biết người tài xế kia sẽ đưa tôi tới nơi này.” Nhìn mặt Kim Jaejoong dường như đã sắp khóc, Jung Yunho cũng ý thức được mình vừa rồi cư xử không đúng, ngữ khí liền mềm mại hơn.

“Được rồi, người không bị sao là tốt rồi, có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Kim Jaejoong có chút ngạc nhiên nhìn Jung Yunho, sau đó nhẹ gặt đầu. Jung Yunho không trách cậu? Lại còn an ủi cậu?

“Kim Jaejoong, cậu tới đây, cảm ơn ngài Archie Dol đã giúp đi!”

“Cảm ơn ngài Archie Dol!” Kim Jaejoong thật sự cảm kích cúi đầu với Archie Dol.

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà, chỉ là, cậu Kim Jaejoong thật sự rất đẹp. Cho nên, vị tài xế kia mới dụ dỗ cậu! Ha ha!”

Archie Dol trêu chọc, khiến cho mặt Kim Jaejoong đỏ rần lên.

“Được rồi, cậu Jung, tìm cũng đã tìm được, cũng đã muộn thế này, tôi sẽ dẫn hai người đi trải nghiệm cái gì mới là làng chơi thật sự ở Thái Lan a!”

Jung Yunho căn bản không có cách nào từ chối, dù sao người ta vừa mới giúp rất nhiều. Hơn nữa, vấn đề hợp đồng nói cho Jung Yunho biết, hiện tại, vị tổng giám đốc này là lớn nhất!

“Được, vậy cảm ơn ngài Archie Dol!”

Nói xong kéo Kim Jaejoong vẫn còn đỏ mặt lên xe.

Ban đêm, Thái Lan hoàn toàn trái ngược với ban ngày, đường chật ních xe cộ, biến thành một đô thị phồn hoa, hoàn toàn không có cái khí tức chất phác ban ngày.

Archie Dol dẫn Jung Yunho bọn họ đến một buổi biểu diễn ghi rất rõ là của gay. Kim Jaejoong trải qua sự kinh hãi ban ngày, không liếc nhìn màn trình diễn lấy một cái, chuyên chú ăn. Vì quá đói, cậu ăn đến vài bát thịt.

Jung Yunho nhìn mỹ thực trước mặt, không động đũa, chỉ kinh ngạc nhìn Jaejoong.

“Sao anh lại không ăn? Nhìn tôi làm gì?” Kim Jaejoong bị Jung Yunho nhìn có chút kỳ quái, nhin không được hỏi.

“Đúng vậy, sao cậu Yunho không ăn, thức ăn vặt nổi tiếng ở chỗ này chính là dái bò hầm cách thủy đó! Là món ngon, đừng lãng phí!”

Ngài Archie Dol nhin không được xen vào một câu, mà ông vừa dứt lời, liền phát hiện Kim Jaejoong đã đi đâu mất.

“Cảm ơn ngài Archie Dol đã chiêu đãi, tôi đi xem đồng nghiệp tôi thế nào.”

Lúc Jung Yunho đi vào WC liền thấy Kim Jaejoong đang ôm bồn cầu nôn không ngừng.

Jung Yunho bắt đắc dĩ lắc đầu.

15. Chương 15

Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong như muốn nôn cả dạ dày ra, đi tới, vỗ vỗ lưng cậu.

“Vừa rồi nhìn cậu ăn nhiều như vậy, tôi còn tưởng cậu thích cái đó!”

“Tôi chỉ là đói quá thôi, hơn nữa ông ấy cũng không nói rõ đó là cái gì!” Kim Jaejoong một bên rửa mặt, một bên trả lời Yunho.

“Kỳ thật ah, thứ kia cũng không kinh đâu, cậu đã ăn bao nhiêu rồi còn gì. Nếu không nói rõ, tôi đoán có khi cậu có thể ăn hết cả bàn ấy!”

Jung Yunho nhìn bộ dạng chật vật của Kim Jaejoong, tâm tình đột nhiên rất tốt, trêu đùa cậu.

Còn Kim Jaejoong lần này mệt vô cùng, cho nên mặc kệ Jung Yunho là ai, trực tiếp lườm anh một cái. Sau đó rời WC.

“Kim Jaejoong, cậu có ăn tê tê hay rắn không?” Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong đi ra cửa, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Đáng tiếc Jaejoong không nghe được.

Bóng lưng vừa rồi rất giống Junsu, cho nên Jaejoong vội vàng đuổi theo. Nhưng không nhìn rõ, hẳn không phải là Junsu đâu đúng không?! Mái tóc vàng kia, không phải là sở thích của em mình ah.

Kim Jaejoong đang lảo đảo, Jung Yunho đột nhiên bước đến.

“Đi thôi, rời tiệc đã lâu rồi, vậy không tốt lắm!” Sau đó kéo Jaejoong về bàn.

“Cậu Jung, thích món vừa rồi không?” Ngài Archie Dol nhiệt tình hỏi.

“Cảm ơn ngài đã chiêu đãi, tôi cảm thấy nó rất đặc sắc!” Lúc Jung Yunho nói lời này, Jaejoong không ngừng trợn mắt nhìn anh. Quái thai à? Biến thái mới thích ăn cái đó!

“Vậy là tốt rồi, hôm nay coi như là mời hai người đi ăn quà vặt a!”

“Được, vậy thì cảm ơn ngài Archie Dol!” Jung Yunho nói xong, sau đó như đang suy nghĩ điều gì nhìn Jaejoong một lát, nhưng Kim Jaejoong ngốc nghếch kia hoàn toàn không hiểu được thâm ý trong đó.

Jung Yunho chỉ có thể nhìn cậu đỏ mặt xem màn biểu diễn thoát y trên đài.

“Gay” là đặc sản của Thái Lan, cũng là nét nổi tiếng của các thành phố ở đây, những nét cuốn hút của Thái, đều tập trung ở “Gay”.

Cho nên khi Jung Yunho tới nơi này, vị tổng giám đốc đương nhiên sẽ mời bọn họ đến xem “Tiết mục đặc sắc” này.

Kỳ thật, buổi biểu diễn này cũng không có gì, chỉ là biểu diễn hát múa bình thường.

Ngài Jung của chúng ta đã gặp đủ loại người của xã hội, cho nên khi diễn viên gay xuống dưới sân khấu biểu diễn, kéo tay của mọi người chạm vào ngực mình, Jung Yunho rất thần nhiên phối hợp.

Thế nhưng Kim Jaejoong của chúng ta lại đưa tay che kín mặt, sau đó quay đầu đi. Không dám nhìn “Cô” kia, đừng nói chỉ là đụng vào ngực họ.

Ngài Archie Dol thấy như vậy, đột nhiên vỗ tay cười to, quay đầu nói với Jung Yunho: “Cậu Jung, đồng nghiệp của cậu rất đáng yêu! Như là một cô gái vậy! Ha ha!”

Jung Yunho cũng khẽ cười theo. Nhưng trong lòng đang lảo đảo cười rồi.

Kim Jaejoong ah, sao cậu lại đáng yêu như vậy.

Kim Jaejoong của chúng ta bị bọn họ trêu chọc, mặt lại càng đỏ hơn.

Lúc buổi biểu diễn kết thúc thì đã khuya rồi. Ngài tổng giám đốc vì uống quá nhiều rượu nên được cấp dưới đưa về. Kim Jaejoong đi theo Jung Yunho ra khỏi khu vực biểu diễn.

“Chúng ta đi đâu?” Kim Jaejoong nhin không được hỏi, không có cách nào, tiền của cậu đều bị tên lái xe vô lương tâm kia lừa gạt rồi.

“Quay trở lại khách sạn a!” Jung Yunho nhẹ nhàng trả lời một câu, Kim Jaejoong cũng không dám lên tiếng hỏi tiếp.

“Vậy đi về thế nào ah?”

“Đương nhiên là đi bộ rồi, tôi không có xe ở Thái Lan.” Jung Yunho giờ cứ nhìn thấy Jaejoong là lại nghĩ bộ dạng đỏ mặt của cậu, nhin không được trêu đùa.

“Ah!”

Nói xong, Kim Jaejoong hấp tấp đi theo Jung Yunho như một cô vợ nhỏ.

Câu trêu chọc của Jung Yunho thật sự là rất tẻ nhạt, ví dụ như câu vừa rồi, bạn Jung của chúng ta chỉ muốn giải trí một chút thôi, không ngờ lại càng tẻ hơn, làm cho Kim Jaejoong của chúng ta cho rằng Jung Yunho cảm thấy mình rất phiền, cho nên chỉ biết im lặng đi theo.

“Kim Jaejoong? Cậu có đói bụng không?” Jung Yunho đột nhiên dừng lại, quay người hỏi Kim Jaejoong.

Mà thần trí Jaejoong vẫn đang bay về phương trời nào, cho nên liền va vào người Yunho. Sau đó, cậu xoa xoa cái trán bị đau, oán trách nói.

“Sao anh đột nhiên dừng lại?”

“Kim Jaejoong, cậu có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì không?” Jung Yunho có chút buồn cười nhìn Kim Jaejoong.

“Ah, có một chút.”

“Chúng ta đi ăn cái gì đi!” Sau đó kéo tay Jaejoong đi về phố quà vặt gần đó.

Bạn Jung Yunho của chúng ta chỉ là muốn kéo cậu chạy nhanh hơn thôi, nhưng bạn đằng sau lại đỏ mặt mất rồi.

Ăn quà vặt ở Thái Lan, trừ khi bạn là người trong nghề, nếu không, có nhiều thứ bạn rất khó tiếp nhận.

Ví dụ như, khi nhìn các quầy hàng bày sấu, nhộng, bướm.... Kim Jaejoong vội vàng đưa tay che miệng, thiếu chút nữa là nôn ra, còn ăn uống thế nào.

Jung Yunho nhìn những vật kia, nhú mày. Nhưng sau đó xoay người thấy bộ dạng Jaejoong thống khổ muốn nôn ra, khẽ cười, kéo cậu đi ra khỏi phố quà vặt.

“Kim Jaejoong, cậu biết làm cơm không?” Kim Jaejoong thật vất vả bình phục lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Jung Yunho.

Lúc trở lại khách sạn của Yunho, anh liền dẫn Jaejoong đến phòng bếp.

“Cậu biết nấu ăn?” Kim Jaejoong vẻ mặt mờ mịt nhẹ gật đầu.

Sau đó hai người lén lút ở trong phòng bếp của khách sạn Thái Lan làm đồ Hàn.

“Kim Jaejoong, đã ai nói cậu nấu ăn rất ngon chưa!” Jung Yunho vừa ăn, vừa tặng bốc Kim Jaejoong. Dù sao thì cậu đã mất công làm nhiều món ngon như vậy mà.

“Có ah, chỉ tiếc, người đó chưa chắc đã thực sự thích món tôi nấu!”

Kim Jaejoong vẻ mặt tổn thương nói những lời này, sau đó lại gấp rất nhiều đồ ăn..

Yunho nghe Jaejoong nói, sững sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần nói.

“Này, Kim Jaejoong, cậu để lại cho tôi một ít a, đừng có ăn hết!”

Phòng bếp vốn yên tĩnh nay toàn tiếng cãi nhau.

16. Chương 16

Kim Jaejoong phát hiện Jung Yunho kỳ thật cũng không phải rất xấu tính, đặc biệt là đêm hôm đó khi về phòng.

Trong phòng đặt một chiếc giường đôi sạch sẽ, nhưng khi Kim Jaejoong định đến sofa ngủ, Jung Yunho lại vỗ vỗ bả vai cậu nói.

“Cậu đã mệt mỏi cả ngày rồi a. Lên giường ngủ một giấc đi!” Sau đó cười cười với Jaejoong rồi ra khỏi phòng.

Jaejoong tựa hồ không thể tin được, cho nên đờ người một lúc. Mãi đến khi Yunho đóng cửa sầm một cái, cậu mới thức tỉnh.

Jaejoong hung hăng véo mặt mình, hình như không phải đang mơ ah. Cậu ngơ ngác đến phòng tắm, lại nhìn chính mình trong gương, thật sự không phải là đang mơ.

Bởi vậy, Jaejoong liền mang suy nghĩ Jung Yunho kỳ thật không xấu tiến nhập giấc ngủ.

Lúc nửa đêm, cậu đột nhiên tỉnh lại. Kỳ thật Jaejoong ngủ không ngon chút nào, bởi vì cậu không quen giường. Cho nên giấc ngủ vừa rồi thuần túy chỉ là thiếp đi vì quá mệt mỏi mà thôi, bởi vậy chỉ lát sau, cậu đã tỉnh lại.

Anh ta có ngủ được không? Chắc là không ah! Mình ngủ trên giường mà còn không ngủ được, huống chi anh ta ngủ ở trên sofa. Ah, đúng rồi, liệu có chán không? Kim Jaejoong đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

Kim Jaejoong cầm một cái chăn khác trên giường, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Thấy Jung Yunho hai tay ôm đầu, tựa hồ rất hay ngủ thế này.

Jaejoong nhẹ nhàng trùm chăn lên người Jung Yunho, rồi xoay người định về phòng.

“Jaejoong?” Kim Jaejoong quay đầu lại, thấy Yunho đang nhìn chằm chằm mình.

“Ah, thực xin lỗi, đánh thức anh sao? Tôi chỉ là muốn ôm chăn đến cho anh.” Kim Jaejoong khẽ lè lưỡi nói xin lỗi.

“Uhm, không sao, dù sao tôi cũng không ngủ được.” Jung Yunho không sao cả nhún vai.

“Hay là anh vào giường ngủ đi? Tôi ngủ ghế sofa là được rồi!”

“Không sao, là do cá nhân tôi thôi. Một phần vì không quen, hơn nữa, trời rất nóng, khó mà ngủ được.”

“Ah, như vậy à!” Ngờ ngẫm Kim Jaejoong tựa hồ có chút thất vọng!

“Hay là chúng ta nói chuyện phiếm a, tôi đoán cậu cũng không ngủ được, đúng không?”

Kim Jaejoong cắn môi nhìn Jung Yunho, nhẹ gật đầu. Cứ như vậy, Kim Jaejoong ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

“Jaejoong. Có thể nói cho tôi biết vì sao, sau này cậu làm việc nhằm lẫn nhiều như vậy không?”

Kim Jaejoong cúi đầu nhìn tay mình, không nói lời nào.

“Kỳ thật, tôi biết rõ cậu rất có năng lực. Lúc cậu làm thư ký của tôi, mọi chuyện đều làm rất tốt. Thái độ với công việc rất đáng khen ngợi. Nhưng sau đó lại mắc nhiều sai lầm, đã xảy ra chuyện gì à?”

Tuy Jaejoong không nói lời nào nhưng Jung Yunho vẫn muốn thăm dò vấn đề mà anh thắc mắc đã lâu.

Lần này Kim Jaejoong vẫn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

“Chúng ta có phải là bạn không?” Jung Yunho nhìn chăm chú Jaejoong, hỏi.

Kim Jaejoong cảm thấy có chút giật mình, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Jung Yunho. Sau đó rất chân thành lắc đầu.

Jung Yunho đột nhiên có cảm giác thất bại, sau đó lớn tiếng nói:

“Kim Jaejoong, chúng ta không phải bạn bè sao? Nếu không phải bạn sao tôi phải nhường giường cho cậu ngủ? Tên Park Yoochun kia cũng chưa từng hưởng thụ đãi ngộ này đâu!”

Jung Yunho như vậy lại khiến cho Kim Jaejoong liên tưởng đến mấy bạn nhỏ đang cãi nhau. Mặt hồng hồng, miệng phồng lên, giống hệt cái bánh bao.

Sau đó Kim Jaejoong phụt một tiếng, rất mất hình tượng bật cười.

“Cậu cười cái gì?” Jung Yunho có chút khó hiểu.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy anh rất giống cái bánh bao!” Kim Jaejoong vừa cười vừa nhỏ giọng nói suy nghĩ của mình.

“Bánh, bánh bao?” Jung Yunho có chút không tin nổi! Từ nhỏ đến giờ, người nói anh đẹp trai tuần tú thì rất nhiều. Nhưng nói anh giống bánh bao.... Kim Jaejoong là người đầu tiên!

Jung Yunho nhìn Jaejoong cười càng lúc càng khoa trương, đột nhiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Sau đó quay lưng về phía Jaejoong chuẩn bị ngủ.

“Jung Yunho? Jung Yunho?” Kim Jaejoong cũng cảm giác mình tựa hồ có chút quá mức.

“Thực xin lỗi ah, Jung Yunho, tôi không biết bạn bè nghĩa là sao. Từ nhỏ đến giờ, bạn của tôi rất ít! Ha ha!” Jung Yunho nghe Jaejoong nói vậy, không nói gì, chỉ là lông mày đã từ từ nhíu lại.

“Tôi chỉ có một anh họ, một em trai, từ nhỏ đã rất thân thiết. Về sau có người kia nữa. Còn những người khác, rất ít người muốn làm bạn với tôi!”

Jung Yunho đột nhiên xoay người, nhưng vẫn nằm, có chút bi thương nhìn Kim Jaejoong.

Jaejoong tiếp tục nói.

“Tôi quen người kia lúc học đại học, đã hẹn hò được bốn năm rồi, chúng tôi đã ở bên nhau, trải qua rất nhiều chuyện. Cuối cùng vẫn phải chia tay, cho nên rất khổ sở, cũng không có tâm tình mà chú ý đến công việc. Nhưng về sau nghĩ thông suốt, thời gian sẽ không vì mình đang đau đớn mà dừng lại, cho nên, tôi nghĩ hẳn tôi sẽ chăm chỉ hơn!”

Lúc Jaejoong nói những lời này, vẻ mặt rất bình tĩnh. Nhưng bi thương trên mặt Jung Yunho tựa hồ càng sâu hơn.

“Hai người đã chia tay rồi sao?” Jung Yunho không nhịn được hỏi một câu.

“Chưa, nhưng tôi nghĩ đó là việc sớm hay muộn thôi! Bởi vì người kia đã có người yêu mới rồi!”

“Ah, cô ta ngoại tình à?” Jung Yunho bừng tỉnh đại ngộ, sau đó lại như thể mình vừa nói sai cái gì, cẩn thận nhìn biểu tình của Kim Jaejoong.

“Đúng vậy ah, người kia yêu người khác, cho nên, tuy rằng hiện tại chưa nói gì, nhưng chia tay là chuyện sớm muộn thôi!”

Jung Yunho đang nằm biến thành ngồi trên ghế sofa, nghe Kim Jaejoong kể chuyện, sau đó lại lặng yên như đang suy nghĩ cái gì.

“Anh là người đầu tiên biết rõ chuyện này đấy. Tôi vẫn chưa dám nói cho hyung tôi hay em trai mình biết!” Kim Jaejoong khẽ cười.

“Vậy nói cách khác, cậu đã coi tôi là bạn rồi!” Jung Yunho đột nhiên cao hứng cười cười, biểu tình này, tựa như một đứa trẻ vui vẻ vì có kẹo ăn.

“Kim Jaejoong, tôi có thể hỏi cậu một vấn đề không?” Lúc Jung Yunho nói lời này, trong giọng có chút do dự.

“Uh, nói đi!”

“Sao cậu lại không có bạn?”

“Ha ha, vì khi còn bé, những tên con trai khác chê tôi nhỏ bé và yếu ớt, không chơi với tôi, mấy bạn gái cũng chán ghét tôi, không chơi cùng. Từ nhà trẻ lên đến tiểu học cũng vậy, về sau thành thói quen tự mình chơi. Cảm thấy bạn bè cũng không phải quan trọng lắm.”

“Kim Jaejoong, chúng ta có phải bạn bè không?” Jung Yunho lại chăm chú nhìn Kim Jaejoong, hỏi.

Jaejoong cũng lại nhìn Jung Yunho, chân thành lắc đầu.

Yunho lại một lần nữa có cảm giác mình thất bại, sau đó có chút làm nũng hỏi.

“Vì sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi thật sự không hiểu bạn bè nghĩa là sao? Như thế nào mới coi là bạn bè? Tôi luôn cảm thấy anh là thủ trưởng, tôi là cấp dưới ah!”

“Kim Jaejoong. Bạn bè chính là, cùng nhau uống rượu một lần, về sau, mỗi khi uống rượu lại muốn gọi người kia đến uống cùng, như thế chính là bạn bè. Tuy rằng, tôi chưa từng uống rượu với cậu, nhưng tôi rất muốn được uống với cậu một lần, cho nên, chúng ta là bạn bè!”

Kim Jaejoong nghe Jung Yunho nói xong, nghiêm túc suy nghĩ. Sau đó lại rất chân thành nói:

“Nhưng mà tôi không uống rượu ah!”

17. Chương 17

Nói chuyện với Kim Jaejoong là một việc rất hao tâm tổn trí, đây là kết luận của Jung Yunho sau buổi tối hôm đấy.

Kỳ thật Yunho là người không tệ, ít nhất là khi anh nói với Jaejoong: “Lần sau lúc muốn uống rượu thì nhớ gọi tôi, tôi là bạn của cậu!” Nghe vậy, Kim Jaejoong có một nhận thức hoàn toàn mới về Yunho.

Nói chuyện thâu đêm khiến cho hai người không có tinh thần lắm. Khi ngài Archie Dol thấy hai người vừa đi vừa ngáp, khóe miệng lại cong lên nụ cười khó hiểu.

“Cậu Yunho thoát nhìn không có tinh thần, chắc hẳn tối hôm qua rất mệt a!” Nụ cười của ngài Archie Dol không có chút hảo ý nào, nhưng Yunho rõ ràng không hề để ý nụ cười này.

“Đúng, thật là mệt mỏi, ở cùng với Jaejoong rất mệt!” Jung Yunho cảm thấy nói chuyện với Jaejoong là việc rất mệt a.

“Ha ha, cậu Jaejoong rất đẹp, rất đáng để mệt mỏi ah!” Ngài Archie Dol nói xong, vỗ vỗ bả vai Yunho rồi ra ven đường chờ xe.

Kim Jaejoong đổ mặt lườm Yunho một cái, sau đó cũng chui vào trong xe.

Jung Yunho bị Jaejoong lườm có chút không hiểu, lại giận dỗi gì à? Anh chuẩn bị lên xe, sau đó chợt giật mình như nhận ra vấn đề gì.

Đối thoại vừa rồi, rất dễ khiến người ta hiểu lầm ah. Nhưng Jung Yunho rất nhanh bình tâm lại, đất nước Thái Lan này rất cởi mở về vấn đề đó, bị người hiểu lầm cũng là chuyện bình thường.

Ngài Archie Dol kí xong hợp đồng với công ty Jung Yunho tại khách sạn Terry rồi, liền quyết định mời Jung Yunho và Kim Jaejoong đi ăn cơm để chúc mừng.

Nhưng bữa cơm đó lại khiến cho Jaejoong rung mình, bởi vì ngài Archie Dol quyết định mời bọn họ đi ăn món ăn dân dã.

Lúc mới vào cửa hàng, Kim Jaejoong đã cảm thấy không được tự nhiên. Bên trong không chỉ có mèo, chó linh tinh mà còn có cả rắn, côn trùng, chuột, kiến. Nhìn thấy vậy, Jaejoong buồn nôn vô cùng, nhưng dự án thật vất vả mới ký kết được, không thể lãng phí ý tốt của ngài Archie Dol.

Thế nhưng lúc thức ăn được mang lên, Jaejoong có chút đơ người. Cậu nhìn còn không dám thì ăn thế nào ah?

Súp ba ba hầm, Long Phượng (Rắn hấp gà đất), thịt chuột kho tàu, còn có Long Hồ (Rắn hấp mèo)... Dạ dày Jaejoong đảo lên từng cơn, thiếu chút nữa là trực tiếp nôn ra.

“Được rồi, mọi người ăn cơm đi!” Ngài Archie Dol nói xong, Jung Yunho cũng phối hợp cười cười.

“Cậu Yunho, các cậu còn trẻ tuổi, tinh lực tràn đầy, đây đều là những món ăn rất bổ, ăn nhiều một chút!” Yunho nghe xong liền đổ mặt, xem ra ngài Archie Dol vẫn chưa quên chuyện buổi sáng ah.

Jung Yunho quay đầu nhìn Kim Jaejoong, phát hiện cậu sắc mặt trắng bệch ngăn người nhìn thức ăn trên bàn.

“Cậu Jaejoong, sao cậu không ăn một chút đi?” Nếu có thể, Kim Jaejoong tình nguyện ngài Archie Dol không để ý tới cậu.

Bởi vì khi ông nói xong liền gấp cho Jaejoong một con ba ba.

“Tôi thay cậu ấy ăn, buổi sáng cậu ấy đã ăn rồi!” Jung Yunho dùng bát tiếp con ba ba mà ngài Archie Dol gấp cho Jaejoong.

Kim Jaejoong ngạc nhiên nhìn Yunho, nhưng trong đó còn có phần cảm kích.

“Cậu Yunho, cậu như vậy là không lễ phép đấy, phạt cậu một ly a!”

Khách sạn ở Thái Lan, phần lớn đều cung cấp rượu đế, nhất là những cửa hàng bán món ăn dân dã như thế này, nồng độ rượu đế rất cao.

Thế nhưng Jung Yunho mắt cũng không nheo lấy một cái uống sạch một chén rượu đế.

Kim Jaejoong nhìn Yunho, đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

“Jaejoong, ăn cái này a, rất có lợi với thân thể đấy!”

Lúc này gấp cho Kim Jaejoong một miếng chuột kho tàu, lại như cũ bị Jung Yunho chặn giữa đường.

“Jaejoong sẽ không ăn cái này, tôi thay cậu ấy ăn đi!” Jung Yunho nhìn ngài Archie Dol cười cười, sau đó lại dùng bát đón lấy miếng thịt chuột.

“Cậu Yunho... Lại phạt cậu một ly!” Ngài Archie Dol bộc phát tính trẻ con, phồng má nhìn Yunho.

Yunho cười cười, sau đó cầm ly rượu trên bàn, một hơi uống sạch.

Những người khác trên bàn bắt đầu vỗ tay, ủng hộ.

“Cậu Jung tửu lượng rất cao ah!”

Jung Yunho cười cười nhìn mọi người, sau đó ánh mắt lại rơi xuống Jaejoong, nhìn cậu cúi đầu.

Cứ như vậy, một bữa cơm, Kim Jaejoong cơ bản không ăn cái gì, bởi vì Yunho đã thay cậu ăn hết. Cũng không uống rượu. Vì Yunho cũng đã uống thay cậu toàn bộ.

Tiệc tan, ngài Archie Dol uống rất say, trợ lý dìu ông đến gần Kim Jaejoong. Ngài Archie Dol dùng sức vỗ vỗ vai Jaejoong.

“Cậu Yunho là người tốt, ánh mắt cậu Jaejoong không tệ, người này đáng giá để cậu phó thác cả đời ah!” Nói xong, được trợ lý dìu ra khỏi khách sạn.

Kim Jaejoong như suy nghĩ điều gì nhìn bàn ăn, sau đó lại nhìn Jung Yunho đã say đang nằm trên bàn.

Jaejoong đi tới, nâng Jung Yunho dậy, dìu anh ra khỏi hàng ăn.

“Sao phải liều mạng như vậy?” Kim Jaejoong vừa đi, vừa lầm bầm.

“Vĩnh viễn không được đắc tội khách hàng!” Jung Yunho say khướt nói.

“Cảm ơn anh, Jung Yunho!” Kim Jaejoong nói rất chân thành, nhưng không phải lúc.

Bởi vì Yunho không nói gì, buông tay Kim Jaejoong, ngồi xổm ven đường nôn.

Kim Jaejoong cũng vội vàng ngồi xổm xuống theo, sau đó vỗ vỗ lưng Jung Yunho.

Đợi đến lúc Jung Yunho đã nôn xong, Kim Jaejoong đỡ anh dậy, Yunho lại không đứng dậy, ôm chân Jaejoong bắt đầu lầm bầm.

“Sao phải ăn động vật hoang dã ah, nó đáng được bảo vệ mà! Nhưng tôi lại không thể không ăn. Đó là khách hàng ah, khách hàng thì không thể đắc tội!”

Kim Jaejoong thấy Yunho như vậy, trong nội tâm lại cảm thấy thật ảm áp.

Jaejoong đang định đáp lời Yunho, lại phát hiện Jung Yunho ôm chân mình, ngồi trên mặt đất mà ngủ mất rồi.

Kim Jaejoong có chút buồn cười nhìn Jung Yunho, kỳ thật anh ta không hề giống một người lãnh đạo. Anh ta như đứa trẻ, bình thường nghiêm túc như vậy, có lẽ chỉ vì muốn giữ uy tín trước mặt nhân viên a.

Kim Jaejoong đỡ Jung Yunho dậy, ngồi xuống cầu thang bên cạnh. Cởi áo khoác của mình ra.

Sau đó để cho Jung Yunho tựa đầu vào vai mình ngủ, trùm áo khoác của mình lên người Yunho.

“Cảm ơn anh, Jung Yunho!” Nhìn khuôn mặt ngủ say của Jung Yunho, Kim Jaejoong rất chân thành bày tỏ sự cảm kích của mình.

Một đêm này, Kim Jaejoong ngắm sao trên trời, nội tâm không hiểu sao lại thấy có chút ôn hòa.

Thời gian này, cậu sống rất khổ sở, đêm nay cũng không ngoại lệ, nhưng nội tâm tựa hồ không còn đau đớn nữa rồi.

Một thứ gì đó đang nảy nở trong tâm trí cậu.

Nhưng Kim Jaejoong lại hơi trì hoãn, khi nào cậu mới phát hiện sự biến hóa trong tâm trí mình?

Cái này rất khó nói ah!

18. Chương 18

“Về đến nhà gọi điện cho tôi!” Jung Yunho tiễn Jaejoong ra khỏi sân bay, rất quan tâm dặn dò Kim Jaejoong như vậy.

Jaejoong cũng thấy được sự quan tâm của Yunho, nhẹ gật đầu.

Nhưng lúc cậu về nhà thì hoàn toàn quên chuyện này. Bởi vì Jaejoong không cách nào làm cho lòng mình yên ổn được.

Sau khi vào cửa liền thấy đôi giày cao gót da báo vứt lung tung, sau đó đi vào trong, quần áo của cả nam lẫn nữ vứt đầy trên đất.

Cùng lúc đó, Jaejoong nghe thấy được tiếng rên rỉ cùng cuộc đối thoại của một nam một nữ truyền đến từ phòng ngủ của mình.

“Em còn đang thắc mắc sao hôm nay anh lại dẫn em về nhà, hóa ra là Kim Jaejoong không ở đây!”

“Ngủ ở giường này không phải là ước mơ của em sao?” Người đàn ông nói xong câu đó liền gầm nhẹ một tiếng.

“Cũng, cũng không phải như vậy ah, em muốn quang minh chính đại ngủ trên giường Kim Jaejoong, ngủ ở cạnh anh!” Cô gái liên tục thở gấp.

“Bảo bối, anh đã nói rồi, hiện tại chưa phải lúc đó.”

“Vậy phải đợi đến khi nào?” Trong giọng nói của cô gái kia tựa hồ có chút oán trách.

“Đợi đến sinh nhật năm nay của Jaejoong, lúc cậu ta chuyển quyền sở hữu ngôi nhà này cho anh!”

“Ha ha, anh thật là xấu, lừa tuổi thanh xuân của một thanh niên tốt đẹp lại còn muốn lừa cả nhà của người ta nữa!”

“....”

Ngoài cửa Kim Jaejoong che miệng lại, khóc không thành tiếng, nhưng sau đó lại xoay người chạy ra khỏi nhà.

Trên đường lớn cuộc sống ồn ào, xe cộ đông nghẹt, nhưng những điều này lại không có trong thế giới của Kim Jaejoong. Tình cảm đã giữ vững bốn năm, đã tin tưởng người đàn ông kia bốn năm, bảo bối của mình bốn năm.

Kết quả là nó lại biến thành bao lưỡi dao sắc nhọn đâm vào ngực Jaejoong, khiến cho Jaejoong mình đầy thương tích, không có chỗ nào để trốn.

Giờ phải đi chỗ nào đây? Có chỗ nào cho mình trú chân đây?

Lôi điện thoại ra, nhìn những cái tên trong danh bạ ít đến đáng thương. Có mấy người đáng để mảy tin tưởng đây? Có mấy người sẽ giữ ban đêm chạy tới đây giúp mảy đây? Có mấy người thật tâm coi mảy là bạn?

Tựa hồ, âm thanh ồn ào chung quanh càng lớn, bi thương lại càng tăng thêm gấp mấy lần.

Kim Jaejoong cố lấy dũng khí nhấn nút gọi.

“Bất ngờ nha, Kim Jaejoong, hyung còn tưởng em chết đâu rồi!” Đầu bên kia điện thoại, tiếng Kim Hee Chul vẫn sắc bén như thường.

Kim Jaejoong hít hít mũi, chuẩn bị nói chuyện.

“Han Kyung, anh cái tên ngu ngốc này, không thấy nước sôi rồi sao?” Rống xong lại tiếp tục nghe điện thoại của Kim Jaejoong.

Nhưng đầu bên kia điện thoại đã cúp rồi, chỉ còn lại tiếng máy bận.

Nguyên lai Kyung hyung đã trở về rồi. Mình không nên đi quấy rầy người khác ah!

Kim Jaejoong lau lau nước mắt. Sau đó lại gọi một cuộc khác.

“Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!”

Kim Jaejoong vô lực khép điện thoại lại. Kim Junsu, em đang ở đâu. Em đi chỗ nào rồi.

Kim Jaejoong nhìn đồng hồ, hiện tại đã 12 giờ hơn rồi! Kim Jaejoong ngồi trong công viên, đối diện có một đôi tình nhân đang nấp sau bụi cây mà nồng nhiệt hôn, cảnh ướt át này đối với Jaejoong mà nói, thoát nhìn đặc biệt chướng mắt.

Kim Jaejoong ma xui quỷ khiến nhặt hòn đá nhỏ bên cạnh lên, hung hăng ném qua.

Người đàn ông đang mãi hôn đau đớn kêu lên một tiếng.

“Ai vậy?”

Kim Jaejoong vội vàng chạy đi. Đợi lúc người kia xoa đầu ra khỏi bụi cây, ghé trong công viên đã trống trơn, không có gì cả.

Sau đó người kia lại gãi đầu, ngồi xổm xuống, tiếp tục “Việc chưa xong”.

Kim Jaejoong chạy đến một thì dừng lại, sau đó ôm bụng, thở hổn hển, bắt đầu cười to.

Jaejoong như vậy tự nhiên nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ của người qua đường.

Cậu không thèm để ý tới cái gì, cười lớn đi tới quảng trường gần đó, ngồi xuống bậc thang, tiếp tục cười, nước mắt lại theo khóe miệng nhỏ giọt xuống mu bàn tay.

Điện thoại vang lên, là dãy số hoàn toàn xa lạ.

“Kim Jaejoong, cậu đã về đến nhà chưa?” Là Jung Yunho, thanh âm vội vàng mang theo sự quan tâm.

“Kim Jaejoong? Kim Jaejoong?” Kim Jaejoong vô cùng kinh hãi khi nhận được điện thoại của Jung Yunho, kinh hãi đến mức quên cả việc mở miệng trả lời.

“Kim Jaejoong? Cậu có đang nghe không?” Jung Yunho hỏi lại lần nữa. Jaejoong lúc này đã thanh tỉnh đôi chút, nhưng khó có thể nói lời trọn vẹn, chỉ nhàn nhạt đáp một câu.

“Có!”

“Cậu đã về đến nhà chưa? Tôi thấy cậu cả buổi không có gọi điện tới nên tôi liền gọi. Cậu không sao chứ?”

Có chuyện gì không? Có khỏe không? Không! Không khỏe, Kim Jaejoong hiện tại không hề khỏe. Cho nên Kim Jaejoong chảy nước mắt lắc đầu. Thanh âm nghẹn ngào dù đã ra sức đè nén nhưng vẫn để Yunho nghe thấy!

“Jaejoong? Kim Jaejoong? Cậu ở đâu? Làm sao vậy? Cậu khóc à?”

Kim Jaejoong vội vàng cúp điện thoại. Sau đó ngồi trên bậc thang ôm đầu rơi nước mắt.

Trong nội tâm không ngừng nói, Kim Jaejoong, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng rơi nước mắt vì người đàn ông kia! Sau đó đột nhiên ngẩng đầu, lau khô nước mắt, nhưng hai mắt vẫn vô thần nhìn về hướng xa.

Đột nhiên điện thoại reo, mở tin nhắn ra, chỉ có một câu.

“Ồ yên chỗ đó chờ tôi.”

Người gửi tin: Jung Yunho.

Kim Jaejoong nhìn mấy chữ ngắn gọn, bạn bè? Bạn bè! Jung Yunho có lẽ là người bạn không tệ.

Không biết là khi nào, Kim Jaejoong ngồi trên bậc thang bị người lay tỉnh, toàn thân ướt đẫm, cậu mới phát hiện mình ngủ quên trên bậc thang rồi, hơn nữa chung quanh mưa đang rơi tí tách.

“Kim Jaejoong? Cậu có thể đi không?” Kim Jaejoong mở mắt ra, thấy Jung Yunho rất gấp gáp đứng trước mặt. Trên tóc anh đã nhỏ giọt nước. Nước tí tách từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt Kim Jaejoong, cậu cười một cái với Jung Yunho, sau đó tiếp tục ngủ.

Trong lúc mơ màng, Kim Jaejoong cảm giác Jung Yunho công mình chạy trên đường. Tựa hồ là vào bệnh viện. Bởi vì xung quanh có mùi thuốc sát trùng. Về sau mọi thứ đều rất mơ hồ.

Lúc tỉnh lại, Jaejoong cho rằng mình sẽ thấy mặt bánh bao của Jung Yunho đang ngủ.

Nhưng, nhìn thấy lại là màu tóc đỏ của Kim Hee Chul, anh đang ghé đầu vào giường cậu mà ngủ. Bên cạnh là Kyung hyung chống đầu ngủ gật.

Tuy không thấy được Jung Yunho thì trong lòng có thất vọng nho nhỏ, nhưng thấy Hee Chul, Jaejoong vẫn cảm thấy ấm áp.

Tối hôm qua người đến tìm mình là Jung Yunho sao? Chẳng lẽ là mơ?

Jaejoong cảm thấy đầu mình cũng bắt đầu hỗn loạn, cậu hung hăng gõ đầu Hee Chul. Nghe thấy tiếng thét chói tai của Kim Hee Chul, Jaejoong thành công xác nhận, mình không phải đang mơ.

Sau đó thỏa mãn bắt đầu cười.

Kim Hee Chul đang mơ màng lại đột nhiên bị tập kích, bừng tỉnh trong sự kinh hãi, thấy Kim Jaejoong đang cười rất đáng khinh.

Trong nội tâm anh bắt đầu khó chịu...

Dựa vào cái gì mà Kim Hee Chul anh đang chuẩn bị thân mật với người trong lòng lại bị một số điện thoại xa lạ gọi, không hiểu gì đến bệnh viện, không hiểu gì phải trông coi tên đang cười ngu ngốc này một đêm. Sau đó lại không hiểu gì bị tên ngu ngốc kia trêu chọc.

Kim Hee Chul hung dữ nhìn chằm chằm Kim Jaejoong.

Jaejoong cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia, thức thời dừng nụ cười lại.

19. Chương 19

Kim Hee Chul dữ tợn trừng Kim Jaejoong, sau đó bắt đầu cười cười.

“Kim Jaejoong, em nói xem hyung có phải là anh của em không?” Kim Hee Chul đột nhiên nghiêm túc, khiến cho Jaejoong có chút không hiểu, chỉ biết mở to hai mắt ngạc nhiên gật đầu.

“Rất tốt, vậy bây giờ hyung hỏi em cái gì, em ngoan ngoãn trả lời cái đấy cho hyung!” Han Kyung bị tiếng hét ban nãy của Hee Chul làm cho giật mình tỉnh lại, nhìn hai người.

Hee Chul đang cười xấu xa, lần nào anh cười như vậy là lần đấy sẽ không có chuyện tốt. Ít nhất là đối với Han Kyung.

“Hee Chul à, Jaejoong vừa mới tỉnh, chúng ta để cho em ấy nghỉ ngơi đi!”

Kim Jaejoong nghe Han Kyung nói vậy ra sức gật, tỏ vẻ vô cùng đồng ý. Kim Jaejoong cũng biết rõ, chỉ cần nhìn thấy Kim Hee Chul bày ra bộ mặt như vậy là nhất định không có chuyện tốt.

“Kyung, anh đừng xem vào, ở yên một bên đi!”

“Được rồi, Kim Jaejoong, chúng ta thanh toán nợ nần a!” Kim Jaejoong trong mắt tràn đầy sợ hãi, nhìn Kim Hee Chul đang cười lạnh.

“Đầu tiên, em cần bản không coi hyung là anh của em! Em có chuyện gì cũng không nói với hyung, người không biết còn tưởng rằng hyung là một thằng anh tệ, đây rõ ràng là hủy thanh danh của hyung.”

“Tiếp theo, đi Thái Lan mà không báo cáo một tiếng, em không mang quà gì về cho hyung hết à.”

“Cuối cùng, em biết thằng nhóc kia, sao không nói với hyung?”

Kim Jaejoong vô cùng ngạc nhiên với điều cuối cùng, thằng nhóc nào?

“Jung Yunho, ông đây nói đến Jung Yunho!” Kim Hee Chul không chịu được Jaejoong dùng vẻ mặt ngu ngốc kia nhìn mình.

“Hyung, hyung biết anh ta?” Kim Jaejoong kinh ngạc như phát hiện ra đại lục mới.

“Không, không biết, ai nói ta biết cái tên không có nghĩa khí và không có mắt nhìn người kia!” Kim Hee Chul đột nhiên quay ngoắt đầu sang một bên như hờn dỗi, sau đó không nói gì nữa.

Kim Jaejoong vẻ mặt mờ mịt nhìn Han Kyung, hi vọng Han Kyung giải thích việc này.

Han Kyung nhìn người yêu của mình, sau đó bắt đầu lắc đầu. Từ từ giải thích với Jaejoong.

“Yunho và Hee Chul quen nhau ở nước Mỹ. Lúc ấy, Hee Chul vẫn còn đang du học, Yunho là học đệ nhỏ hơn cậu ấy hai tuổi. Bọn họ khá thân nhau, về sau không biết có chuyện gì, Hee Chul giận dỗi bỏ về nước, hai người sau đó không liên hệ nữa! Không nghĩ tới, tới hôm qua lại gặp nhau!”

Han Kyung nhún vai, tỏ vẻ mình chỉ biết như vậy thôi.

“Hừ, ai thân thiết với tên đấy!” Hee Chul như đứa trẻ nói xen vào.

“Đúng vậy, hyung của em phong độ đẹp trai, Jung Yunho thì hí mắt lơ đãng, hyung của em hào phóng như vậy, Jung Yunho cả ngày tính toán chi li, hyung của em sao có thể quen anh ta được. Đúng không?”

Kim Jaejoong ra sức nịnh nọt Kim Hee Chul, Junsu nói rất đúng, đặc tội tiểu nhân cũng đừng đặc tội đàn bà, đặc tội đàn bà cũng đừng đặc tội Hee Chul hyung, huống chi tới hôm qua đích thật là Kim mỹ nhân đã chăm sóc cậu cả đêm a.

“Khụ khụ!” Kim Jaejoong nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn. Jung? Jung Yunho?

Anh ta không phải về công ty sao? Sao còn ở chỗ này? Mấy lời vừa rồi, anh ta có nghe thấy không?

Kim Jaejoong vẻ mặt nghi hoặc, mặt lại hồng rực lên.

Jung Yunho có chút buồn cười nhìn Kim Jaejoong, sau đó mở miệng trước.

“Cậu đã tỉnh? Tôi đi mua vài thứ, mệt mỏi cả đêm hẳn cậu đã đói bụng rồi, ăn mấy thứ này đi!”

“Ah, cảm ơn!” Kim Jaejoong có chút chột dạ nhận lấy. Anh ta hẳn không nghe thấy a, Jung Yunho nhỏ mọn như vậy, nếu đã nghe thấy khẳng định sẽ không khách khí nói chuyện với mình như vậy đâu.

“Hee Chul hyung, Kyung hyung, hai người cũng ăn đi!” Yunho nhìn Kim Hee Chul tựa hồ vẫn còn giận mình, cố lấy dũng khí mời bọn họ.

Yunho nghĩ đến tối hôm qua lúc Hee Chul nhìn thấy mình, vẻ mặt nghi hoặc xen lẫn kích động, sau đó lại giả bộ như không biết gì nói với Yunho:

“Cảm ơn cậu đã giúp Jaejoong nhà chúng tôi, cậu tên gì vậy!”

Kim Hee Chul như vậy khiến cho Jung Yunho không biết nói gì. Biết rõ tính Hee Chul, anh ta ngoài miệng là như vậy thôi, kỳ thật hẳn Hee Chul cũng rất nhớ Yunho. Nhưng Kim Hee Chul dù chết cũng phải dửng dưng, cho nên Jung Yunho chỉ có thể tiếp tục chơi cái trò chơi nhảm chán này với anh.

“Không cần cảm ơn, ha ha, tôi tên là Jung Yunho, là sếp của Kim Jaejoong!”

“Ah, sếp à! Ha ha, quả thật rất quan tâm đến Jaejoong nhà chúng tôi, quan hệ không tầm thường a!” Trong lời nói khiêu khích của Kim Hee Chul tựa hồ còn có hàm ý khác.

Jung Yunho rất thức thời ngậm miệng lại. Miệng lưỡi Hee Chul vẫn lợi hại như trước. Nếu còn nói thêm gì nữa, nhất định sẽ đổi trắng thay đen.

Nhớ lúc mở điện thoại Kim Jaejoong ra, thấy số của Kim Hee Chul, mặc dù hơi kinh ngạc nhưng trên thế giới này, người trùng họ tên rất nhiều, cũng không cảm thấy kỳ quái lắm. Mãi đến lúc gặp Hee Chul đầu đầy mồ hôi chạy đến bệnh viện mới thật sự kinh ngạc.

Vẫn nghĩ là không còn cơ hội gặp lại Hee Chul, ha ha. Lúc gặp lại không ngờ lại ở trong bệnh viện, nguyên nhân lại là vì Kim Jaejoong, thế giới có lúc thật kỳ diệu a.

Đáng tiếc, khi Jung Yunho mời bữa sáng, Kim Hee Chul bỏ qua, nhưng lại rất tự nhiên đoạt lấy cái túi trên tay Jung Yunho, lục tìm đồ ăn. Sau đó rất không khách khí trừng mắt nhìn Han Kyung đã ngồi ăn này giờ.

“Người ta cho cái gì cũng ăn, cẩn thận có độc đấy!” Nói xong, bản thân cũng bắt đầu dùng thìa xúc cháo trứng muối thịt nạc ăn.

Han Kyung cùng Jung Yunho bắt đầu dĩ liếc nhìn nhau, hiểu rõ cười cười.

“Hee Chul hyung, yên tâm đi. Tuy rằng em lớn lên ti hí mắt lươn, lòng dạ hẹp hòi, nhưng không đến mức hạ độc đâu!”

Kim Hee Chul bị lời nói của Jung Yunho chọc cười, tiếp tục húp cháo.

”Jung Yunho, cậu muốn tôi chết sặc đúng không?”

Jung Yunho chỉ cười cười. Sau đó nhìn Kim Jaejoong dường như đã hóa đá rồi, ngơ ngác ngồi, nhưng mặt còn hồng hơn vừa nãy.

Yunho thấy trên tay Jaejoong vẫn còn ống truyền dịch liền cầm một bát cháo lên, dùng thìa từng chút thổi nguội dứt cho Kim Jaejoong.

Jaejoong không tin nổi vào mắt mình.

Jung Yunho anh ta, không hề giận cậu, còn cẩn thận dứt cho cậu ăn. Trời ạ, cái thế giới này thật là điên rồi!

Kim Jaejoong vẫn có chút xấu hổ.

“Tôi có thể ăn, không sao đâu.” Nhưng Jung Yunho như không nghe thấy, từng thìa từng thìa dứt cho Kim Jaejoong.

“Kyung à, cháo này thật nóng a, anh cũng thổi rồi dứt cho người ta đi!”

Một câu này, khiến Han Kyung thiếu chút nữa phun cháo ra, khiến Kim Jaejoong mặt càng thêm đỏ, khiến tay Jung Yunho cầm thìa run lên một chút.

Kim Hee Chul, quả nhiên không phải người hiền lành gì a!

“Kyung à, anh ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì chúng ta đi thôi! Em thấy tên nhóc kia hiện tại đỡ rồi, không cần chúng ta nữa đâu! Mình ở lại đây là cản trở người ta đấy!” Nói xong, không đợi Kim Jaejoong mở miệng, kéo Han Kyung phi như bay ra khỏi phòng bệnh.

Jung Yunho sờ trán Jaejoong, không nóng ah, sao mặt lại hồng như vậy?

“Hiện tại cậu thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi, tối hôm qua rất cảm ơn anh!”

Jaejoong kì thực vẫn còn chút chột dạ, xấu hổ với mấy lời mình vừa nói sau lưng Jung Yunho, kỳ thật trong tâm cậu, Jung Yunho không hề tí hí mất lươn. Lần đầu cậu nhìn thấy anh, đã cảm thấy người này thật đẹp trai, một vẻ đẹp xuất sắc mà hiếm người có. Dù sau này, tất cả mọi người đều nói Jung Yunho mặt đen, cả ngày lạnh như băng, nhưng Kim Jaejoong vẫn cảm thấy, nếu tính anh ta tốt hơn một chút, thì anh ta thật sự rất tuấn tú a!

Kỳ thật Jung Yunho, thật sự không tồi. Chỉ là mọi người ít khi trò chuyện, hướng hồ, cấp trên luôn mang đến cho người ta cảm giác khó ở chung, Jung Yunho lại là người cẩn thận tỉ mỉ, công việc yêu cầu nghiêm ngặt, cho nên càng khiến người ta dễ hiểu lầm a!

20. Chương 20

Kim Jaejoong rất an tâm, vì Jung Yunho không hỏi chuyện tối hôm qua của mình.

Kỳ thật Yunho cũng coi như là người thân thiết a, nếu anh thực sự hỏi, Kim Jaejoong chắc chắn sẽ trả lời, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Bảo Yunho mình là gay? Sau đó nói với anh lúc mình về nhà thấy bạn trai cùng với một người phụ nữ khác ân ái trên giường của mình, cho nên chạy đi?

Jung Yunho nghe vậy liệu có ghét bỏ mình là một gay không? Hay là ghét bỏ mình là một thằng đàn ông nhu nhược?

Không biết vì cái gì, Jaejoong đột nhiên rất chú ý cách nhìn của Jung Yunho về gay.

Jung Yunho có lẽ sẽ không giống phần lớn mọi người ghét bỏ đồng tính luyến ái. Nhưng Kim Jaejoong không có cách nào mạo hiểm như vậy, dù sao đây là lần đầu cậu có một người bạn tốt như vậy.

Còn Yunho, trầm mặc nhìn Kim Jaejoong, lúc thì nhíu mày, lúc thì cười ngây ngô, cảm thấy không biết làm sao. Nhưng từ ngày anh biết Jaejoong đến giờ, cậu tựa hồ chưa bình thường bao giờ. Tính cậu thực sự rất 4D, mà Yunho tựa hồ cũng quen với Jaejoong 4D như vậy.

“Jaejoong, cậu ở đây một mình được không?” Jung Yunho giơ tay lên nhìn, đến thời gian về công ty rồi, còn có mấy việc cần giải quyết nốt.

“Được, không có việc gì, anh đi đi. Nhiều việc như vậy, tối hôm qua chắc anh không ngủ được chút nào, thật xin lỗi!” Kim Jaejoong đột nhiên nhận ra Yunho đã một đêm không ngủ, cảm thấy có chút băn khoăn.

“Không có việc gì, tôi thức đêm quen rồi. Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi a, trên bàn có tờ báo đó, vừa mới mua lúc mua bữa sáng. Nếu nhàm chán thì đọc đi.”

Jung Yunho nói xong, lại sờ trán Kim Jaejoong, xác định cậu không sốt, sau đó cười cười với cậu, quay người định đi.

“Yunho, cảm ơn anh!” Lúc Jung Yunho đi đến cửa phòng bệnh, Jaejoong cuối cùng cũng nói ra những lời này.

Jung Yunho quay đầu lại, cười cười với cậu.

“Không có gì, chúng ta là bạn bè mà!”

Sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Kim Jaejoong nhìn tấm lưng rộng kia, nghĩ đến những lời anh vừa nói. Bạn bè, bọn họ là bạn bè. Nhưng lúc vừa rồi, Jaejoong lại đột nhiên cảm thấy chán ghét từ “Bạn bè” kia.

Nhưng dù sao, vì người bạn Jung Yunho, Jaejoong vẫn quyết định giấu chuyện mình là gay đi. Cậu không muốn, vì nguyên nhân này mà mất đi người bạn này.

Về phần tên hỗn đản kia, Kim Jaejoong đã nghĩ thông suốt rồi, quan hệ của bọn họ chỉ là quá khứ mà thôi. Kim Jaejoong không muốn Yunho biết về quá khứ của mình.

Lúc Yunho trở lại công ty, thư ký Choi liền thông báo tổng giám đốc muốn gặp anh.

Jung Yunho đi vào văn phòng, thấy tổng giám đốc đang cười nhưng khuôn mặt vẫn mang nét xảo trá.

“Yunho à, lần này việc bên Thái Lan xử lý rất tốt, đối phương khen cậu không dứt đó.”

“Ha ha, tôi chỉ là làm việc của mình thôi mà!”

“Thanh niên như cậu, tiếp tục cố gắng nha! Đúng rồi, Kelly nói nó tháng sau sẽ trở về! Nó rất nhớ cậu đấy!”

Jung Yunho cũng cười cười.

“Được rồi, cậu đi làm việc đi!”

Jung Yunho đột nhiên có chút do dự.

“Cái kia, kỳ thật lần này đi Thái Lan, Kim Jaejoong làm việc rất tốt. Tôi thấy, lúc trước cậu ấy làm việc cũng rất vừa ý tôi, tôi muốn nhận lại cậu ta.”

Trên mặt tổng giám đốc có chút không vui, nhưng chỉ thoáng qua, lát sau liền tiếp tục cười nói.

“Yunho, tùy cậu thôi! Người nào hữu ích với công ty, chắc chắn cậu biết rõ. Tôi rất tin tưởng cậu! Cũng rất tin tưởng ánh mắt của Kelly nhà mình.”

“Dạ, cảm ơn ngài!”

Yunho chào, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng tổng giám đốc.

“Lã hồ ly!” Lúc đi ra, Yunho nhìn không được oán trách một câu.

Kỳ thật ông ta vì không tin tưởng mới xếp thư ký Choi làm việc cho Jung Yunho. Nói tin tưởng anh cái gì, cuối cùng đều chỉ là cảnh cáo. Cảnh cáo Jung Yunho phải thành thật một chút, cảnh cáo Jung Yunho vì Kelly nên anh mới được trọng dụng.

Tâm tình Yunho đột nhiên khó chịu.

Năng lực bị chối bỏ, cố gắng bị chối bỏ, bị coi là tên một sách vô dụng, dù là ai cũng sẽ thấy khó chịu a!

Thế nhưng vừa nghĩ tới việc có thể gọi Kim Jaejoong về làm việc, tựa hồ tâm tình lại không còn buồn bực như vừa rồi nữa.

Kim Jaejoong ở bệnh viện nằm chán suốt một ngày, kỳ thật cậu không bệnh nặng như vậy. Nhưng Jung Yunho rất kiên quyết xin cho cậu ở lại một ngày để kiểm tra kỹ lưỡng, hơn nữa còn rất hào phóng giúp Jaejoong thanh toán.

Nhưng có một số việc Jaejoong thật sự không nghĩ tới.

Ví dụ như, lúc cậu đang chằm nhán, xuống giường đi dạo, vậy mà lại ngẫu nhiên gặp người phụ nữ tối hôm qua nằm rên rỉ trên giường mình.

Mà địa điểm gặp, lại là trước cửa ra vào khoa phụ sản.

Người phụ nữ kia thấy Jaejoong thì trên mặt là chút kinh ngạc, sau đó có chút ngạo mạn nhìn cậu.

“Ồ, Jaejoong oppa, oppa bị bệnh sao?” Khẩu khí mang theo chút hả hê.

Kim Jaejoong không có ý định quan tâm đến cô ta, quay mặt ra chỗ khác tiếp tục đi.

“Hừ, kiêu cái gì, ngày nào đó mày sẽ phải hối hận. Hơn nữa, mày có nghĩ xem sao tao lại đến bệnh viện không? Chắc Kim Jaejoong mày không ngờ đến mức này đâu nhỉ!”

Nói xong, đầu hất sang một bên, nện đôi giày cao gót da báo xuống sàn bước đi.

Kim Jaejoong nhìn thấy người phụ nữ kia bỏ đi, chậm rãi buông lỏng nắm đấm.

Kim Jaejoong của ngày hôm qua, có lẽ sẽ bật khóc, nhưng Kim Jaejoong hiện tại lại buông lỏng nắm đấm, nhin lại xúc động muốn xông lên tặng người phụ nữ kia mấy bạt tai.

Quay người, thấy Jung Yunho vẽ mặt nghi hoặc nhìn bóng lưng người vừa rời đi.

“Cô ta là ai?”

Jung Yunho đã nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi sao?

Kim Jaejoong nhất thời không biết trả lời thế nào, có chút lúng túng nhìn Jung Yunho.

“Là bạn gái của cậu sao?” Jung Yunho phỏng đoán, Jaejoong ngay lập tức chớp lấy cơ hội, có chút chột dạ nhẹ gật đầu.

“Cô ta không thích hợp với cậu!” Ngữ khí Yunho mang chút tức giận, hơn nữa còn có ý như một mệnh lệnh.

Điều này khiến cho Jaejoong có chút kinh ngạc há to miệng.

Jung Yunho cũng ý thức được lời nói của mình không phù hợp, vội vàng bổ sung.

“Chỉ là cảm thấy Jaejoong thành thật như vậy hẳn bạn gái cậu phải rất biết điều. Ha ha!” Giải thích miễn cưỡng như vậy khiến ngay cả Yunho cũng cảm thấy không biết nói gì.

Cho nên, vội vàng chuyển đề tài.

“Sao cậu lại xuống giường rồi, bệnh cậu chưa hết đâu. Mau trở về đi! Tôi dẫn cậu đi ăn!”

Nói xong, vội vàng đi trước, tựa hồ đang che giấu bối rối của mình.

Jaejoong thấy Yunho như vậy, đột nhiên tâm tình rất tốt.

Sau đó lệt quệt dép lê, như một cô vợ nhỏ chạy đuổi theo bước chân Yunho.

21. Chương 21

Kim Jaejoong đi theo Yunho trở về phòng bệnh. Dưới tình huống như vậy, Jaejoong lại có chút chột dạ. Cho dù anh chưa nói cái gì, nhưng cậu đã nhìn thấy sắc mặt anh lúc vừa rồi.

Jung Yunho đang tức giận sao?

“Giám đốc Jung, anh ăn cơm chưa?”

Nghe thấy từ “Giám đốc Jung”, Yunho nhú mày càng chặt. Jaejoong nghịch ngợm lặng lẽ thè lưỡi.

“Kim Jaejoong, đầu cậu ngâm vào nước rồi à?” Giọng điệu của Yunho như lời kêu ca với bạn bè. Nghe thấy vậy, Jaejoong cũng lớn gan hơn.

“Không phải, nhìn mặt anh vừa rồi, tôi tưởng rằng mình đang làm việc ah!” Kim Jaejoong cười cười.

Yunho có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhin không được hỏi.

“Cậu với người phụ nữ kia...?”

“Ah, cô, cô ấy là bạn gái trước của tôi.” Kim Jaejoong nói lắp, càng khiến Yunho tò mò.

“Vậy tối hôm qua cậu làm sao vậy?” Yunho bắt giác nhíu chặt mày. Kim Jaejoong bối rối. Có nên nói thật không?

Chẳng lẽ nói với Jung Yunho mình là gay, vừa bị vứt bỏ? Người phụ nữ vừa rồi không phải bạn gái mình mà là tình địch của mình, lại còn là người xúi giục bạn trai chiếm nhà của mình?

Nghĩ nghĩ một lúc, Jaejoong bắt giác lắc đầu, có khi là thôi đi, chắc Yunho không có năng lực thừa nhận lớn như vậy đâu. Cứ từ từ a, không nên khiến cho “Người bạn” này bỏ chạy.

“Tôi hôm qua chúng tôi chia tay rồi, cho nên là bạn gái cũ!” Kim Jaejoong trôi chảy trả lời.

Lúc này, Yunho lại dùng ánh mắt “Cậu chọn bạn gái kiểu gì vậy!” nhìn Jaejoong.

Jaejoong muốn phản bác, nhưng không có cách nào.

“Được rồi, ăn cơm đi! Đồ ăn trong bệnh viện thật là khó nuốt.”

“Uh, cảm ơn anh!”

Kim Jaejoong là người có giáo dục, đương nhiên biết không nên nói dối người khác. Nhưng Kim Jaejoong cũng là một gay bình thường, nên xấu hổ cũng là chuyện đương nhiên.

Jung Yunho nhìn Jaejoong xấu hổ như vậy, tâm tình lại rất tốt.

Bầu không khí đang rất hòa hợp, lại bị chuông điện thoại thiếu ý thức quấy rầy. Kim Jaejoong thấy ánh mắt giết người của Yunho nhìn điện thoại, vội vã ấn nút nghe.

“Hyung, em là Junsu đây. Nghe Hee Chul hyung nói hyung bị bệnh à?”

“Ah, xin lỗi, cậu gọi nhầm số rồi!” Một câu của Kim Jaejoong rất dễ dàng nhận ra, oán khí của cậu với vị mặt trời nhỏ kia không phải vừa a.

Một thời gian dài không liên hệ, lúc cấp bách, Jaejoong lại không liên lạc được. Có anh em như vậy sao?

Thế nhưng, truyền thống gốc gác của Junsu tiếp tục phát huy, không nhận ra oán khí của cậu, kiên nhẫn gọi lại, thậm chí thiếu chút nữa khiến Jaejoong muốn thổ huyết.

“Không phải em gọi nhầm ah! Hyung, em là Junsu mà!”

“Được rồi, Junsu, em thắng, nói đi, em muốn gì?” Jaejoong xoa xoa tim, sau đó cố gắng nhẫn nại nghe máy.

“Không có gì, chỉ là em vừa đi du lịch, chỗ kia không tệ, hyung nên rủ bạn trai thử một lần đi!”

Kim Junsu vừa nói chuyện, vừa nhìn về phía người đàn ông đào hoa đang lái xe.

Nụ cười tươi rói, khiến cho Park Yoochun trong lòng nở hoa.

“Được rồi, quả thật đã làm phiền em rồi! Mệt em còn phải quan tâm đến hyung của mình!”

“Không có gì, nhưng mà, hyung, lần trước lọ mỹ phẩm dưỡng da của Hee Chul hyung bị em đánh vỡ, hyung có lọ tương tự đúng không? Em thật sự không tìm thấy lọ nào, hay là hyung...”

“Junsu, chắc em bận nhiều việc, vậy hyung cúp trước!”

Không đợi Junsu nói hết, Jaejoong định cúp máy trước. Ai nói Kim Junsu gốc, không phải rất biết tính toán đó sao, gọi điện thoại hỏi thăm mấy câu mà muốn lấy lọ mỹ phẩm siêu đắt kia của cậu.

Nhưng mà, đối phương là Kim Junsu ah, sao có thể đơn giản bỏ qua như vậy.

“Hyung, hyung đừng cúp, nghe em nói đã, em thật sự không muốn chết ah. Em vừa mới tìm được tình yêu của mình, không thể cứ như thế chết dưới dâm uy của Hee Chul hyung ah!”

“Điều kiện!” Có vẻ như lần này Kim Hee Chul nổi giận thật. Kim Junsu nói đến đây, Jaejoong liền vội vàng nắm lấy cơ hội này.

“Hyung, nói đi! Chỉ cần không phải bảo bối của em, em cái gì cũng đưa cho hyung!”

“Được rồi, ba em vừa mua cho em một căn nhà nhỏ, cho hyung mượn ở hai ngày! Dù sao em trọ học ở trường mà!” Kim Jaejoong mặt không đỏ tim không loạn chờ đối phương trả lời.

“Không được!” không ngờ vị mặt trời nhỏ kia lại từ chối.

“Vì sao? Dù sao nhà đó cũng trống mà.”

“Bởi vì, em đang ở đây, trọ ở trường không tiện lắm!”

Trọ ở trường bất tiện! Lý do này, Kim Junsu, xem như em lợi hại, lý do thối nát như vậy mà cũng nói được!

Mà bên kia, Junsu cũng mặt ủ mày chau nhìn nam nhân nhà mình đang lái xe, gương mặt hoàn mỹ. Thật sự rất bất tiện ah. Cậu vất vả lắm mới có thể chuyển ra ngoài cùng với Yoochun tận hưởng thế giới hai người mà.

Sao có thể để cho bóng đèn Kim Jaejoong xen vào?!

“Không được? Coi như xong, dù sao lọ mỹ phẩm kia, hyung cũng đang định mang đi tặng người khác.” Nói xong, Kim Jaejoong chuẩn bị tắt điện thoại.

“Đừng như vậy, hyung, hyung để em suy nghĩ đã.” Kim Junsu do dự, tất nhiên, thế giới hai người rất quan trọng, nhưng nếu không giữ được mạng nhỏ của mình, sao có thể ngọt ngào được nữa.

“Vậy được rồi, sáu giờ tối nay hyung mà không thấy em đến bệnh viện đón hyung, hyung sẽ tặng cho người khác. Cứ vậy nhé. Tạm biệt!”

Nói xong, tâm tình của Jaejoong tốt hơn hẳn, cười một tiếng, hoàn toàn quên mất người nào đó đang ở một bên buồn phiền.

Quay đầu nhìn thấy Yunho, vẻ mặt nghi hoặc, Jaejoong cũng bình tĩnh lại.

“Yunho, anh làm sao vậy?” Jaejoong hỏi thử. Lại là do mình sao?

“Tôi đang nghĩ, cậu với Kim Hee Chul có phải anh em ruột không a?”

Kim Jaejoong vẻ mặt nghi hoặc mở to hai mắt nhìn Jung Yunho.

“Đều thâm độc giống nhau, chỉ có điều cậu phúc hắc, anh ta âm hiểm. Đương nhiên, so với anh ta thì cậu đáng yêu hơn một chút, lương thiện hơn một chút!”

Một câu như vậy, khiến cho Jaejoong vốn đang tức giận lại đỏ mặt.

Gần đây tuyệt đối không bình thường, Yunho chỉ nhẹ nhàng nói một câu, Jaejoong đã đỏ mặt rồi.

Mặc dù có lúc Jaejoong cậu rất hồ đồ, nhưng không dễ đỏ mặt thế này a. Còn Yunho nhìn thấy Jaejoong đỏ mặt, có chút lo lắng.

Đưa tay lên sờ trán mình, lại sờ trán Jaejoong.

Không nóng ah!

“Jaejoong, cậu tìm nhà làm gì?” Yunho đột nhiên hỏi vấn đề nghiêm túc.

“Ah, không có gì, chỉ là muốn thay đổi hoàn cảnh, thay đổi tâm tình mà thôi.”

Yunho không nói gì nữa, tựa hồ đang băn khoăn điều gì đó.

Điện thoại lại một lần nữa vang lên, nhưng là điện thoại của Jung Yunho.

Yunho nhìn người gọi: Park Yoochun. Không chút do dự ấn từ chối.

“Jaejoong, hay là...” Còn chưa nói xong, điện thoại lại một lần nữa vang lên. Hai người đầu bên kia điện thoại quả nhiên là một đôi ah.

22. Chương 22

Yunho nhìn điện thoại, một bên cảm thán nghị lực của người họ Park nào đó, một bên bắt đầu đi tiếp điện thoại.

“Tao bảo này, phiêu Yoochun (Phiêu: Chơi gái, gần âm với Phác = Park), mày không có nữ nhân để phiêu nữa nên đi làm phiền tao à?” Cắt đứt cuộc nói chuyện của anh với Jaejoong, Yunho sao có thể không bực mình với Park Yoochun?

“Jung Yunho, hôm nay mày phát sốt à, hay là ăn nhầm phải bom?” Đầu bên kia, Park Yoochun cẩn thận liếc nhìn bảo bối nhà mình, thấy người nào đó không yên lòng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mới thở phào.

Đồng thời cũng không quên oán trách Yunho không nể tình.

Tốt xấu gì Park Yoochun gã cũng là “Trong lúc cấp bách” mới ra điện thoại gọi hỏi thăm vài câu. Mà tên kia chẳng những không nể tình lại còn nói cái chuyện “Phiêu gái” kia to như vậy, để cho bảo bối của gã nghe thấy thì làm sao đây?

“Đừng có vòng vo nữa, có chuyện thì mày cứ nói đi!” Jung Yunho trực tiếp hỏi, đối với thằng bạn không có chuyện thì không thấy mặt như Park Yoochun, không cần phải nói vòng vèo làm gì, anh hiểu rất rõ Yoochun, không phải sao?

“Yunho ah, nhà của mày rất lớn đúng không, một mình mày không thể ở hết nha, tao có người bạn, gần đây tạm thời không có chỗ ở. Không bằng...”

“Xin lỗi, nhà tao có người ở rồi, mày nghĩ cách khác đi!” Không đợi Park Yoochun nói xong, Yunho kiên định cự tuyệt lời đề nghị của gã.

“Kelly đã về rồi?” Yoochun cũng không chịu bỏ qua đơn giản như vậy.

“Chưa về!”

“Chẳng lẽ Yunho mày không chịu nổi cô đơn, đi ngoại tình?” Đầu kia điện thoại, Yoochun cười gian.

“Đúng thế thì sao, tóm lại là hiện tại nhà tao không có chỗ ở, mày tự tìm cách đi. Không phải nhà mày cũng rất lớn đó sao, bảo bạn mày đến đó mà ở.”

“Chỗ tao không tiện mà! Ha ha, người tới tìm tao hằng ngày đông lắm, không tốt nha!” Park Yoochun nhìn phản ứng của bảo bối nhà mình, tận lực nói thật chung chung.

Jung Yunho đương nhiên nghe ra ngụ ý trong đó, tên Yoochun kia sợ bạn gái cũ tìm tới nhà lên mới muốn nhét người tới chỗ Yunho.

“Đó là việc của mày, tự mày xử lý đi, cứ như vậy nha, hẹn gặp lại!” Nói xong, Yunho không chút do dự cúp điện thoại.

Nhìn vẻ mặt Jaejoong gian xảo nhìn mình cười cười, Yunho cảm thấy có chút không hiểu.

“Bạn của anh à?” Kim Jaejoong cười hì hì hỏi. Yunho chỉ biết mờ mịt gật đầu.

“Kỳ thật, anh cũng rất xấu ah, đối với bạn của anh ấy!” Kim Jaejoong tựa hồ vẫn còn để ý chuyện Yunho nói mình phúc hắc.

“Đó là kẻ xấu, không phải bạn!” Yunho bắt đầu dĩ lắc đầu.

Còn chưa nói tiếp câu sau, điện thoại lại vang lên. Lần này lại là điện thoại của Jung Yunho.

Yunho cầm điện thoại, nhìn người gọi, là Kelly.

Anh cầm điện thoại đi ra khỏi phòng bệnh, đây là chuyện rất bình thường, nhưng Jaejoong lại để ý. Nhưng, đúng lúc đó, điện thoại của cậu cũng vang lên, Jaejoong liền quên đi băn khoăn nhỏ nhỏ trong lòng mình.

“Hyung, hyung ở bệnh viện nào? Tối em tới đón hyung về nhà!”

“Junsu à, em phải biết rằng, hyung thật sự không còn biện pháp nào. Em biết, hyung rất thương em mà, ha ha!” Jaejoong chiếm được tiện nghi, miệng cười không khép được.

“Dạ, em đã biết, đừng quên chuyện hyung đã đáp ứng em!” Junsu trả lời có chút hữu khí vô lực.

“Đã biết, đã biết, sáu giờ tối, đừng tới trễ ah!” Jaejoong vui vẻ cúp điện thoại.

Nhìn Yunho có chút ủ rũ bước vào.

“Là tổng giám đốc gọi, nói công ty có việc.” Yunho cười có chút miễn cưỡng, nhưng che giấu rất tốt.

“Nếu có việc, anh cứ về trước đi, em của tôi lát nữa sẽ tới đón!”

Jaejoong đương nhiên biết bình thường Yunho bận như thế nào, có lúc còn quên ăn trưa, quên cả giờ về. Cho nên, buổi trưa hôm nay, Yunho rút bớt thời gian đến thăm mình cũng đủ khiến Jaejoong cảm động vô cùng.

Yunho gật gật đầu, cầm lấy đồ đạc chuẩn bị rời đi, đột nhiên như nhớ tới điều gì, hỏi Jaejoong.

“Chuyện cậu tìm nhà thế nào rồi? Nếu không tìm được...”

“Tôi tạm thời ở cùng với em thôi!” Jaejoong tựa hồ rất cao hứng, không đợi Yunho nói hết đã cắt đứt.

“Ha ha, vậy là tốt rồi! Vậy tôi đi trước, tạm biệt!” Nói xong, Yunho đi ra khỏi phòng bệnh.

Là mình hoa mắt sao? Vì sao vừa rồi lúc mình nói xong lại thấy trong mắt Yunho tràn ngập thất vọng? Ha ha, mình nghĩ nhiều rồi a! Jaejoong nghĩ nghĩ, lại lắc đầu phủ nhận.

Sau đó nằm ở trên giường, suy nghĩ xem nên chia tay với tên khốn nạn kia thế nào.

Kim Jaejoong nằm chán nằm tại bệnh viện cả buổi trưa, mãi mới đến sáu giờ, Junsu rốt cục đi cùng với Park thiếu gia vào phòng bệnh Jaejoong.

“Hyung, đây là bạn của em. Cậu ấy tên là Park Yoochun! Yoochun, đây là hyung của em, Kim Jaejoong!”

“Xin chào, rất vui được gặp hyung.” Park Yoochun nhìn Jaejoong, rất thân thiện vươn tay ra. Jaejoong cũng rất nể tình bắt tay Yoochun, sau đó miễn cưỡng cười cười.

Nói thật, Jaejoong không có ấn tượng quá tốt với người bạn này của Junsu. Đàn ông mà ăn mặc vô cùng hoa lệ, trên người mùi nước hoa như ẩn như hiện, mắt liếc ngang liếc dọc, miệng luôn cười cười. Đàn ông như vậy rất không đáng tin cậy.

Ít nhất Jaejoong vừa bị một người đàn ông như vậy lừa gạt, xoay như chong chóng, mà Junsu rất có thể trở thành Kim Jaejoong thứ hai.

Bởi vậy, Jaejoong bắt đầu dò xét nhìn Park Yoochun.

“Junsu ah, chúng ta đi ăn cơm trước đi!” Park Yoochun đương nhiên nhìn ra chút bất mãn trên mặt Jaejoong, vội vàng chuyển chủ đề.

Mỹ nhân trước mặt quả thật rất đẹp, nhưng so ra, Yoochun vẫn thích mặt trời nhỏ nhiệt tình của chúng ta hơn.

Sau đó, Kim Jaejoong thu dọn đồ đạc, đi theo Junsu và Yoochun vào một cửa hàng cơm Tây. Nhà hàng như vậy, bình thường Jaejoong trông thấy sẽ lắc đầu.

Nhưng hôm nay là bạn Junsu mời, Jaejoong không nên cự tuyệt ah, nếu không sẽ bị cho rằng thiếu thân thiện, đúng không? Jaejoong không ngừng tự nhủ với mình như vậy.

Thế nhưng mà, mọi chuyện nhiều khi không tốt đẹp như ta mong muốn. Ít nhất đối với Jaejoong là như vậy.

Kim Jaejoong thật sự không quen nhìn hai người đối diện thân mật mặn nồng. Junsu ngu ngốc kia còn nói là bạn. Có bạn bè nào lúc ăn cơm lại là anh một thìa em một thìa đút cho nhau ăn không, hoàn toàn không quan tâm đến Jaejoong ngồi đối diện buồn nôn vô cùng.

Jaejoong cũng sợ mình bị đau mắt hột, vội nhìn quanh bốn phía.

Lại không cẩn thận thấy được đôi cầu nam nữ tối hôm qua đang nằm rên rỉ trên giường mình đi vào nhà hàng, đột nhiên có chút không biết làm sao.

Ban ngày rõ ràng đã nói, nghĩ thật nhiều biện pháp nói rõ với người đàn ông này, nhưng giờ phút này, Jaejoong đột nhiên có điểm luống cuống.

“Junsu à, các em cứ từ từ ăn, hyung đi vệ sinh một chút!” Jaejoong giờ phút này chỉ nghĩ đến một cách là trốn tránh, Jaejoong thật sự rất dè dặt ah.

“Đợi một chút, hyung, em đi cùng với!” Junsu đẩy người nào đó đang dựa sát vào mình, đi theo Kim Jaejoong.

Nhưng Junsu đứng đợi trước WC cả buổi cũng không thấy Jaejoong đi ra, cho rằng Jaejoong bị táo bón. Liên quyết định không đợi, muốn đi ra ngoài thân mật với bạn trai của mình.

Junsu ở phía xa nhìn thấy một cô gái mặc váy ngắn màu đỏ ngực trần, đang cố gắng lôi kéo sự chú ý của người đàn ông của mình, tư thế kia, tựa như chỉ hận không thể treo cả mình lên người gã.

Kim Junsu tức giận, thật sự là không biết xấu hổ ah! Người đàn bà kia không biết, giờ phút này, người đàn ông kia đã treo biển “Thuộc sở hữu của Kim Junsu” sao?

Cho nên, mặt trời nhỏ của chúng ta bước nhanh hơn, trên đường thuận tiện chặn lại một bồn rửa ly nước lạnh.

Sau đó đi đến bên bồn đợi lên cô gái kia.

“Ah, anh làm gì thế?” Cô gái kia thét lên, lôi kéo sự chú ý của toàn bộ người trong nhà hàng.

“Yoochun à, làm sao bây giờ, em đi nhanh quá nên nước văng ra!” Hung thu Kim Junsu sau khi phạm án, vẻ mặt vô hại, cộng thêm ánh mắt mờ mịt không biết làm sao nhìn người đàn ông của mình.

“Không việc gì đâu, đàn em ÔN NHU của chúng ta sẽ không để ý đâu. Đúng không, đàn em Mi Hye?” Park Yoochun vụng trộm cười, âm thầm cao hứng khi thấy người yêu mình ghen, đồng thời còn giúp mình giải vây, ngay lập tức giúp người yêu hòa giải.

“Không việc gì đâu, đàn anh Yoochun, đây là?” Cô gái nhẩn nhện, chỉnh trang lại, tiếp tục cười dịu dàng nhìn Park Yoochun.

“Ah, đây là vợ của anh, ha ha!” Nói xong, đứng lên, một bộ ngọt ngào đến buồn nôn ôm bạn nhỏ Junsu vẫn còn đang giả bộ như thất kinh.

“Ah, ha ha, chúng ta gặp sau nha!”

Cô gái nói xong câu đó, hấp tấp kéo người đàn ông của mình vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, rời nhà hàng.

Kim Jaejoong nhìn thấy đôi cầu nam nữ ngồi bàn gần đó đã rời đi, tâm tình liền tốt hơn hẳn.

Kim Junsu thật thông minh ah, Jaejoong trong lòng cảm thán.

Junsu kỳ thật so với mình còn mạnh mẽ hơn, cậu nhóc có dũng khí đi bảo vệ đồ đạc của mình, không phải sao?

Về phần Park Yoochun, vừa rồi hết sức dịu dàng với Junsu, Jaejoong nhìn thấy hết, vậy cậu còn lo lắng cho Junsu cái gì nữa đây?

23. Chương 23

Kỳ thật, ở nhà Junsu cái gì cũng tốt! Ít nhất Jaejoong đã ở một tuần rồi mà chưa có chuyện gì.

Còn nhớ, buổi sáng hôm đó lúc đến công ty, Yunho xanh mặt, nhìn mình nói.

“Kim Jaejoong, cậu ra viện sao không nói một tiếng?” Sau đó, dưới đáy mắt hiện lên một tia oán trách cộng thêm sùng nịch, khiến cho Jaejoong cảm thấy bị mắng cũng là một việc rất hạnh phúc.

“Thực xin lỗi, em tôi với bạn nó đến đón tôi, cho nên đi rất vội, quên không nói với anh. Tôi lại nghĩ anh sẽ không đến bệnh viện nữa nên không thông báo với anh.”

Mặc dù nói như thế, nhưng cái cảm giác được người khác quan tâm, đặt trong lòng, Jaejoong cảm thấy rất thích. Có Yunho quan tâm thật tốt, có người bạn như Yunho quan tâm thật tuyệt.

“Cái đó, thật sự rất xin lỗi ah!” Jaejoong vẫn có chút nhút nhát.

“Không có gì!” Nhìn bộ dạng Jaejoong, Yunho biết rõ, tựa hồ lại làm cậu sợ rồi. Mà mình vừa rồi hình như cũng có chút khấn trương quá mức.

“Ah, đúng rồi, Jaejoong, tôi đã nói với bộ phận nhân sự rồi, từ hôm nay, cậu thay cô Choi làm thư ký của tôi!”

Lời nói của Yunho khiến cho Jaejoong rất giật mình.

Há to miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Yunho không chút bối rối nói ra tin tức này.

“Có vấn đề gì sao?” Yunho thấy biểu cảm của Jaejoong, tựa hồ rất hài lòng, trong giọng nói có một chút đắc ý, một chút trêu tức, giống hệt đứa trẻ muốn được khen lại còn giả bộ trấn định.

“Ah, không có!” Jaejoong kỳ thật cũng rất cao hứng a. Bởi vì trong nội tâm cậu đã có tiếng hoan hô rồi.

“Vậy là tốt rồi, Jaejoong, tôi có thể bảo vệ cậu một lần, chưa chắc đã bảo vệ được cậu lần sau, cho nên, làm việc, phải cẩn thận!”

Lời nói sâu sắc của Yunho khiến cho Jaejoong chợt nhớ ra, anh, Jung Yunho, ngoại trừ là bạn bè, vẫn còn là sếp của mình.

Đương nhiên, cũng hiểu rõ ẩn ý bên trong lời nói của anh, công ty, cũng là một kiểu chiến trường.

Jaejoong nhớ kỹ lời cảnh cáo của Yunho hôm cậu mới đi làm lại, một mực cẩn trọng, cẩn cù, cẩn thận từng li từng tí làm việc.

Đây là nguyên nhân chính thức mà Yunho muốn nhận Jaejoong.

Về phần nguyên nhân cá nhân, tôi nghĩ Yunho đại khái cả đời sẽ không thừa nhận, anh kỳ thật không chỉ đơn giản muốn Jaejoong làm bạn mình.

Thật ra, có rất nhiều việc, không cần phải có nguyên nhân hay động cơ rõ ràng.

Chỉ bởi vì bạn muốn tiếp cận người kia, vì bạn muốn làm nhiều việc cho người kia, bạn muốn làm tri kỷ của người kia.

Tiếp cận bởi vì người kia là Jaejoong, tiếp cận bởi vì người có mong muốn đó là Yunho, cho nên Yunho liền làm theo lòng của mình.

Đặc biệt đề bạt Kim Jaejoong lên làm thư ký.

Vốn dĩ sống rất lạnh lùng, lại năm lần bảy lượt giúp đỡ Jaejoong.

Không thích lo chuyện bao đồng, lại luôn vì cậu bị những người khác bắt nạt mà khiển trách nhân viên.

Biết rõ tửu lượng của mình rất kém, thậm chí cũng biết mình dị ứng với lòng trắng trứng, nhưng vẫn thay Jaejoong uống rượu, thay cậu ăn những thứ kỳ quái.

Thậm chí lại một lần nữa chống đối yêu cầu của tổng giám đốc, đề nghị Jaejoong trở về làm thư kí của mình.

Kỳ thật, bất tri bất giác, anh đã làm rất nhiều, vì cậu.

Chỉ là, những việc kia, anh làm một cách vui vẻ, chưa từng so đo tính toán.

Mà Jaejoong tựa hồ cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều. Dù kỳ thật, nó đã vượt quá phạm vi điều cần làm của một người bạn.

Lại có hai kẻ ngốc, luôn nhấn mạnh, bọn họ là bạn bè!

Trong thời gian ở nhà Junsu, sống tựa hồ rất thoải mái. Jaejoong có lúc vẫn còn vẫn vương nhớ về vết thương trong lòng mình, có lúc lại quên bằng luôn tình yêu kia.

Ví dụ như:

Lúc Kim Junsu vô cùng buồn nôn cần một miếng dưa chuột từ phía sau ôm lấy Yoochun đang nấu cơm, định dùng miếng mớm cho gã ăn, Jaejoong nhớ lại, tựa hồ trước đây, cũng có người muốn làm vậy với mình.

Nhưng cậu vẫn hất đầu lên, quên người kia đi, sau đó rất độc ác ngồi bên bàn cơm nói một câu:

“Ăn dưa chuột sao? Bên kia có hoa cúc kia, hai đứa có muốn ăn luôn không?”

Sau đó Junsu sẽ cau mày nhỏ dưa chuột ra, oán giận Jaejoong.

“Hyung, sao hyung lại đáng ghét như vậy!” Sau đó rất ghét bỏ ném đi nửa miếng dưa chuột trong tay mình. Thuận tiện ném luôn nửa trong miệng Yoochun.

Lúc này, Jaejoong sẽ ôm bụng ngửa mặt lên trời cười to.

Lại ví dụ như:

Buổi tối ba người ngồi cùng nhau xem ti-vi, Jaejoong mặt dày ngồi ở giữa hai người nào đó.

Hơn nữa, lúc người nào đó bị tình yêu ngây thơ của mấy chàng trai cô gái làm cho nước mắt chảy ròng ròng, thâm tình nhìn về phía người họ Park nào đó, Jaejoong sẽ rất không phối hợp cố ý lấy khoai tây chiên hoặc đồ uống trên bàn, thậm chí còn lắc người liên tục, cắt đứt hai người nào đó thâm tình nhìn nhau.

Đúng lúc Junsu đang hận không thể bóp chết Jaejoong, Jaejoong lại vui vẻ nhin không cười hỏi:

“Junsu, còn Coca không?”

Kim Junsu chỉ biết vui vẻ đứng lên lấy Coca trong tủ lạnh.

Jaejoong lại một lần nữa ôm bụng ngửa mặt lên trời cười to.

Tuy vậy, ba người ở một chỗ cũng tốt, Jaejoong có nhiều việc thú vị làm để tạm thời quên đi vài chuyện.

Nhưng điều đó không có nghĩa cậu đã xử lý xong mọi chuyện.

“Jaejoong, em ở đâu? Lâu lắm rồi em không về nhà!” Tin nhắn ngày một nhiều, Jaejoong lại không quan tâm.

Lúc bắt đầu, tâm còn có chút đau, nhưng giờ đây, đọc những tin nhắn kia, Jaejoong chỉ cười cười tự giễu. Sau đó ấn xóa, vứt điện thoại vào một góc.

Tâm, tựa hồ đã lành lại rồi, còn lại vết thương của thời gian, Jaejoong quyết định để cho thời gian xử lý.

Cậu cần biến mình thành một Jaejoong hoàn toàn mới, khi đó mới có thể đối mặt trực tiếp với tên kia.

Huống hồ, cậu hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Ăn cơm chưa?” “Chưa ngủ sao?” “Buổi trưa ăn cơm với tôi!”

Tin nhắn của Yunho chưa bao giờ vượt quá 10 chữ, nhưng lại khiến cho Jaejoong cảm thấy ấm áp vô cùng.

Mọi người gọi đó là thời gian ngọt ngào của một đôi tình nhân. Nhưng Jaejoong lại không phát hiện, cậu mỗi lần nhận được tin nhắn, đều cười rất vui vẻ.

Kỳ thật, cuộc sống chính là như vậy, sẽ không vì mất đi ai mà trời sập xuống. Chỉ là bạn cần một thời gian dài ngắn tùy mức để quên người đó đi thôi.

Mất đi một người, sẽ có người mới thay thế vị trí đó.

Vạn vật sinh sôi không ngừng, đây mới gọi là cuộc sống.

Chỉ là, từ lúc Jung Yunho gặp Kim Jaejoong, có lẽ, nếu họ muốn quên nhau, sẽ phải mất cả đời a!

24. Chương 24

Jaejoong gần đây rất bận, bận đến mức Yunho cảm thấy có chút khó tin, anh giao cho cậu nhiều việc như vậy sao?

Về phần Kim Jaejoong, cậu thật sự bận đến mức tối không về nhà, ngủ lại ở công ty?

Không đến mức đó a. Tuy là cuối năm, rất nhiều việc cần tổng kết lại, nhưng hình như không khoa trương như vậy a!

Còn nhớ đêm hôm đó, Yunho làm xong bảng tổng kết cuối cùng, nhìn đồng hồ, nguyên lai đã một giờ rồi. Đang định rời đi thì bất ngờ phát hiện Jaejoong vẫn chưa về.

Nhưng mà, máy tính cậu đang mở, còn cậu ghé vào bàn ngủ mất rồi. Yunho nhìn Jaejoong như vậy, bắt đầu dī lắc đầu, nhưng sau đó xoay người lại trở về văn phòng.

Chỉ lát sau đi ra, trong tay có thêm một tấm chăn. Yunho đến gần Jaejoong, nhẹ nhàng đắp chăn lên người cậu, sau đó định giúp tên ngu ngốc này tắt máy tính đi.

Thế nhưng, lúc anh vừa nhìn vào màn hình, bất giác xiết chặt con chuột, thiếu chút nữa bóp nát nó.

Trên màn hình máy tính Jaejoong, rõ ràng là cô gái hôm nọ. Thì ra là ảnh chụp bạn gái cũ của Jaejoong đang ôm một người đàn ông lạ mặt.

Jaejoong vẫn chưa quên được cô ta sao? Nguyên lai là vì cô ta bắt cá hai tay nên Jaejoong mới chia tay với cô ta sao? Jaejoong nhất định rất khổ sở a? Nên ngày hôm đó với đứng dưới mưa sao?

Yunho chỉ cần nghĩ đến việc Jaejoong vì cô gái kia mà tự tổn thương mình như vậy, không hiểu sao lại thấy tức giận!

Jaejoong hôm sau tỉnh dậy rất sớm, phát hiện trên người mình có một cái chăn, khóe miệng bất giác cong lên. Cậu đương nhiên biết ai đắp chăn cho mình.

Bởi vì ngoại trừ tên ngu ngốc kia, còn ai sẽ liều mạng làm việc như vậy? Hơn nữa, ở nơi này, còn có ai quan tâm Jaejoong như vậy đâu?

Cũng bởi vì vậy, sáng sớm ra Jaejoong đã cười toe toét, khiến cho Dina mang công văn đến cho Jaejoong nhìn không được nói một câu:

“Jaejoong, anh gần đây phát xuân à?”

Mà Jaejoong vẫn con đang trạng thái xuất thần, liền trả lời.

“Đúng vậy a!”

Sau đó Dina dùng ánh mắt “Anh hết thuốc chữa” nhìn Jaejoong rồi bỏ đi.

Nhưng tâm tình vui vẻ không kéo dài được lâu, bởi vì lúc Jaejoong đưa văn kiện cho Yunho ký tên, mặt anh đen như mực, khiến cậu rất khẩn trương. Cậu lại chọc vào Yunho sao?

Tựa hồ không có a?

Thế nhưng từ lúc cậu đi vào đến giờ, Yunho chỉ bảo cậu đặt văn kiện xuống, không nói thêm câu nào.

Nếu như bình thường, cậu nhất định sẽ thấy Yunho cười hỏi cậu:

“Tan việc cậu có đi về với tôi không?”

Thế nhưng hiện tại Yunho chỉ đen mặt ngồi. Bận rộn như vậy sao? Jaejoong không có cách nào hỏi ra miệng, bởi vì cậu không có tư cách a. Cho nên, Jaejoong chỉ có thể nhụt chí đi ra khỏi phòng Yunho.

Thật vất vả đợi đến lúc tan tầm, mọi người ra về như ong vỡ tổ, chỉ có Jaejoong ngồi lại bàn, phát ngốc.

Cậu đương nhiên cũng muốn về nhà. Nhưng mà, hiện tại thật sự không muốn về nơi đó.

Đầu tiên, về nhà, là nhà của Junsu, không phải nhà của mình. Tuy rằng ăn cùng Yoochun và Junsu, cậu vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Liệu có ai lại muốn trong lúc mình đang thất tình lại nghe thấy người khác liên tục rên rỉ a?

“Ah, Yoochun, anh nhẹ chút ah, ah, ah, đúng, ở chỗ đó, dùng sức ah!”

“Yoochun, cố gắng lên! Dùng sức.”

Sau đó là tiếng thở gấp và tiếng rên rỉ thoải mái.

Nghe thấy những âm thanh như vậy, Jaejoong xoay người vài chục lần, thay đổi tư thế ngủ, thậm chí còn cầm cả máy trợ thính ra, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Cứ như vậy, cậu mất ngủ.

Điều đó không hẳn làm cho cậu chán nản không muốn làm việc. Mà là ngày hôm sau, hai người không biết sống biết chết kia lại dính vào nhau, Jaejoong hoàn toàn không có cách nào trả lời vấn đề ngày thơ của Junsu.

“Jaejoong hyung, hyung mất ngủ à? Làm sao vậy?”

Jaejoong chỉ có thể phàn nàn trong nội tâm: Junsu à, nhìn không ra nha, bình thường, chẳng hạn như bây giờ, em rất ngốc đó thôi. Nhưng sao nửa đêm lại tỉnh thần đến vậy, em có biết cái gì gọi là “Văn minh thuê nhà, hạn chế rên rỉ” không?

Nhưng Jaejoong sao có thể trả lời như vậy? Không thể ah! Cho nên, Jaejoong chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười trả lời.

“Không có gì ah, gần đây mệt mỏi quá! Junsu, em cũng phải chú ý thân thể ah!”

Sau đó hứng thú nhìn Yoochun.

“Còn có Yoochun à, lúc tối chăm sóc Junsu hẳn rất mệt a! Nên nghỉ ngơi nhiều hơn một chút!” Sau đó vỗ vỗ bả vai Yoochun, cầm quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đúng vậy, Yoochun hai hôm nay rất mệt ah!” Junsu trả lời, lôi kéo sự chú ý của hai người đàn ông còn lại trong phòng.

Một người phun sữa ra, một người cầm quần áo đứng đờ người ở cửa.

Không hẹn mà cùng nghĩ: Kỳ thật Junsu rất cởi mở nha!

Đây là nguyên nhân Jaejoong tạm thời không muốn quay trở lại nhà Junsu, ai biết cậu ta liệu có hành vi nào cởi mở hơn nữa không?

Ngoài ra, gần đây cậu phát hiện gần nhà Junsu xuất hiện một tên khốn kiếp lượn lờ quanh quẩn. Cậu hiện tại vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt. Cho nên cậu cũng tạm thời không muốn gặp tên khốn kia.

Bởi vậy, Jaejoong tạm thời chỉ có thể ở công ty qua đêm. Biết đâu, khi Yunho nhìn thấy còn khen cậu chăm chỉ.

Đương nhiên, điều thứ hai hoàn toàn là ảo tưởng.

Bởi vì lúc Yunho giữa đêm đang chuẩn bị về nhà, tình cờ nhìn thấy nhân viên chăm chỉ nào đó, ghé vào trên mặt bàn ngủ.

Cậu ta là đồ đàn sao? Không biết ngủ như vậy sẽ bị cảm lạnh sao? Không biết ngủ như vậy sẽ bị đau khớp cổ sao?

Do đó, Yunho thật sự có chút tức giận.

Nhưng anh vẫn quay người trở lại văn phòng, lấy cái chăn mà đồ đàn nào đó buổi sáng đã đặt vào ghế salon trong phòng, đắp cho đồ đàn nào đó.

Rồi lại trở về văn phòng, ngả đầu ngủ trên ghế salon.

Hôm sau, lúc đồ đàn nào đó, bưng một ly sữa đậu nành, cầm chăn đã gấp gọn gàng, lén lút đặt vào văn phòng, lại bị bắt tại trận.

“Sao cậu không về nhà? Công ty so với nhà cậu ngủ còn ngon hơn sao?” Yunho có chút buồn cười hỏi Jaejoong, Jaejoong lại chỉ có thể nắm góc áo, cái gì cũng không nói được. Chẳng lẽ nói với anh ta là:

“Jung tổng, Jung Yunho, em trai tôi buổi tối rên rỉ rất lớn, tôi không ngủ yên được!”

Hay là nói:

“Jung tổng, Jung Yunho, kỳ thật tôi gần đây đang trốn bạn trai trước của mình. Thực ra tôi là đồng tính luyện ái!”

Thượng đế ah, buông tha Kim Jaejoong đi. Cậu sao có thể nói với Yunho điều này?

Trừ phi Kim Jaejoong cậu không muốn tiếp tục thăm yêu Yunho nữa? Mọi người bảo có đúng không!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-cong-qua-thu>